

နတ်နွယ်

ရတနာလိုက်ဝူ

THE TREASURES OF A KINGDOM

P. F. J. SIMMS

ပုဂံ-ဝေသာလီ

ဒို့ဟာပန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ကောင်စုကြော့ရေး ဒို့အရေး
- တိုင်-ရှင်-သာ-စည်-ကဲ့-ညီညွတ်ရေးကြော့ရေး ဒို့အရေး
- အရည်အမြဲအာသာတည်ကဲ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

**နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်၊
ပြည်ကောင်စုသာ၊ အာ-ကဲ့-၏ ဝေဖန်ကုသော ဟာပန်ဖြစ်သည်။**

ပြည်သူ့သဘာဝအား

- * ပြည်ပအားတို့၊ ဝါဒီခံရို၊ အဆို၊ မြင်ပင် ဒီမိုကရေစီအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို မနှောင့်တင်စေ
ဖျက်ဆီးသူမူဝါဒအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးတို့ ပင်ပျောက်စွတ်ပျက် မနှောင့်တင်သော ပြည်ပနိုင်ငံမူဝါဒအား
ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်း-ပြည်ပအဖျက်သမားမူဝါဒအား ကိုရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်မှုမူန့်ကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်မျှအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
- * အချိုးသား ပြန်လည်စည်ကဲ့ညီညွတ်ရေး၊
- * နိုင်ငံသာယာ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ မေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော
နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် ကည်ဆောက်ရေး၊

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများတို့လည်း တက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်
ကည်ဆောက်ရေး၊
- * ရေ-ကွက်စီးပွားရေးစနစ် စီပြင်ဆင် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- * ပြည်တွင်း-ပြည်ပမှ အကတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ စိတ်မေ့၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်
အောင် ကည်ဆောက်ရေး၊
- * နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးကန်ရှင်ကဲ့ကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်-ရှင်-သာ-
ပြည်သူတို့၏ ကက်ဝတ်ထွင်ပေးရေး၊

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * တစ်မျိုးသာလုံး၏ စိတ်မာတိနှင့် အကုန်စာရိတ္တမြင့်မားရေး၊
- * အချိုးဝင်ပုံ၊ ဗာတီဝင်ပုံဖြင့်အေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အချိုးသားရေး၊
ကဏ္ဍအားများ မပျောက်ပျက်အောင် ကိန်းဘိမ်းအောင်ပျောက်ရေး၊
- * ချိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်ဘန်တင်မြင်ရေး၊
- * ကစ်ချိုးသားကဲ့- ကုန်-ပျက်စိုက်ရေးနှင့် ပညာမည်ဖြင့်အေးရေး၊

စာအုပ် (၆)

နတ်နယ်
ရတနာလိမ္မော်

THE TREASURES OF A KINGDOM
by P . F. J. SIMMS

၇၃ (F) ဒုတိယထပ်၊ စမ်း-ချောင်း-လမ်း၊
စမ်း-ချောင်း၊ ရန်ကုန်။
ဖုန်း - ၉၁၂၁၂၀၄၆

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

- [၆၄၆/၂၀၀၄ (၆)]

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

- [၇၉၁/၂၀၀၄ (၇)]

■
ပုံနှိပ်ခြင်း

- ပထမအကြိမ်၊ ဇူလိုင်၊ ၁၉၆၀
(ကိုတင်အောင်၊ မစန်း စာပေထုတ်ဝေရေး)
- ဒုတိယအကြိမ်၊ အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၀၄
The Copule

အုပ်ရေး

- ၁၀၀၀

မျက်နှာဖုံး

- Reader's Digest Condensed Books
တစ်အုပ်မှ Noel Sickles ၏ သရုပ် ဖော်ပုံ
တစ်ပုံကို ကိုဇင် (Stars) ဒီဇိုင်း ပြုလုပ်သည်။

ကွန်ပျူတာစာစိ

- Dream City

မျက်နှာဖုံးဖလင်

- Stars

အတွင်းဖလင်

- ပုံရိပ်ရှင်

စာအုပ်ချုပ်

- ကိုမြင့်

■
ဦးထွန်းထွန်းဦး (ယာယီ-၅၀၃) နှင်းဦးလွင်စာပေ
အမှတ် ၅၃၃ (အေ)၊ ပြည်လမ်း၊ ၈ ရပ်ကွက်၊ ကမာရွတ်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့မှ ထုတ်ဝေ၍
ဒေါ်ခင်အေးမြင့် (၀၅၉၀၁)၊ ရာပြည့်အော့ဖ်စက်
အမှတ် ၁၉၉၊ လမ်း ၅၀၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့တွင်
မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းစာသားများကို ပုံနှိပ်သည်။

တန်ဖိုး - ၆၅၀ ကျပ်

ပုံနှိပ်ရာစင်

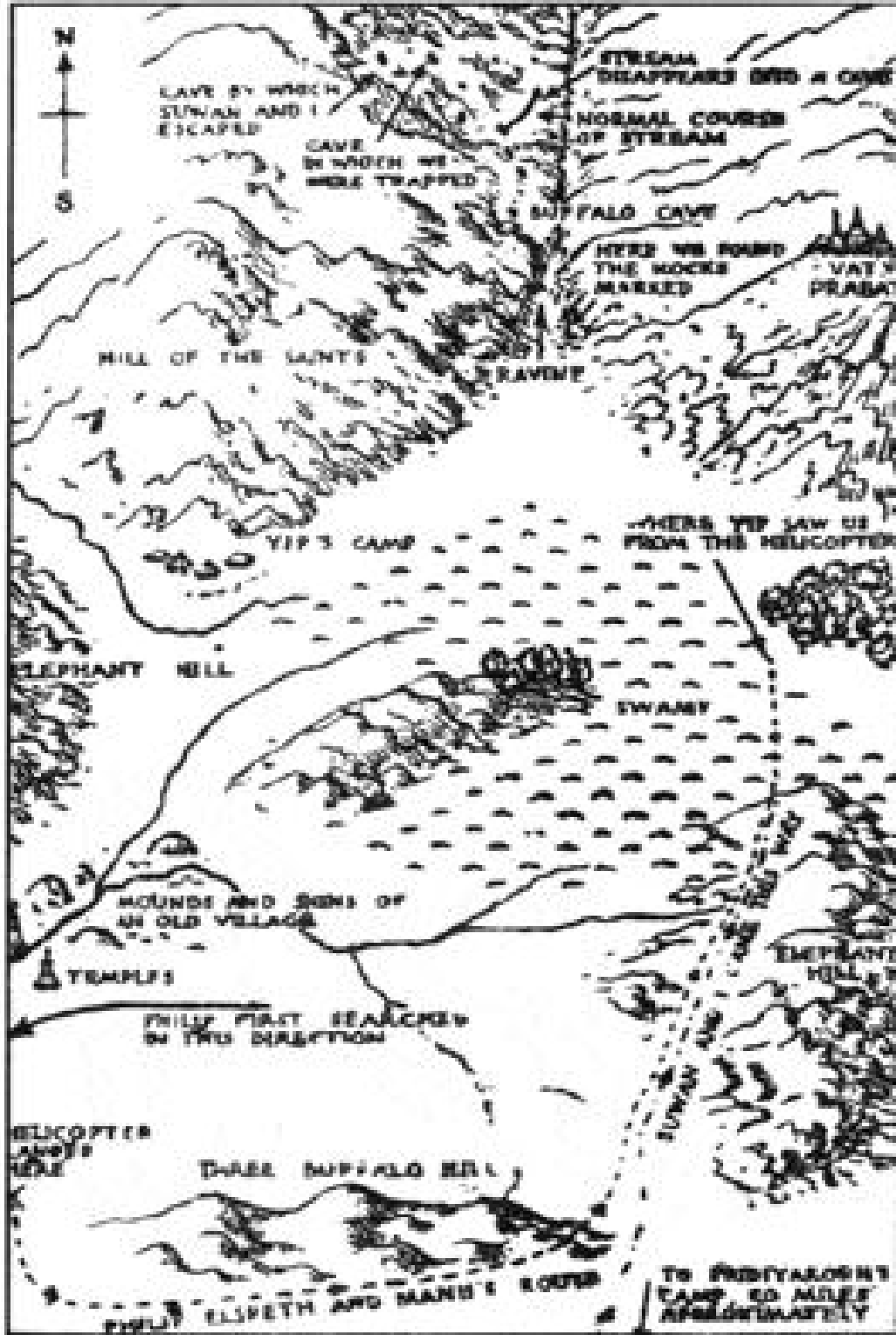
ကိုတင်အောင်၊ မစန်း၊
စာပေထုတ်ဝေရေး
ပထမအကြိမ်
ဇူလိုင်လ၊ ၁၉၆၀

The Couple
ဒုတိယအကြိမ်
အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၀၄

မာတိကာ

၁။ ပေမူ	၁
၂။ အသေအပျောက်မြန်ဆန်ခြင်း	၉
၃။ အန္တရာယ်ကျရောက်ခြင်း	၁၆
၄။ လွတ်မြောက်ခြင်း	၂၄
၅။ ဒေါက်တာဗွန် ကျွန်တော့်အခန်းသို့သွားခြင်း	၃၀
၆။ သဲလွန်စကိုလေ့လာခြင်း	၃၈
၇။ ပေမူအခိုးခံရခြင်း	၄၄
၈။ ဒေါက်တာဗွန် မည်သူနည်း	၅၄
၉။ စတင်ရှာဖွေခြင်း	၆၄
၁၀။ ပရီဒီရာကွန် ဆုံးဖြတ်ခြင်း	၇၀
၁၁။ ရိုး	၈၃
၁၂။ အမဲလိုက်ခံရခြင်း	၉၁
၁၃။ လိုဏ်ဂူကိုတွေ့ရှိခြင်း	၁၀၀
၁၄။ ထောင်ချောက်	၁၁၂
၁၅။ မှတ်ကျောက်တင်ခြင်း	၁၂၃
၁၆။ ဗွန်နှင့်တိုက်ခိုက်ခြင်း	၁၃၅
၁၇။ ဘေးဘယာဝေးကွာရာ	၁၄၁

ရတနာများကို ရောက်သုံးဖြာဖြာရှာဖွေသောကြံ ဖြစ်သောမြေပုံ

အခန်း ၁

ပေမူ

ကျွန်တော့်နာမည်မှာ ပရာဆတ်ဖြစ်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သည့်တစ်နှစ်က ဘန်ကောက်မြို့ ‘ဆူလာလောင်ကောင်’ တက္ကသိုလ်မှထွက်၍ လန်ဒန်သို့ ရာဇဝင်ပါရဂူဘွဲ့ယူရန် လာရောက်ခဲ့ပါသည်။ ဘဲဖို့ဥယျာဉ်အနီးတွင် အခန်းကောင်းကောင်း ရရှိပါသည်။ ကျွန်တော့်ဆရာမှာ ဖိလစ်မာကင် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့အိမ်သာများ၏ မိတ်ဆွေရင်းချာ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်နှင့်ရွယ်တူ ဖြစ်ပါသည်။ ဆောင်းရာသီက အေးအေးချမ်းချမ်း ကုန်ဆုံးခဲ့လေပြီ။ ဆောင်းရာသီသည် အေးမြ၍ဖွတ်ဖို့ လှပါသည်။ ပထမတော့ ကျွန်တော်သည် ဘန်ကောက်မြို့၏ နေရောင်ခြည် နှင့် ပူနေမှုကို အောက်မေ့တလလျက်ရှိပါသည်။ နောက်ပိုင်းတွင်ကား ဇာတ်ပွဲလွှားလိုက် ရုပ်ရှင်လွှားလိုက်နှင့်ရှိပါသည်။ မိတ်ဆွေများထံ လွှား လည်၍ သူတို့အားလည်း ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ပြန်လည်ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။ မကြာခင်မှာပင် ကျွန်တော့်တွင် အချိန်ပိုမရှိသလောက် ဖြစ်လာပါသည်။ ကျွန်တော်က အားလပ်ရက်ရှည်ကိုမျှော်လင့်တောင့်တမိပါတော့၏။ ဥရောပ သို့ လွှားရောက်လည်ပတ်ရန် ကျွန်တော်က စီစဉ်ထားပါသည်။ သို့သော် မလွှားဖြစ်ပါချေ။

ဇွန်လ ၃-ရက်နေ့ ညနေခင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်က ကောင်းစွာ မှတ်မိနေပါသည်။ ကျွန်တော့်အိမ်ရှင်ဖြစ်သော မစ္စတာလော်ရီမာက အခန်း တံခါးကိုခေါက်၍ ကျွန်တော့်အားတွေ့လိုသောလူတစ်ယောက်အား ခေါ်ခဲ့ ရမည်လားဟု မေးပါသည်။

လူမ နောက်တွင်ကား ဆံပင်နီဝါဝါနှင့် လူခပ်သေးသေးတစ်ယောက် သည် မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံဖြင့် ရပ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်က အံ့အားသင့်မိပါ သည်။ လူ့အား ယခင်က တစ်ကြိမ်မျှမြင်ဖူးခဲ့ပါ။ လို့သော်လည်း လူ့ အားဝင်၍ထိုင်ရန် ပြောမိပါသည်။ ကျွန်တော်က လူ့အား စီးကရက်တည်ရာ လူက ငြင်းပါသည်။ စက္ကူအညိုဖြင့်ပတ်ထားသော ပါဆယ်ယုတ်ရှည်ရှည် တစ်ခုကို လူကစားပွဲပေါ်သို့ အရင်တင်လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် လူသည် အိတ်ထဲမှ သာရေအိတ်တစ်ခုကို ထုတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည်က ‘ကားတစ်’ပါ၊ စုံထောက်အင်စပိတ်တော် လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ခုတော့ ဖာဂပ်ဆင်နဲ့ မောရစ်စုံထောက်ဌာနမှာ လုပ်ပါ တယ်၊ ကော့ဒီမှာ ကျွန်တော့်ဆတ်ပုံပါတဲ့ သက်သေခံလက်မှတ်”

ကျွန်တော်က လက်မှတ်ကိုယူ၍ ဆတ်ပုံကို ဖြတ်ခနဲကြည့်လိုက်ပြီး လူ့အားပြန်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး မစ္စတာကားတစ်၊ ကျွန်တော် ဘာများကူညီနိုင်ပါ သလဲ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျား အဖေဆီက စာပါလာပါတယ်”

“ကျွန်တော့်အဖေဆီက ဟုတ်လား၊ ဘုရားရေ၊ ဘာကြောင့်များ ကျွန်တော့်ဆီ တိုက်ချိတ်မရေ့ရတာလဲ”

“အဲဒီပြဿနာရဲ့အဖြေကို လူ့စာထဲမှာ တွေ့ပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်က စာကို လျင်မြန်စွာယူထည့်ပြီး ဖွင့်လိုက်၏။

ချစ်လှစွာသောသား

ဒီစာကို ဖာဂပ်ဆင်နဲ့ မောရစ်ဌာနမှတစ်ဆင့်ရတဲ့အတွက် မင်းတော့ အံ့ဩနေမှာ မလွဲဘဲ၊ မနေ့က ဖေဖေဟာ အင်မတန် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို တွေ့ကြုံရ တယ်။ ဖေဖေကို လူနှစ်ယောက် လာတွေ့ကြတယ်။ လူတို့နာမည် တွေကိုတော့ ဒေါက်တာဗွန်နဲ့ မစ္စတာသစ်လို့ ပြောတယ်။ ဖေဖေ အနေနဲ့ အမြဲတမ်းအကူအညီပေးရမယ့် နိုင်ငံခြားက မိတ်ဆွေတွေ နဲ့ ပညာရှင်တွေဆီက မိတ်ဆက်စာတွေကို ပြတယ်။ ဒီစာတွေဟာ အတုတွေဖြစ်ကြောင်းကို ဖေဖေ အခုမှပဲ သဘောပေါက်တယ်။ ၁၈-ရာစုနှစ်ကုန်ခါနီးမှာ ရေးထားတဲ့ ဝေမူအချို့ကို ကြည့်ချင် ကြောင်း မစ္စတာဗွန်က ပြောတယ်။ လူတို့ကို ဂုဏ်သရေရှိလူကြီး တွေလို့ အောက်မေ့ပြီး ဖေဖေက ဝမ်းသာဝန်းသာ ကူညီပါတယ်။

အယုဒ္ဓယမြို့ကြီး မြန်မာဘုရင်အောက်ကျပြီးနောက် တိုင်း ပြည်ကြီး ကမောက်ကမဖြစ်နေစဉ်က အကြောင်းတွေကို ရေးထား တဲ့။ ဖေဖေအနေနဲ့ သာမန်ဝေမူတစ်ခုလို့ ကွက်ဆာထားတဲ့ ဝေမူ တစ်ခုကို ညနေဘက်ကျတော့ လူတို့တွေ့လွှာ ကြတယ်။ ကတ္တီစိန် ဘုရင်ရဲ့ အရေးတော်ပုံစာတမ်းကောင်-တွေ အများကြီးရှိပေမယ့် လူတို့က ဒီဝေမူကိုပဲ မျက်စိကျနေကြတယ်။

မိုးချုပ်သွားတော့ လူတို့ကဝေမူကိုငှားဖို့ပြောတယ်။ ဖေဖေ က မငှားနိုင်ဘူးပြောတော့ လူတို့က ကြမ်းတမ်းမာကျောလာပြီး ဖေဖေကို ခြောက်လား လှန့်လားလုပ်လာတယ်။ ကံကောင်းလောက် မတော့ ဥယျာဉ်သမားတွေဟာ ပြတင်းအပြင်ဘက်မှာ ရှိနေပြီး အစေခံတွေကလည်း အနီးအနားမှာ ရှိနေကြတယ်။ ဝါကြောင့် လူတို့က ထွက်သွားကြတယ်။

အဲဒီညမှာပဲ လူနှစ်ယောက် အိမ်ထဲကို ဖောက်ထွင်းဝင်လာတယ်။ ဖေဖေဟာ ညနေတုန်းက အဖြစ်အပျက်အတွက် ကယောက်ကယက်ဖြစ်နေပြီ။ ပေမူကို သေသေချာချာ သိမ်းထားလိုက်တယ်။ ရဲအဖွဲ့ကို အစောင့်နှစ်ယောက်ပေးဖို့ တောင်းလိုက်တယ်။ အစောင့်တွေက လူခိုးတွေကို စာကြည့်ခန်းထဲမှာတွေ့တယ်။ လူခိုးတွေဟာ ဓားတွေထုတ်ပြီ။ အစောင့်တွေက ဘာမှမလုပ်နိုင်ခင်မှာပဲ တစ်ယောက်ကိုသတ်ပြီ။ လွတ်ထွက်ပြေးကြတယ်။ ဒါဟာ ဒေါက်တာ ဗွန်တို့လာတာနဲ့ ဆက်စပ်နေတယ်လို့ ဖေဖေ တွက်မိတယ်။

ဖေဖေဟာ ပေမူကို တစ်ခါထပ်ကြည့်တယ်။ ပညာတန်ဖိုး ဘာမှမရှိဘူးဆိုတဲ့ ပထမယူဆချက်ကို မပြောင်းလဲပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေဟာ ခုလောလောဆယ်ကော့ ပေမူကို စစ်ဆေးနိုင်ဖို့ မအားဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ မင်းဆရာဟာကော့ စေ့စေ့စပ်စပ် စစ်ဆေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေထင်တယ်။

မင်းမေမေဟာ ဒီကိစ္စတွေအတွက် အတော်ကြီးကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ပေမူကို မင်းဆီပို့လိုက်ပြီး မင်းရဲ့လုံခြုံမှုကို စိစဉ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်တယ်။ မင်းမေမေ စိတ်ချမ်းသာစေဖို့အတွက် မင်းကိုပေးတဲ့အကြံဉာဏ်တွေ အားလုံးကို လိုက်နာဆောင်ရွက်လိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေယူဆပါတယ်။

“အဖေ့စာအရဆိုရင် အင်စပိတ်တော်မင်းမှာ ကျွန်တော့်ကို အထူးညွှန်ကြားစရာတွေ ရှိပုံရတယ်”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်။ မဇ္ဈတာဗွန်နဲ့ မဇ္ဈတာသစ်ဆိုတဲ့ လူတွေဟာ အင်္ဂလန်ကိုလာပြီး ပေမူကို ခင်ဗျားဆီက ခိုးယူလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျားအဖေဟာ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်နေတယ်”

“ခင်ဗျားကတော့ မစိုးရိမ်ဘူးပေါ့”

“အမှန်ပြောရရင်တော့ မစိုးရိမ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားမှာတော့ သေးအန္တရာယ်မရှိစေဖို့ ခင်ဗျားအဖေက ကျွန်တော်တို့ကို ပြောထား တော့ ခင်ဗျားသွားလေရာကို ကျွန်တော်လိုက်ရလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျား သဘောတူ ရင်ပေါ့လေ”

“တူပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အဖို့ အဆင်မပြေရာမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော် အခု ဒေါက်တာမာတင်ဆီကို သူ့အား မအား ဖုန်းဆက်မေးကြည့်ဦးမယ်”

ကျွန်တော်က ဒေါက်တာမာတင်ထံ ဖုန်းဆက်သောအခါ သူက ခြောက်နာရီခွဲဝန်းကျင်တွင်လာနိုင်ကြောင်း ပြောပါသည်။ သူရယ် အခြား ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သော အဲစပတ်ဟက်နဲရယ်နှင့်အတူ ညစာစားရန် ပြောပါသည်။ အဲစပတ်သည် သူ၏မိတ်ရင်းဆွေမွန်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

“ခင်ဗျား ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ကနေ့ည ဒေါက်တာ မာတင်နဲ့ တွေ့မယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် ကားထဲကနေ သွားစောင့်နေမယ်၊ ကားကို လမ်းအောက်ဘက် ကိုက်ငါးဆယ်လောက်မှာ ဆိုက်ထားခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်အိမ်ကို တစ်ချိန်လုံး စောင့်ကြည့်နေပါမယ်”

ကျွန်တော်က ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ကြည့်လိုက်သည်။ ဇွေရာသီ ဖြစ်လင့်ကစား အေးမြမြနှင့် မိုးပါ.ပါ. ရွာသွန်းလျက်ရှိပါသည်။

“အင်စပိတ်တော်မင်း ကျွန်တော်နဲ့ ဒီမှာအတူနေပြီး လက်ဖက်ရည် သောက်ပါဦးလား၊ ကျွန်တော်တို့သွားတော့မယ်ဆိုမှ ခင်ဗျားဟာ အပြင်ကို သွားပြီး ဘယ်သူတစ်ယောက်မှ အန္တရာယ်ပြုမယ့်လူ မရှိဘူးဆိုတာကို ကြည့်ချေပေါ့”

သူက သဘောတူလေသည်။ ကားတစ်ယူလာသော အထုပ်ကို ကျွန်တော်က ဖြေလိုက်ပါသည်။ မြင်ဖူး တွေ့ဖူးသော ပေရွက်ပုံကြီးကို

တွေ့ရှိရပါသည်။ မစ္စက်လော်ရီမှာ လက်ဖက်ရည်လာပို့သောအချိန်တွင် ကျွန်တော်က ပေမူများကို ကြည့်လျက်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်က အထုပ်ကို ဖြေလိုက်သောအခါတွင် ကာတစ်သည် လာ၍ကြည့်လာသည်။

“သိပ်အဖိုးတန်သလား ခင်ဗျာ”

သူက မေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က အထုပ်ထဲမှပေမူကို မယူလိုက်သောအခါတွင် တစ်ရွက်သည် အဖုံးစက္ကူပတ်တွင် ကျန်ရစ်လျက်ရှိပါသည်။ ၎င်းတွင် ပျံ့ပြန့် မေကြီပုံအချို့နှင့် ဂဏန်းအချို့သာရှိသဖြင့် သိပ်အရေးကြီးပုံမရပါချေ။ ကျန်သည်အရွက်များ မပျက်စီးစေရန် အပြင်မှခံသည် ပေရွက်သာဖြစ်မည် ဟု ကျွန်တော်က တွေးလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော် ခုလောလောပေမူတော့ မပြောနိုင်သေးဘူး၊ ကျွန်တော့် အဖေက နာမည်ကျော်ပညာရှင်တစ်ယောက်ပဲ၊ သူကတော့ အရေးကြီးတယ် လို့ မတွက်ဘူး၊ ငါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ မကြာခင်လဲ ဝါကြမှာပဲ”

လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးသောအခါတွင် ကာတစ်သည် ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ သူ့နေရာသို့ ပြန်သွားလာသည်။ ကျွန်တော်က ပေမူကို ပျားသီးပျားသားဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ ဘာမျှစိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ မတွေ့ရှိပါချေ။ ထို့နောက် နာရီကိုမော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ငါးနာရီခွဲပြီပြီဖြစ်ကြောင်း ကိုတွေ့၍ ကျွန်တော်က ဖိလစ်အခန်းသို့ အချိန်မီရောက်လိုလျှင် ကလုတ်ကရက်လုပ်ရမည်။ ကျွန်တော်က ရေမိုချိုး အဝတ်အစားလဲပြီ နောက် အခန်းထဲသို့ ပြန်လာပါသည်။

“မသင်္ကာစရာလူများ တွေ့သလား”

ကျွန်တော်က ခပ်နောက်နောက်နှင့် မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ပြတင်းပေါက်ကနေ ကိုယ်လဲ့ ထုတ်မကြည့်ခဲ့ရင် လမ်းကို သိပ်ကောင်းကောင်းကြီး မတွေ့ရပါဘူး၊ ငါပေမဲ့အိမ်ကို ဖောင့်ချောင်း ကြည့်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ကိုမှ မတွေ့ရပါဘူး”

ကျွန်တော်က ဖုန်းဆက်၍ တက္ကစိတစ်စီးမှာလိုက်ပါသည်။ ကားတစ်
 က အရင်ဆင်းသွားပါသည်။ ဘေးအန္တရာယ်မရှိခဲ့လျှင် ကွန်တီးလိုက်မည်
 ဟု ဆိုပါသည်။ မရီးလမ်းတစ်လျှောက် ဘာမျှ အထွေအထူးဖြစ်ပျက်ခြင်း
 မရှိပါပေ။ ကျွန်တော်၏ နောက်မှ ကားတစ်စီးလိုက်ပါနေသည်ကို ကွေ့ရ၏။
 လို့သော်လည်း ကျွန်တော်သိရှိနိုင်သ၍တော့ အခြားမည်သူတစ်ဦးမျှ လိုက်
 ပါမလာချေ။ ပါတီပွဲများနှင့် ဇာတ်ပွဲများသို့ ရေကြီးသုတ်ပျာ သွားနေကြ
 သော လူများအား ကျွန်တော်ကကြည့်မိ၏။ ကျွန်တော့်နောက်မှ စုံထောက်
 တစ်ယောက်လိုက်ပါနေကြောင်းကို သူတို့သိရှိခဲ့ကြလျှင် အဘယ်မျှ အံ့ဩ
 ကြပေမည်နည်း။ တကယ်ပဲ မေမေက ကြံကြံစိရာကိုမှကွေး၍ ကြောက်
 တတ်ပေသည်။ မေမေ၏ ကြံကြောက်မှုကို ကွေးမိသောအခါ ကျွန်တော်က
 မပြုဘဲ မနေနိုင်ပါချေ။

* * *

အခန်း ၂

အသေအပျောက်မြန်ဆန်ခြင်း

ဖိလစ်ကာ ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ သမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူက မဖြစ်နိုင်လည်းအဆုံးမကုတ်လျှင် ဘာကိုမျှ ပြောင်းလဲလိုစိတ် မရှိပါချေ။ သူကလန်ဒန်တက္ကသိုလ်တွင် ယိုးဒယားဘာသာကို လေ့လာသည်။ သူသည် ကွဲ့ရရှိပြီးသောအခါတွင် ပထမ၌ ကထိကအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းခံရပြီး နောက် မကြာမီမှာပင် ပါမောက္ခလေးရာထူးကို ရရှိလေသည်။ သူ၏ပညာဗဟုသုတ အတွက် ကမ္ဘာကျော်စေရန် လမ်းသည် ပြောင့်ဖြူသောယာလျက်ရှိလေသည်။

ဤပြောင်းလဲမှုများကို ဖိလစ်ကာ ‘တို့တက်ဖြစ်ထွန်းမှု’ဟု ဆိုလေ သည်။ သူ့လုပ်ငန်း၏ အသီးအပွင့်များသဖွယ် လက်ခံမှတ်ယူလေသည်။ သို့သော်လည်း လုပ်ငန်းတိုးတက်လာလင့်ကစား သူ့ဘဝကား ပြောင်းလဲရန် အကြောင်းမမြင်ပါချေ။ သူသည် ကျောင်းသားဘဝကနေခဲ့သော အခန်း မှာပင် နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ ထူးခြားလာသမျှမှာ သူသည် တစ်ခန်းပြီး တစ်ခန်းချဲ့ယူရင်းနှင့် ယခုအခါတွင် ဒုတိယထပ်တစ်ခုလုံးကို ငှားရမ်းထား ပြီဖြစ်၏။

အစပတ်မှာလည်း ဖိလစ်လိုပုံစံမျိုးပင်ဖြစ်ပါ၏။ အစတော့ သူမ သည် သူ့ကပညာမလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူ့အား လက်နှိပ်စက်ချိတ်၍

တူညီလေသည်။ သူမသည် ကွဲပြားသောအခါ၌ အရှေ့တောင်အာရှရာဇဝင်ကို ဖော်ပြချက်၌ လေ့လာရန်နှင့် ဖိလစ်နှင့်အတူ သုတေသနပြုသွားရန် သန့်စင်မှုရန်ချလေသည်။

အခြားလူများအဖို့မူ သူမသည် ဆွဲငင်မှုရှိလှဖြစ်ပါ၏။ အသားဖြူ၍ အရပ်မြင့်လေသည်။ သူမ၏ဘဝသည်ပြည့်စုံ၍ လောကစည်းစိမ်ကိုခံစားရန် အသင့်ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် ဖိလစ်အဖို့မူကား သူမသည် လုပ်ငန်းကိုင်ဖက်ကောင်းတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါချေသည်။ သူမ၏မျက်လုံးများသည် ပြာသလား ညိုသလားဟုမေးကြည့်ခဲ့လျှင် သူမက ပြောပြနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။

ထိုနေ့ညတွင် ကျွန်တော်က လေ့လာအတတ်တွင် အစပတ်အား တွေ့ပါ၏။ “အခု ပရာဆက်၊ ဖိလစ်တော့ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ရှင်ကို တောင်နေတယ်၊ သူက ကျွန်မကို ညစာချက်ပေးပါဆိုလို့ နောက်တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက်တော့ ရှင်နဲ့မတွေ့နိုင်သေးဘူး” သူမက ပြောလိုက်ပါသည်။

ဖိလစ်နှင့် ကျွန်တော်သည် ပေမူကို စေ့စေ့စပ်စပ် စစ်ဆေးကြပါသည်။ ဤပေမူသည် စာပေတန်ဖိုးမရှိကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် သဘောတူညီကြပါသည်။ အကယ်၍ တန်ဖိုးရှိသည်ဟုဆိုခဲ့လျှင်လည်း ၎င်းတွင်ပါရှိသော အချက်အလက်သတင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ချေမည်။ ပထမတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ပေတစ်ရွက်ချင်းကို ယူ၍ ဖတ်ကြည့်ပါ၏။ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးထက် ပိုထွက်သော ဝါကျများကို မှတ်သားထားပါ၏။ ပေရွက်ပေါ်တွင် ရေးသားထားသည်များအားလုံးကို နားလည် သဘောပေါက်ကြသောအခါတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ပေရွက်ကို ရုပ်ဝတ္ထုအားဖြင့် စစ်ဆေးကြည့်ပြန်ပါသည်။ ပြောင်းလဲပြင်ဆင်ထားသလား၊ အတူအလိမ်လား၊ ဖြည့်စွက်ထားသည်များ ရှိသလားဟုဖြစ်ပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ရွက်နှင့်တစ်ရွက် လက်ရေးတူမတူ၊ မင်တူ

မတူကို ကိုက်စစ်ကြည့်ပါသည်။ ပေစာတစ်လျှောက်ကို လူတစ်ဦးတည်း ရေးသားကြောင်း ထင်ရှားသောချာပေးပါသည်။

တစ်နာရီကုန်လွန်သွားသည်တိုင် ဘာမျှထူးခြားသည်ကို မတွေ့ရှိရပါ။ ပျင်-ရိဖွယ်ရာသော ရာဇဝင်မှတ်တမ်းတစ်ခုသာဖြစ်ပါသည်။ ၁၇၆၇ ခုနှစ် အယုဒ္ဓယမြို့ကျဆုံးသည်မှစ၍ တက္ကသိုလ်ကုရင် အောင်မြေနှင့်သည်ထိ ရေးသားထားသည်ဖြစ်ပါ၏။ ရာဇဝင်ကို ကိုင်းပြည်နေရာအသီးသီးတွင် ဖြစ်ပွားသည်အလိုက် ခွဲခြားစီစဉ်ထားပါသည်။ အခန်းတစ်ခု၏အဆုံးပိုင်းတွင် ‘ဖန်’သည် ပထမ၌ ဘုရင်ခံအဖြစ် ကြေညာပြီးနောက် ‘နက်ကောင်းဆာဝမ်’နှင့် ‘ပီလုနလုတ်’ မြို့များ၏ ဘုရင်အဖြစ် ခံလေသည်ကို ဖော်ပြထား၏။ ဤကား ကျွန်တော်တို့သိပြီးသားထက် ဘာမျှမပိုပါချေ။ လူ၏ ရက်စက်ယုတ်မာမှုများကြောင့် တိုင်-သူပြည်သားတို့က သူ့အား အမုန်းကြီးမုန်းကြလေသည်။ ၁၇၇၀ ခုနှစ်တွင် တက္ကသိုလ်ကုရင်က သူ့အား ချီတက်တိုက်ခိုက်သောအခါတွင် လူထုကြီးသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ဘုရင်ဆိုးအောက်မှလွတ်မြောက်သည်ကို ဝမ်းသာကြပြီး ဖန်ကမူ အသက်ကို လှ၍ ထွက်ပြေးတော့ရာ သေသည်ရှင်သည်ကို မကြားရတော့ပါပေ။

ဖန်အကြောင်း ရေးထားသော ထိုအခန်း၏ နောက်ဆုံးတစ်ရွက်ကို ဖတ်ရှုကြပြန်သည်။ ပထမမြောက်ကြောင်းတွင် သူပြေးလွှားရာ၌ ချန်ထားပစ်ခဲ့သော အရာများကြောင်းကို ရေးထားလေသည်။ ထို့နောက် ထူးဆန်းသော ဝါကျတစ်ခုကိုတွေ့ရသည်။ ၎င်းမှာ ‘မိခင်၏ညီမနားလို့ သမီးထွေးချဉ်းကပ်သောနေရာ’ ဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် ဝါကျနှစ်ခုကို ဆက်လက်၍ တွေ့ရပြန်သည်။ ၎င်းတို့သည်လည်း ထူးဆန်း၍ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု မဆက်စပ်ကြပါချေ။

“ဒါက ဘယ်လိုမတုတ်တရုတ်တွေလဲ”

ကျွန်တော်က ဖိလစ်အား မေးလိုက်သည်။ ဖိလစ်သည် ၎င်းစာကြောင်းများအား တပင်တဝန် ကြည့်လျက်ရှိ၏။

“ကိုယ်လည်း မသိဘူး၊ ဒါဟာ မဟုတ်တရုတ်တွေ ဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ ဒါမှ မဟုတ် ပေမူရဲ့ အရေးအကြီးဆုံးအပိုင်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်၊ သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး မောင်ရင် ဘယ်လိုထင်တယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါ”

ကျွန်တော်က ပေရွက်ကိုယူ၍ အလင်းရောင်နား ကပ်ကြည့်လိုက်ပါ သည်။ ခြားနားကွဲပြားမှုတွေ ရှိလေသည်။

“ခင်ဗျားပြောတာမှန်တယ် ဖိလစ်၊ ဒီစာကြောင်းတွေဟာ ပေမူနှင့် လက်ရေးတစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး၊ သေသေသပ်သပ် တုပြီးရေးထားတဲ့ဟာ တစ်ခုပဲ၊ တစ်ယောက်ယောက်က ဖြည့်ထားတာပဲ”

ထိုအချိန်တွင် ညစာအသင့်ဖြစ်ကြောင်းကို အဲစပက်က ပင်လာ ပြောလေသည်။

စာချင့်စဖွယ်သော ညစာဖြစ်ပါ၏။ လှိုသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ က ပေရွက်များကို ယူလာလေသည်။ အဲစပက်ကိုယ်တိုင်ပင် စိတ်ဝင်စား နေ၍ ကျွန်တော်တို့ ဘာစား၍စားမိမှန်းမသိသည်ကို သူမက ခွင့်လွှတ် လေသည်။

“ဒီဥစ္စာကို ဓာတ်ခွဲခန်းမှာ စစ်ကြည့်မှပဲ၊ နောက်မှ ထပ်ထည့် ထားတယ်ဆိုတာတွေ သေချာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါကြောင့်လည်း အရေး ကြီးတယ်လို့တော့ တွက်လို့မရဘူး”

ဖိလစ်က ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မတော့ ရှင်လိုမတွက်မိဘူး ဖိလစ်၊ ဒီဥစ္စာဟာ ကရော်ကမည် ရေးထားတာမှန်း၊ ဒီပြင်လူတစ်ယောက် ရေးထားတာမှန်း သိသာရင်တော့ အရေးမကြီးဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒါကိုရေးတဲ့လူဟာ ဖုံးဖုံးဖိဖိ ရှိတယ်၊ သူက မူလလက်ရေးလို တူနိုင်သမျှ တူအောင်လိုက်ရေးထားတယ်”

အဲစပက်က ပြောလေ၏။

အဲစပက် ပြောသည်ကို ကျွန်တော်တို့က သဘောတူကြရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် စာကြည့်ခန်းသို့ပြန်ကာ ကော်ဖီသောက်ရင်းနှင့် စာရှစ်

ကြောင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ကောက်နိုင်ရန် ကြိုးစားကြလေသည်။ နာရီဝက် လောက် ကျွန်တော်တို့က ငြင်းခုံဆွေးနွေးကြပါသည်။ ဤတစ်ချိန်လုံးမှာပင် အောက်ခန်းမှ လူတစ်ယောက်သည် တယောထိုးသင်လျက်ရှိလေသည်။ ဒီမောင်လက်သံက အနောင်အယုတ်ပြုလှသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော် က ဖိလစ်အား ပြောတော့သည်။

“ခင်ဗျားအောက်ဆင်းပြီး သူ့ကို တော်ပါတော့လို့ မပြောနိုင်ဘူး လား၊ အနောင်အယုတ်မရှိဘဲနဲ့ကို ဒီမှာ ပျမ်းပစ်နေပြီ”

“ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ”

ဖိလစ်က မေးသည်။

“ရှစ်နာရီ မိနစ်ငါးဆယ်၊ ဘယ်အချိန်တော့ ဘာယူသေးလို့လဲ”
ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ရစ်ချတ်ကို နောက်ထပ်ဆယ်မိနစ်ခွင့်ပေးလိုက်ပါ။ ဆယ် မိနစ်ပြည့်ရင် သူတော်မှာပါ။ သူဟာ ညတိုင်း ရှစ်နာရီကနေ ကိုးနာရီအထိ လေ့ကျင့်နိုင်တယ်လို့ ကိုယ်တို့သဘောတူထားကြတယ်။ ဒီနောက် သူဟာ လမ်းအောက်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အခန်းမှာသွားပြီး နောက်ထပ် တစ်နာရီလေ့ကျင့်တယ်။ ခဲ အခုဒီအရွက်ကို အသားထားပြီး ကျန်တဲ့ဟာတွေကို ကြည့်ကြည့်ဖို့”

ကျန်ရှိနေသော ဝေမူများကို စစ်ဆေးကြည့်သော်လည်း ဘာမှ ယူဆန်းသည်ကို မတွေ့ရှိရပါ။ ထိုအချိန်တွင် မိုချင်လှပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော် က အိမ်ပြန်ရန်သင့်ပြီဟု အောက်မေ့လိုက်၏။ အပြင်ဘက်ကားထဲတွင် ကားတစ်စီး အထိုင်ခိုင်းထားရသည်မှာ ဆိုငါးလှပေသည်ဖြစ်ပါ၏။

“ကျွန်တော် ကားတစ်စီး ပြေဆင်းသွားပြီး သူ့အိမ်ပြန်ဖို့ အသင့်ဖြစ် မဖြစ် မေးချေဦးမယ်၊ တကယ်လို့ သူက အသင့်ဆိုရင် ကျွန်တော်ပြန်လာပြီး တက္ကစီတစ်စီးကို ဖုန်းဆက်မှာမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ကနေ့ညတော့ ကိုယ်တို့ ဖြေရှင်းနိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မောင်ရင် ကားတစ်ဆီ သွားတွေ့နေတုန်း အဲစပက်ကို တစ်ခါထပ်ကြည့်ခိုင်း ဦးမယ်၊ ပြီးတော့မှ တစ်ခါ မနက်ဖြန်မနက်ကျ ပြန်စကြတာပေါ့”

ကားတစ်သည် လူကားကို ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်အကွာ လမ်းမီးတိုင် နှစ်ခုကြား မှောင်ရိပ်ကလေးတွင် ဆိုက်ထားလေသည်။ အားလုံးကောင်းပါ သည်ဆိုကြောင်းကို ပြသည့်အနေဖြင့် လူဟွန်းတီးမည်ကို စောင့်စားရင်း ကျွန်တော်က ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်သွားပါသည်။ လို့သော်လည်း လူထဲမှ ကာအရိပ်အခြည်မျှ မပြပါ။

ပလက်ဖောင်းဘက်ရှိ ကားပြတင်သည် ပိတ်လျက်ရှိပါ၏။ လို့သော် လည်း ကားတစ်သည် လက်ကိုင်နောက်၌ ထိုင်နေသည်ကို ကျွန်တော်က မြင်ရပါသည်။

“ကဲ... အင်စပိတ်တော်မင်း ကျွန်တော်တော့ သွားဖို့အသင့်ပဲ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။ ကားတစ်ကမလှုပ်ပါ။ “တော် တော်မကောင်းတဲ့ စုံထောက်ပဲ၊ ကာဝန်ကျခိုက်မှာ သို့နေတယ်” ကျွန်တော် က တွေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က တုန်း၍ ကာတစ်ခါကို ဖွင့်လိုက်သည်။ လို့တိုင်အောင် လူက မလှုပ်ချေ။

“ကာတစ် ခင်ဗျား အဆင်သင့်ပဲလား” ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လူ့အားလှုပ်လိုက်ပါသည်။ သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီကော်လာ သည် စေးထန်းနေ၏။ ကျွန်တော်က လက်ကို လျင်မြန်စွာရုပ်လိုက်သည်။ လူ့အား ကားလက်ကိုင်ကိုမို၍ဟန်ထားခြင်းဖြစ်၏။ အကြောင်းမူ ကျွန်တော့် လက်ကို ရုပ်လိုက်သောအခါတွင် သူသည် ဘေးဘက်သို့ လဲကျသွားလေ တော့၏။ ကျိုးနေသောမားသွားသည် သူ့ကျောမှထွက်လျက်ရှိ၏။ သူကား သေလေပြီတည်း။

“ဖိုလစ်”

ကျွန်တော်က အလန့်တကြာ အော်လိုက်မိသည်။

“နောက်ထပ် အသံမထွက်ပါနဲ့ ခွန်ပရာဆတ်” ကျွန်တော့်နောက်မှ တည်ငြိမ်သောအသံတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာသည်။ “ဘေးထဲက ထွက်လာခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ဓားရှိတယ်၊ နားလည်လာ၊ အသံမထွက်နဲ့နော် ထွက်ရင်တော့ အသေပဲ”

ကျွန်တော့်ကျောအား ဓားဦးချွန်နှင့် ထောက်ထားသည်ကို သိရပါ န်။ ကျွန်တော်က ဘာမျှမတတ်နိုင်။ နာခံရုံသာ ရှိတော့၏။

* * *

အခန်း ၃

အန္တရာယ်ကျရောက်ခြင်း

ကျွန်တော်က ခါးကိုမတ်၍ လက်ကိုမြှောက်စ ပြုလိုက်သည်။

“လက်ကို ခင်ဗျာရှေ့မှာဝဲထားပါ ခွန်ပရာဆတ်၊ တစ်ယောက်
ယောက် သတိပြုမိလွှားမှာကို ကျွန်တော်တို့မလိုလားပါဘူး၊ ကဲ ကိုက်နစ်
ဆယ်လောက်ကို မြန်မြန်လျှောက်ပြီး ကျွန်တော့်ကားထဲကိုဝင်ပေတော့”

ကားနက်နက်ရှည်ရှည်တစ်စီးက ပလက်ဖောင်းအဖွန်းတွင် စောင့်
ဆိုင်းလျက် ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ချဉ်းကပ်လွှားသောအခါတွင်
ကားသည်စက်နှိုး၍ ကျွန်တော်တို့အားတွေ့ရန် ခုန်ထွက်လာပါသည်။
ကျွန်တော့်အား တိုက်ခိုက်သူသည် ကျွန်တော့်ရှေ့မှတုန်း၍ ကားနောက်
တံခါးကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲဖွင့်လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်က အထဲသို့ဝင်ရန်
ရှေ့သို့တုန်း လိုက်သည်။ ထိုသို့အတုန်း လိုက်တွင် ထိုသူက
ကျွန်တော့်ဇော်ပိုးအား လက်ဝါးဖောင်းပြင်းပြင်း ရိုက်လိုက်သည်။ “ပရာဆတ်
မောင်ရင် ဘယ်ရောက်နေလဲ” အထေးမှ ဖိလစ်၏အသံကို ကြားရသည်။
ထို့နောက် မှောင်အတိကျလွှားလေသည်။ ကျွန်တော် လိမ်၍ကျကျလွှားနေ
သည်ဟု သိနေပါသည်။

ကျွန်တော် သတိပြန်ရလာသောအခါတွင် ဇော်ပိုးနှင့်ကျောတွင်
နာနာကြည်းကြည်း ခံစားနေရပါသည်။

ကျွန်တော်ပါးစပ်တွင် ပလတ်စတာတစ်ခု ကပ်ထားပါသည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းကိုလှုပ်ရှားလိုက်သောအခါတွင် ပလတ်စတာ
သည် နောက်ပို ဆံပင်များအားပင် ကပ်ထားကြောင်းကိုတွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်
လက်များကိုလည်း အောက်သို့ချ၍ ခြေထောက်ရောက်သည်အထိ ပတ်နှောင်
၍ ကုပ်ထားပါသည်။

ကျွန်တော် သတိရပြီးနောက် ဆယ်မိနစ်လောက်ထိ ကားကိုမောင်း
လွှားနေပါသည်။ ထို့နောက် ကားကို အရှိန်လျှော့၍ ညာဘက်သို့ကွေ့ပါ
သည်။ ကျွန်တော် ဘာမှမလှုပ်ရှားနိုင်ခင်မှာပင် ကားမှလူတစ်ယောက်သည်
ကျွန်တော်မျက်လုံးအား အဝတ်ဖြင့် ဖျတ်ကနဲစည်းလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်
က ဘာမှမမြင်ရတော့ပါချေ။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါတွင် ကား
သည် အရှိန်သတ်လိုက်ပြီး ရပ်သွားလေ၏။

ကားမောင်းလူက ဆင်း၍ ဝင်းတံခါးကို ဖွင့်လေသည်။ ထို့နောက်
ကျွန်တော်တို့သည် အတွင်းသို့ မောင်းဝင်လာကြောင်းကို သိရပါသည်။ ကား
ဘီးများသည် ကျောက်ခဲများကိုကြိတ်၍ ကားသည် မညီညာသောလမ်းပေါ်
တွင် ဆောင့်လျက်ရှိနေပါသည်။

ကားသည်ရပ်၍ ကျွန်တော်က ခြေထောက်တွင် စူးစူးရှရှနာကျင်မှုကို
ခံစားရပါသည်။ သွေးက တစ်မိမိမိုယိုစီးလျက် ရှိပါသည်။

“ဆင်း ပရာဆတ်၊ ခင်ဗျာ ခြေထောက်တွေကို ဖြေလိုက်ပြီ”
အသံတစ်ခုက ပြောပါသည်။

“နှစ်ထစ်တက်ရမယ်” လူက ပြော၏။ ခဏအကြာတွင် ကျွန်တော်
တို့သည် အိမ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ “လှေကားကို
ရောက်ပြီ တက်ပေတော့၊ မင်းနောက်မှာ ငါ့ရှိတယ်ဆိုတာ သတိထား”

ကျွန်တော်က လှေကားကို တောင်တိုက်မြောက်တိုက်နဲ့ တက်နိုင်ခဲ့
ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်အား အခန်းတစ်ခုထဲသို့ တွန် ပို့လိုက်ပြီး
သစ်သားလက်တင်ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်စေပါသည်။ ကျွန်တော်

ခြေထောက်များကို ကုလားထိုင်နှင့် ပူချည်လိုက်ပါသည်။ လူနစ်ထောက်သည် အခြားအခန်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွားလဲကြားရပါသည်။

“မင်းခေါ်လာတာ ဘယ်သူလဲ”

အာဇာပိုင်အသံက မေးလိုက်၏။

“ပရာဆတ်၊ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ ခေါ်လာပါတယ် ဒေါက်တာဗွန်”

ကျွန်တော့်အား ဖမ်းဆီးလာသူက ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ဒါဖြင့် တို့ဟာ ပေမူကိုရပြီပေါ့၊ ယစ်...”

တစ်ထောက်က အောင်မြင်ဝမ်းသာစွာနှင့် မေးလိုက်၏။ ထို့နောက် တံခါးကိုပိတ်လိုက်၍ ယစ်၏ပြန်ဖြေလဲကို မကြားရတော့ချေ။ သို့သော် ကျွန်တော်က တစ်ခုတော့ လေ့လာမိပေပြီ။ ဒေါက်တာဗွန်နှင့် ယစ်သည် ပေမူကိုရရန် အင်အားအထိပင် လိုက်သည်ထိ တန်ဖိုးရှိပေသည်။ သူတို့လက်ထဲတွင် ကျွန်တော့်အသက်သည် ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်ပမာဖြစ်နေမှန်း ရိပ်မိသောအခါတွင် ကျွန်တော်က ခဏမျှကြာအောင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားမိပါသည်။

ဒေါက်တာဗွန်၏ ဒေါသတကြီးအသံက ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

“ပရာမိုးက ဒီလူကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား။ ဒီလူက မင်းကိုမသင်္ကာဘူးဆိုတာ ပရာမိုးက ဘယ်နှယ်လုပ်သိသလဲ၊ သူက ဆေးလိပ်မီးလိုချင်ရုံပဲ မဟုတ်လား။ မင်းတို့ဟာ တော်တော်မိုက်မဲတဲ့လူတွေပဲ၊ ပြီးတော့ မင်းတို့ဟာ ပရာဆတ်ကို ဖန်ရဲ့ လျှို့ဝှက်မှုမပါဘဲနဲ့ ဒီကိုခေါ်လာတယ်၊ သူ့ကို ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ကျွန်တော့်အား ဒေါက်တာဗွန် လာ၍မတွေ့မီ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုတော့ မြန်မြန်ဆင်းထားမှဟုသဘောပေါက်လေသည်။ ဖိလစ် လက်ထဲတွင် ပေမူရှိနေမှန်းသိလျှင် သူကခိုးယူပေလိမ့်ဦးမည်။ အကယ်၍ ဖိလစ်က တားဆီး

ပိတ်ပင်ခဲ့လျှင် သူတို့သည် သူ့ကိုသတ်ရန် လက်နေ့ကြမည်မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော်က သိပါ၏။

တစ်ဖက်ခန့် တံခါးကိုဖွင့်၍ ခြေလဲများ ကျွန်တော်ထံ လာနေသည်ကို ကြားသည်ထိ သူတို့အား ဘယ်လိုပြောရမည်ဟု မပိုင်ဖြတ်ရသေးပေ။

“ကောင်းသောညပါ ခွန်ပရာဆက်” (သုခအခါ ဒေါက်တာဗွန်၏ အသံမှန်း ကျွန်တော် သိနေပြီဖြစ်သော အသံကပြောလေ၏။ “အခုလို ခင်ဗျားကို အဆင်မပြေဖွယ်ရာတွေ လုပ်ထားတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ယစ်...လူပါးစပ်ကိုပိတ်ထားတာ ဖြုတ်လိုက်ပါ၊ ဒါမှ တို့စကားပြောနိုင်ကြမှာ”

ယစ်သည် ကျွန်တော်နောက်ဘက်သို့ လှည့်ပတ်၍ လာလေသည်။

“ခင်ဗျားပါးစပ်က ပိတ်ထားတာကို ယစ် ဖြုတ်လိုက်တဲ့အခါမှာ တော်တော်တော့ နာကောင်းနာလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ အော်ချင်လို့ရှိရင်တော့ အော်သာအော်ပေတော့၊ ကျုပ်တို့က အနီးဆုံးလမ်းကနေ အနည်းဆုံး နှစ်မိုင်လောက် ဝေးတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ခင်ဗျားအော်တာကို ဘယ်သူမှ ကြားမှာမဟုတ်ဘူး”

အတော်ပင် နာပါသည်။ လို့သော်လည်း မည်မျှပင်နာကျင်စေကာမူ ဒေါက်တာဗွန်က ရှင်ပြဏာသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်က မအော်တော့ပါ။

“ခင်ဗျားက သူရဲကောင်းပါလားဗျို့။ ပရာဆက်၊ အခု ခင်ဗျားမှာ ပေမူမပါတာကိုတော့ ကျုပ်သိပြီ၊ ခင်ဗျားဆီမှာ ပါမလာခဲ့ရင် ဝိဥစ္စာကော ဒေါက်တာ မာတင်ဆီမှာပဲ ရှိရမှာပဲ၊ ဟုတ်တဲ့လား၊ ပေမူ အခုဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားကျုပ်ကို ပြောပြကောင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ ပေမူပဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး”

ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဒေါက်တာဗွန်က မကျေနပ်ကြောင်း ညည်းညူလိုက်သံကို ကျွန်တော်ကြားလိုက်၏။ ကျွန်တော့်လက်ယာ

ဘက်ဘေးကို ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် အနာတကြည်း အထိုးခံလိုက်ရပါသည်။
ခံနိုင်ရည်ရှိသည်ထက် ပိုမို၍ မေ့မနဲ ဖြစ်သွားပါသည်။

ကျွန်တော် သတိရလာသောအခါတွင် ဒေါက်တာဗွန်၏အသံကို
ကြားရပါသည်။

“ခင်ဗျားပြောတာကော ပြောသင့်ပြောထိုက်တဲ့ စကားမဟုတ်ဘူး
ပရာဆက်၊ ကျုပ်တို့ကော လူကြီးလူကောင်းနှစ်ယောက်လို ပြောနိုင်ကြရင်
ကောင်းမယ်၊ ယစ်ဟာ ဂျူဂျစ်ဆူ သိုင်ပညာကို ကောင်းကောင်းသင်ဖူး
လေတော့ ကျုပ်တို့စကားပြောရာမှာ ကြားဖြတ်လုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ရာ သိပ်ကို
လက်တွေ့နေပုံပဲ၊ ကျုပ်ကော ပေမူကိုရမှဖြစ်မယ် နားလည်လား၊ ပေမူ
အခုကယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာကို စုံစမ်းဖို့ ကျုပ်မှာ အချိန်တွေအများကြီး
ရှိတယ်”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က ခပ်လေးလေး ဖြေလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည်
မူ နောက်၍ မစဉ်းစားမတွေ့တော့နိုင်ဟန် ဆောင်ပါသည်။ လို့ရာတွင်
နာကျင်မှုက ကျွန်တော့်စိတ်ကို ထူးဆန်းစွာရှင်းလင်းစေပါသည်။ ကျွန်တော့်
အသက်ကို ကယ်ဆယ်ရန်နှင့် ပေမူကိုလုံခြုံစေရန် နည်းလမ်းတစ်ခုတော့
ရှိပေသည်။ လို့ရာတွင် အသေးစိတ်အတွက်ချရန် ကျွန်တော်က အချိန်
အနည်းငယ်လိုလေသည်။

“တကယ်လို့ ပေမူကယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောပြ
ရင် ခင်ဗျားက အပြန်အလှန်သဘောနဲ့ ဘာလုပ်ပေးမလဲ”

“ဒါကော အတော်ကုတ်တာပဲ၊ ခင်ဗျားကို နှစ်ဆယ့်လေးနာရီတော့
အကျဉ်းသမားအဖြစ်နဲ့ ဆက်ချုပ်ထားဦးမယ်၊ ဒီနောက်တော့ ခင်ဗျားဟာ
လွတ်ပြီပဲ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားဆရာရယ်၊ လူ့မိတ်ဆွေ အဲစပက်ရယ်နဲ့
ခင်ဗျားအိမ်သားတွေကို ဂုဏ္ဍမပေးပါဘူးဆိုတာ ကျုပ်ကတိပေးပါတယ်။
ဒါဆို ခင်ဗျား ကျေနပ်ပြီလား”

“ခင်ဗျား ဘာပြုလို့ ဝေမူကို လိုချင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တော့ မသိတတ်အောင်ပဲ ဒေါက်တာဗွန်၊ ကျွန်တော်တို့ စေ့စေ့စပ်စပ် ဖတ်ကြည့် တယ်၊ ဘာမှတန်ဖိုးရှိတာ မတွေ့ဘူး၊ ပြီးတော့ အမှန်ပြောရလို့ရှိရင်တော့ ဒီဥစ္စာဟာ ခုဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့မသိတိုင် မသိပါ ဘူး။ နေဦးလေ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို လိုမိနေတယ်လို့ မတွက်နဲ့လေ၊ ဝေမူကို ခင်ဗျား ခိုးယူလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော့်အဖေက သတိပေးထားတယ်၊ ဒါကြောင့် ကနေ့ည ကျွန်တော်တို့ဖတ်ပြီး ကြတယ်ဆိုရင်ပဲ ဝေမူကိုစာတိုက် ကနေ ကျွန်တော့်အခန်းကို ပို့လိုက်တယ်၊ နက်ဖြန်မနက်ဆိုရင် ရောက်သွား မှာပဲ”

“ဒါမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ် ယစ်ကိုမေးကြည့်ပြီးပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘယ် လူမှ ဒေါက်တာမာတင်အခန်းက ထွက်မသွားကြဘူး”

ဒေါက်တာဗွန်က ပြောလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် ထည့်တယ်လို့မပြောပါကလား ဒေါက်တာ ဗွန်၊ ဝေမူကို တယောသေတ္တာထဲမှာထည့်ပြီး အပြင်ဘက်ကို ထုတ်သွားဖို့ရာ အတွက် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို ဝေးလိုက်တယ်၊ ဒါမှ စာတိုက်အသွား လမ်း မှာ အခိုးမခံရမှာ၊ သူဟာ ချားရင် ခရော့ဘူတာရုံနားက စာတိုက်ကို သွားပြီး...”

ဒေါက်တာဗွန်က ကျွန်တော့်စကားကိုဖြတ်၍ ယစ်အား မေးလိုက် သည်။

“သူပြောတာ ဂုတ်သလား ယစ်၊ တယောသေတ္တာကိုကိုင်ပြီး တစ်ယောက်ယောက်များ ထွက်လာတာတွေ့သလား”

ယစ် ပြန်မဖြေသေးဘဲ နေသည့်အချိန်သည် နာရီပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်သည်ဟု ထင်ရပါသည်။ ခါတိုင်-နေ့များအတိုင်း ရစ်ချတ်သည် တယောကိုယူ၍ နောက်ထပ်တစ်နာရီလောက်ကျင့်ရန် သွားမှသွားပါမလားဟု ကျွန်တော်က ပူပန်ဆုတောင်းနေမိပါတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သေတ္တာတစ်လုံးနဲ့ လူရွယ်တစ်ယောက်ထွက်လာတာ တော့ တွေ့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို အရေးပါမယ်လို့ မတွက်မိဘူး”

ကျွန်တော်က သဘောကျမဆုံး ရှိနေပါသည်။ ကျွန်တော့် ပြောစကား ကို ပိုမိုခိုင်မာစေရန်အတွက် အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်ပြောဆိုလိုက်မိ ပါသည်။

“ကျွန်တော် ပြောတာကိုမယုံရင် ကျွန်တော့်အခန်းကို သွားကြည့်နိုင် တယ်၊ အဲဒီမှာ ဝေမူထုပ်ပို့လိုက်တဲ့စက္ကူပတ်ကို တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ တကယ်ပဲ ပုံတွေရေးထားတဲ့ နောက်ဆုံးအရွက်တောင် ရှိသေးတယ်”

“နောက်ဆုံးအရွက် ဟုတ်လား” ဒေါက်တာဗွန်က ပြောလိုက်သည်။
“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ဘာမှမဆုံးဘူးပေါ့၊ နောက်ဆုံးတော့ တို့ဟာ သဲလွန်စ တစ်ဝက်ကို ရနေပြီပဲ၊ ပရာမိုး မင်းဒီမှာနေရစ်ပြီ၊ ခွန်ပရာဆတ် လွတ်မပြေး နိုင်အောင် စောင့်နေ၊ သူနဲ့အတူစောင့်နေ၊ တို့ ဝေမူကိုရချင်း ပြန်လာခဲ့ မယ်”

ထို့နောက် ကျွန်တော့်အား ပြော၏။

“ဒီမယ် ပရာဆတ်၊ ခင်ဗျား ဒီမှာနေရလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျား ကျုပ် တို့ကို လိမ်မပြောဘူးဆိုတာ သေချာတဲ့အထိပေါ့၊ လိမ်မျှာလိမ်ခဲ့ရင်တော့ ခင်ဗျားကို ယစ် လက်အပ်ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါကျမှ ခင်ဗျားဟာ အမှန် ကို ထုတ်ပြောလိမ့်မယ်၊ ကဲ ကျုပ်တို့သွားနေတုန်း ခင်ဗျား စဉ်းစားသာ ထားပေတော့”

“ကျွန်တော့်မျက်လုံးကို စီးထားတဲ့ အဝတ်ကို ဖြုတ်ပေးပါလား ဒေါက်တာဗွန်၊ အကန်းကြီးလိုဖြစ်နေတာ နေလို့မရပါဘူး”

“ခင်ဗျား အန္တ ရယ်ပေးမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး” သူက ပြန်ပြော၏။
“ပရာမိုး တို့သွားတဲ့အခါကျတော့မှ အဝတ်ကို ဖြုတ်ပေးလိုက်ပါကွာ၊ ဒါပေမဲ့ တို့သွားပြီးမှနေမှာ၊ နားလည်ရဲ့လား”

ကိုလို့ပြောပြီးနောက် ဒေါက်တာဗွန်နှင့် ယစ်သည် ထွက်သွားကြလေ
၏။ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ကာ-တစ်စီး မောင်း၍ ထွက်သွားလဲကို
ကြားရပါသည်။

* * *

အခန်း ၄

လွတ်မြောက်ခြင်း

ကာလသေလွှာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော့်တွင် မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည် သန်းလာပါတော့၏။

‘ပရာမို’ ကျွန်တော်က ယိုးဒယားလို ပြောပါသည်။ အိမ်အစေခံ တစ်ဦးအား ပြောလေသည်လေသံမျိုးနှင့်ဖြစ်ပါသည်။ “အဝတ်ကို လာဖြုတ် ပေ.စမ်း”

ပရာမိုက ခဏတော့ ဆုတ်ဆိုင်းနေသေး၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော့် နောက်သို့လာကာ ပြောလေ၏။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးကို လာရောင်ထဲတွင် ကျင့်သားရအောင် ခဏမျှ စောင့်ဆိုင်းရသေးသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့် အား ဇဝေဇဝါနှင့်ကြည့်နေသော သူ့အား တွေ့ရ၏။

“ဟုတ်သွားပြီပရာမို၊ ဒါနဲ့ မင်းလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ ဒေါက်တာ ဗွန်ဟာ မင်းကို တော်တော်စိတ်ဆိုးနေတယ်၊ အဲဒါကို ငါက အကူအညီပေး ချင်တယ်ကွာ၊ ကို့ ဆေးလိပ်သောက်ကြရအောင်လား၊ ငါ့အတွင်း အိတ်ထဲမှာ စမ်းကြည့်ရင် စီးကရက်ဘူးကို တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ အေး ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်အင်္ကျီ ညာဘက်အိတ်ထဲမှာ မီးခြစ်ရှိတယ်၊ ဟုတ်ပြီ၊ ကဲ ငါ့လက်တစ်ဖက်ကို ဖြေ ပေ.ကွာ၊ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ငါ မင်းကို ဉာဏ်ဆင်နေတာမဟုတ်ပါ

ဘူး၊ မင်းတို့အကြောင်း ကောင်းကောင်းလိသာပဲ၊ တို့လိုလူမျိုးတွေဟာ အစေခံတွေကို ဘယ်တော့မှမလိမ့်ဘူး”

လူက ကျွန်တော်ကို ယုံကြည်ပုံရပေသည်။ ခဏကြာတော့ လူသည် ကျွန်တော်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ ညာဘက်လက်မောင်းကို ပတ်ထားသော ပလတ်စတာကို ဖြတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

“ကဲ ငါ့ရှေ့မှာ ထိုင်စမ်းပါဦး၊ တို့စဉ်းစားကြရအောင်”

လူက ကျွန်တော်ရှေ့တွင် ကျွဲကျွဲလေးထိုင်နေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဆေးလိပ်သောက်နေကြ၏။ ကျွန်တော်က ဘာမျှမပြောပါ။ လူစိုးရိမ်ပူပန်နေကြောင်းကို ကျွန်တော်က တွေ့ရှိရပါသည်။ ကျွန်တော်က ဆေးလိပ်ကိုကို သူ့ရှေ့သို့ပစ်လိုက်ရာ လူက အလိုက်သိစွာနှင့် မြဲထောက်ဖြင့် နင်းချေပါသည်။

“ဒီမယ် နားထောင်၊ ဒေါက်တာဗွန်ကော အင်မတန် ရက်စက်ဆိုးယုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ တစ်ယောက်ယောက်က အမှားတစ်ခုခုကို ကျူးလွန်မိရင် သူ့ဘာ ဘယ်တော့မှ မေ့မဝစ်ဘူး၊ မင်းဟာ မဟာအမှားတော်ပုံကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့တယ်၊ မင်းဟာ အင်္ဂလန်မှာ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့တယ်၊ အင်္ဂလိပ်ရဲတွေဟာ တရားခံကို မမိမချင် နေမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကို ဒေါက်တာ ဗွန်ကော ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ဟာ မင်းကို ဒီတိုင်း ပြည်ကနေထုတ်လွှာ လည်း တစ်နေ့ကျ ပုလိပ်တွေက မင်းကိုတွေ့လွှာမှာပဲဆိုတာလည်း သူ့သိတယ်၊ သူတို့ဟာ မင်းကိုတင်မတဘူး၊ သူ့ကိုပါ ပြန်ခေါ်လာလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်လို့သာ ရဲအဖွဲ့က မင်းကိုဖမ်းမိရင် သူ့ကို ဘာမှဒုက္ခပေးနေတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါပြောတာကို နားလည်ရဲ့လား”

ပရာမိုးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒေါက်တာဗွန်ကော ဘယ်လိုလုပ်မယ်ဆိုတာ မင်းကို ငါပြောပြမယ်၊ သူ့ဟာ ပေမူကို မရမချင် ငါအခန်းမှာ စောင့်နေမယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ဟာ

ပေမူကိုရတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ယစ်နဲ့အတူ အင်္ဂလန်က ထွက်သွားမှာပဲ။ လူကိုဟာ ငါ့ကိုမင်းနဲ့အတူ ဒီမှာထားပစ်ခဲ့မယ်။ မင်းမှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိဘူး။ (ဤကား မှန်းဆချက်သာဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဒေါက်တာဗွန်သည် လူ့လူထွေးအား မည်သို့ဆက်ဆံမည်ကို ကျွန်တော်က သိပါသည်) ပြီးတော့ မင်းဟာ အင်္ဂလိပ်စကားလည်း တစ်လုံးမှမပြောတတ်ဘူး။ ဂုတ်တယ် မဂုတ်လား”

ပရာမိုးက ခေါင်းညိတ်ပြန်သည်။

“အဲဒီတော့ မင်းဟာ ဒီမှာဘာမှစားစရာမရှိတော့တဲ့အထိ စောင့်နေရမှာပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ မင်းဟာ အပြင်ထွက်ရမှာပဲ။ အဲဒီလိုထွက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ရဲအဖွဲ့က မင်းကိုဖမ်းသွားမှာပဲ။ မင်းရဲ့အမှားအတွက် အပြစ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ ဒေါက်တာဗွန်က ဒီလိုပဲဖြစ်အောင် စီစဉ်တာပဲ။ မင်းကို ဗြိတိသျှတရားရုံးတော်မှာ စစ်ပြီး ကြိုးပေးမှာပဲ။ ငါပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ ဒေါက်တာဗွန် ဟာ အင်မတန် ရက်စက်တဲ့လူဖြစ်လေတော့ မင်းအကြောင်း နှစ်ခါပြည့်အောင် ပြန်စဉ်းစားနေမှာမဂုတ်ဘူး။ ကဲ... စီးကရက်တစ်လိပ် ညှိပါဦး။ မင်းလည်း တစ်လိပ်သောက်ပေါ့”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်မျှ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေပါသည်။ ပရာမိုးက လူ့ဆေးလိပ်ကို ကတုန်ကယင်ဖြင့် သောက်ရင်း ဖုန်ထဲတွင်လူ့လဲနေသော လူ့ခြေထောက်ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် စီးကရက်တစ်ဝက် ကျိုးသောအခါတွင် သူက ကျွန်တော့်အား မော့ကြည့်လေသည်။ ရက်စက်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချမှုများသည် လူ့မျက်လုံးတွင် မရှိတော့ချေ။ ၎င်းတို့အစား စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုနှင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှု တို့ကသာ ပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်။ သူက ဤလောကကြီးတွင် မည်သူ့အားမျှ ယုံကြည်မှုမရှိတော့သည်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။

“သခင်ပရာဆတ်၊ ကျွန်တော် ကယ့်နယ်လုပ်ရမလဲ”

လူက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပင် မေးလေတော့၏။

“နားထောင် ပရာမိုး၊ ဒေါက်တာဗွန်ရဲ့ အကူအညီမရဘဲနဲ့ မင်းဟာ မလွတ်မြောက်နိုင်ဘူး၊ လူဟာ ခုဆိုရင် မင်းကို ကူညီတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းသာ ငါ့ကိုသွားခွင့်ပြုခဲ့ရင် မင်းဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို မနက်ဖြန်မနက်ထိ ရဲအဖွဲ့ကို ငါမပြောဘူး၊ မင်းထွက်ပြေးချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ပြေးနိုင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လွတ်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး”

လူက ကျွန်တော့်အား မော့ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က ဘာများ အကြံဉာဏ်ပေးလေဦးမည်နည်းဟု လူက စောင့်စားလျက်ရှိသည်။

“ရဲအဖွဲ့က လာဖမ်းတဲ့အထိ မင်းဟာ ဒီမှာနေမယ်ဆိုရင် မင်းအတွက် ကိုအိမ်က ရှေ့နေကောင်းကောင်းတစ်ယောက် ငှားပေးမယ်၊ ပြီးတော့ မင်းဟာ ငါ့အသက်ကို ကယ်ဆယ်ကြောင်းလည်း ငါသက်သေခံ မယ်၊ ဒီအခါကျရင် အားလုံးအပြစ်တွေဟာ ဒေါက်တာဗွန်အပေါ် ပုံကျမှာပဲ၊ မင်းကို အပြစ်မပေးအောင်တော့ ငါမတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကြိုးမကျအောင်တော့ ကယ်ပေးမယ်၊ ဒါထက်တော့ ငါလည်း ဘာမှပိုမတတ်နိုင်ဘူး၊ မင်းဟာ လူတစ်ယောက်ကိုသတ်ခဲ့တော့ ပြစ်ဒဏ်တော့ ခံရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အစီအစဉ်အရဆိုရင်တော့ မင်းဟာ အပြစ်ပေါ်မှာပဲ၊ မင်း အင်္ဂလန်က လွတ်ထွက်မသွားနိုင်ဘူးဆိုတာကိုတော့ ငါပြောနိုင်တယ်ကွာ”

ခဏမျှကြာအောင် လူက ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။ ထို့နောက် လူသည် ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ပစ်လွဲလိုက်ပြီး ငိုယိုကာ လူ့လွတ်မြောက်ရေးအတွက် တောင်းပန်တိုးလျှိုးလေတော့သည်။ လို့ရာတွင် ကားတစ်စီး လူအဘယ်ပုံ သတ်ခဲ့သည်အား သတိရသောအခါ ကျွန်တော်က လူ့အား မသနားမိပါ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပရာမိုးသည် ငြိမ်သက်မှု ရရှိသွားလေသည်။ ကျွန်တော်က လူ့ကိုမလော့ပါ။ ကျွန်တော့်တွင် လွတ်မြောက်ရေးအတွက်

ကြိုးပမ်းရန် အနည်းဆုံးအချိန် ၃-နာရီတော့ရှိသည်ဟု အောက်မေ့၍ ဖြစ်ပါသည်။
ထိုစဉ်က တစ်မိနစ်သည် မည်မျှတန်ဖိုးရှိကြောင်း မသိရှိပါ။ လူ့စိတ်သည်
အဘယ်မျှမြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြောင်းလဲသွားနိုင်ကြောင်းလည်း မသိရှိပါပေ။

လူက သေးသွယ်ရှည်လျားသည့် ဓားကလေးကို ထုတ်လိုက်ပါသည်။
ကားတစ်ကား ထိုးသတ်သည့်ဓားမျိုးပင်ဖြစ်ပါသည်။ အနည်းငယ် ဖြတ်လိုက်
ရုံနှင့်ပင် ကျွန်တော်က လွတ်လပ်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်က သွေးလျှောက်
အောင် ခြေထောက်အား ပွတ်သပ်လိုက်ပြီးနောက် ထ၍ရပ်လိုက်သည်။
ကျွန်တော်က သိမ်းယိုင်သွား၍ အခန်လယ်ရှိ ညစ်ဝေသောစားပွဲကို ဖမ်း
ကိုင်လိုက်ရသည်။ ထိုသို့ ကျွန်တော်ကိုင်လိုက်စဉ်တွင် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့
တစ်စုံတစ်ခုကျလဲ ကြားရလေသည်။

ထိုသည်ကား မှောင်ရိပ်တွင်း၌ စားပွဲခြေထောက်တွင် မှီနေသော
သားရေအိတ်ကလေးဖြစ်ပါသည်။

“ဒါဘယ်လူ့ကလဲ”

ကျွန်တော်က ဂူးထောက်၍ အတွင်းဝါဝစ္စည်းများကို ကြည့်ရင်း
မေးလိုက်သည်။

“ဒါကာ ခွန်ယစ်ရဲ့ကလဲ၊ သူမေ့သွားတာပဲ”

သတင်းစာနှင့် မဂ္ဂဇင်းများမှတစ်ပါး အခြားဘာမျှမပါရှိပါ။ ထို့
ကြောင့် ကျွန်တော်က ၎င်းကို ကြမ်းပေါ်တွင် ပစ်ထားခဲ့လေသည်။

“သူတို့ပြန်လာမှာပဲ၊ ခင်ဗျား လွတ်သွားတာကို ကျွန်တော် ဘယ်နှယ်
လုပ် ရှင်းပြရမလဲ”

ဝရာမိုးက ညည်ညူလိုက်သည်။

“ဒီအတွက်တော့ သူတို့ပြန်မလာပါဘူး၊ ငါပြောတာတွေကို မမေ့နဲ့၊
ငါ့ကတိ ငါတည်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

ကျွန်တော် ဆင်းသွားသောအခါတွင် လှေကားသည် ကျိုးကျိုးကြွပ်ကြွပ်မြည်ပြီး ဖုန်များက လုံးခနဲ လုံးခနဲထလာပါသည်။ တံခါးသည် လှေကားရင်းမှာပင် ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်က တံခါးဖွင့်ပြီး လှမ်းထွက်တော့မည်ပြုပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုတော့ မှားယွင်းနေပြီဟု သိရှိလိုက်ပါသည်။

ငြိမ်သက်နေသော သစ်ပင်များအကြားရှိ လမ်းကလေးပေါ်သို့ လအရောင်က ထိုးကျလျက်ရှိ၏။ လူတစ်ယောက်မျှတော့ မမြင်မတွေ့ရပါ။ လို့သော်လည်း သွေးလန့်လျက်ရှိပါသည်။ အပြင်ကို ထွက်၍မဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိနေပါသည်။

* * *

အခန်း ၅

ဒေါက်တာဗွန် ကျွန်တော့်အခန်းသို့သွားခြင်း

အန္တရာယ်ကား အတယ်နည်း။ ကျွန်တော်ကနောက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပရာမိုးသည် လိုက်မလာပါပေ။ သို့တဖေလည်း ကျွန်တော်သည် အပြင်ထွက်လိုက်လျှင် အသတ်ခံရမည်ဟု တစ်နည်းနည်းနှင့် သိရှိနေပါသည်။

စက္ကန့်များက တစ်ချက်ချက် ကုန်ဆုံးလျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်က အရဲစွန့်၍ အပြင်ထွက်မည်ပြုလိုက်စဉ်တွင် ခေါင်းပေါ်မှ ကြမ်းမြည်သံကြားရ၏။ ထိုအခါကျမှ ကျွန်တော်သည် အန္တရာယ်ကို သိရှိလေတော့၏။ ပရာမိုးသည် ယစ်ဇ်သားရေကိတ်ကိုမြင်သောအခါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး စိတ်ပြောင်းသွားလေပြီ။ သူက တံခါး၏အထက် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်က အပြင်ထွက်သွားခဲ့လျှင် သူက နောက်ကျောကို ဓားဖြင့်ပစ်ပစ်လိမ့်မည်။ ကျွန်တော်က ထွက်ပြေး၍ သူက ပစ်သတ်ရပါသည်ဟု ဒေါက်တာဗွန်အား သူပြောလေမည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်က သွက်လက်စွာ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဤအကောက်အအုံသည် တစ်ကြိမ်က ကျီတစ်ခုဖြစ်ဟန်ရှိပေသည်။ ဣထံသော

ဖုန်များ အောက်တွင် အုတ်လိုမဟုတ် ကျောက်အခင်း ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်က အသံထွက်အောင် ကူးဖြတ်နိုင်ပေသည်။ ကုလားတိုင်ကောင် တစ်လုံးနှင့် လယ်ကိရိယာတစ်ခုနှစ်ခု ရှိလေသည်။ တခြားမူ ဘာမျှမရှိချေ။

တစ်နည်းနည်းနှင့် ပရာမိုး၏ အာရုံစိုက်မှုကို နှောင့်ယှက်ပေး မှုဖြစ်မည်။ ဤအတွက် ကျွန်တော်က အကြာကြီး စဉ်းစားမနေရပါ။ ဤအချိန်တွင် သူသည် ကြမ်းပေါ်တွင် တွားသွားနေပြီး လှေကားခုံသို့ ရောက်နေပေပြီ။ ဤမျှလောက် နီးနီးလေးဆိုလျှင် သူသည် ကျွန်တော့်အား လွဲမည်မဟုတ်ပါပေ။

ကျွန်တော်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ပြတင်းပေါက်များ ရှိလေသည်။ သစ်သားပေါင်များသည် ဆွေးမြည်နေပြီဖြစ်ပြီး မှန်အနည်းငယ်သာ ကျန်ရှိလေသည်။ ညာဘက်တွင်မြေပြင်သည် သစ်ပင်ချုံပုတ်များ မရှိဘဲ ပြန့်ကျယ်လျက်ရှိသည်။ ဘယ်ဘက်တွင်မူကား ကိုက်နှစ်ဆယ်လောက်သာ ကွက်လပ်ဖြစ်ပြီး နောက် သစ်ပင်နှစ်ပင်လုံးပင်ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်က လွတ်ထွက် ပြေးလိုလျှင် ဘယ်ဘက်ကိုသာ ရွေးချယ်ရမည်။

ကျွန်တော့်တွင် လုပ်ဖို့ရှိသည်က ပရာမိုး၏ အာရုံစိုက်မှုကို တစ်နေရာတွင် လွှဲဖယ်ထားဖို့သာ ဖြစ်ပါ၏။

‘ပရာမိုး’ ကျွန်တော်က လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ “အိမ်ရှေ့လမ်းထဲကို ကြည့်စမ်း၊ သစ်ပင်တွေထဲမှာ လူတစ်ယောက်လာနေတာကို ငါတွေ့ရတယ်”

ကြမ်းပြင်က မြည်ပြန်လေသည်။ သူက ပြတင်းတွင် ရှိလျက်သာပင်။

ကျွန်တော်က အခန်းကိုလျှင်မြန်စွာဖြတ်၍ ကုလားထိုင်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်လုပ်ပုံက သိပ်မြန်လွန်းသွား၏။ ကုလားထိုင်မြေထောက်တစ်ဖက်သည် အသံမြည်၍ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

ပရာမိုးသည် အခြားပြတင်းတစ်ခုသို့ပြောင်းသွားသည်ကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။ တစ်စက္ကန့်မျှ အချိန်ဖြုန်းနေ၍မဖြစ်၊ ကုလားထိုင်ကို ကျွန်တော်ရှေ့တွင် ခိုင်းသဖွယ် ကိုင်ထားလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်သို့ ကျွန်တော်ကိုယ်ကို ခေါင်းနှင့် အရင်ပစ်သွင်းလိုက်ပါသည်။ မှန်နှင့်သစ်သားများသည် ကျွန်တော်ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် ကွဲကျိုးတုန်တော့၏။ ကျွန်တော်က တစ်မိမိခေါက်ကျွေးနှင့် အပြင်သို့ရောက်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်က ယ၍ သစ်ပင်များဆီသို့ ပြေးပါတော့သည်။ ပရာမိုး အပစ်ခတ်စေရန်အတွက် တက်နိုင်သမျှ ကျွေးကောက်၍ ပြေးပါသည်။ ဓားသည် ကျွန်တော့်အား ပိုခနဲမြည်ကာ ဖြတ်သွားပြီး မြေကြီးထဲတွင် သွားစိုက်လေ၏။ ကျွန်တော်က အချိန်တော်ပင် သစ်ပင်များဆီသို့ ရောက်သွားပြီး အကြီးဆုံးအပင်၏ နောက်သို့ ပစ်ခတ်လိုက်ပြီး အမောဖြေရပါတော့၏။

ကျွန်တော်က နှစ်ပေါင်းများစွာ ကစားခုန်စားမှုများကို မပြုလုပ်ခဲ့မိသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းနေမိပါသည်။ ကျွန်တော့်တွင် လုံးဝ လေ့ကျင့်မှုမရှိပါ။ ဘာမျှထူးခြားဖြစ်ပျက်ခြင်း မရှိ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က လယ်ကွင်းအဆုံးသို့ ပြေးပါတော့သည်။ ကျွန်တော်က နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သော အခါတွင် ပရာမိုးသည် အိမ်ထဲမှထွက်၍ သူ့ဓားကို ကောက်လေသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်နောက်သို့ လိုက်လာလေမည်လား။

ရှေ့ကိုက်အနည်းငယ်အတွင်းတွင် ချုံတောလေတစ်ခု ရှိလေသည်။ ချုံတောထဲသို့ ဖြတ်သွားနိုင်လျှင် ကျွန်တော့်တွင် လွတ်လမ်းရှိလေသည်။ ကျွန်တော်၏ လက်ဝဲဘက်တွင် ချုံပိတ်ပေါင်းများပါးပုံရ၍ ထိုနေရာမှ တိုးခွေသွားနိုင်မည်ဟု တွက်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်က မြောင်းတစ်ခုကို ကပျာကယာ ခုန်ကျော်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း နောက်တစ်လှမ်းမှာပင် ကျွန်တော်က သဲဆူးကြိုးများတွင် ငြိတွယ်သွားပါတော့၏။ လယ်သမားက ချုံတောထဲတွင် ချထားသော သဲဆူးကြိုးဖြစ်ပါ၏။

ယခုအခါတွင် လအရောင်သည် ကျွန်တော်ရန်သူဖြစ်ပါ၏။ ယခု အချိန်တွင် ပရာမိုးရောက်လာခဲ့လျှင် ကျွန်တော်က ဘာမျှမတတ်နိုင်ပေ။ ကျွန်တော်က အတင်းရုန်းကန်တွန်းမြေနေပါ၏။ လက်များလည်း စုတ်ပြတ် ကုန်ချေပြီ။ နောက်ဆုံးတွင်ကာ ကျွန်တော်သည် အပေါ်ဆုံးကြိုးကိုမှီခိုချ နိုင်ပြီး လက်မောင်းနှင့် ဖိထားကာ တစ်ဖက်သို့ လှိမ့်ချလိုက်နိုင်ပါသည်။ ပရာမိုးသည် သံဆူးကြိုးကို ကွေ့ပတ်သွားရန် ဖြတ်လမ်းကို မသိရှိခဲ့လျှင် ကျွန်တော်က သူ့ထက် အနည်းဆုံး နှစ်မိနစ်တော့ အကျောရလျက်ရှိပေပြီ။

ထွန်ယက်ထားသော လယ်ကွက်ကြီးက ကျွန်တော်ရှေ့တွင် အပြော ကျယ်လျက်ရှိပါသည်။ ထိုလယ်ကွက်အဆုံးတွင်မှ တောကလေးတစ်ခုရှိ လေသည်။ ဤတောထဲသို့သာရောက်သွားနိုင်ခဲ့လျှင် ပရာမိုးသည် ကျွန်တော် အား ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်ရန် မလွယ်ပါတော့ချေ။ ကျွန်တော်နောက်မှ သစ်ကိုင်း သံများကြားရသည်။ အချိန်ဖြုန်းနေ၍ မဖြစ်ပေ။ ကျွန်တော်က စတင်ပြေး ပါသည်။ ဈေးထန်းသောမြေကြီးက ကျွန်တော်ခြေထောက်အား ငြိတင်နေစေ ပါသည်။ ထွန်ကြောင်များကြားတွင် မြေခွင်လျက်ရှိနေပါသည်။

ဤလယ်ကွက်ကိုဖြတ်ရန် ဆယ်မိနစ်တော့ကြာပေမည်။ ကျွန်တော် က နှလုံးတုန်ရင်ခုန်လျက်ရှိချေ၏။ ယင်းသို့ရှိစေကာမူ ပရာမိုးအား မမြင် မတွေ့ရပါချေ။ အကယ်၍သာ သူသည် ချုံတောကိုကွယ်၍ လယ်ကွက်ကို တွင်းကာ တောထဲသို့ ရောက်မနေခဲ့လျှင် ကျွန်တော်က လွတ်မြောက်ပေပြီ။

တောလမ်းကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်စေသော ခြံစည်းရိုးဝတစ်ခုကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်က ခြံစည်းရိုးဝကို ခုန်ကျော်၍ လမ်းကလေး အတိုင်း ကိုက်အနည်းငယ် ပြေးသွားပါသည်။ ထို့နောက် ချုံပုတ်တစ်ခုတွင် ပစ်လွှဲလိုက်ပါသည်။ အတော်ကလေးကြာအောင်တော့ ကျွန်တော်က ဘာ ကိုမျှ မကြားရချေ။ ခေါင်းထဲတွင် သွေးကိုးလျက်ရှိချေသည်။ ထို့နောက်မှ တဖြည်းဖြည်းချင်းနှင့် အသက်ရှူမှန်လာပြီး နာစွင့်နိုင်ပါတော့သည်။

လင်းရောင်ခြည်သန်းလှ၍ပင် နေချေပြီ။ ငှက်အချို့သည် တောင်ပံ
 တဖြတ်ဖြတ်နှင့် လူးလာခတ်လျက်ရှိချေပြီ။ ထိုမှတစ်ပါး အခြားဘာမျှ
 မရှိချေ။ ကျွန်တော်က လမ်းမကြီးရှိရာသို့ လျှောက်သွားပါသည်။ ငါ့မိနစ်
 လောက်အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်က တောထဲမှထွက်ခဲ့ပါသည်။ လမ်းမပေါ်မှ
 ကာမီးရောင်များကို မြင်နေရသည့်တိုင် ကျွန်တော်က ထိုနေရာသို့ရောက်
 အောင် အနည်းဆုံး တစ်နာရီခန့်သွားရပေဦးမည်။ ကျွန်တော့်အဝတ်အစား
 များသည် စုတ်ပြတ်၍ ရွံ့များပေကျနေသဖြင့် ပထမဆုံး ကွေ့ရှိသောကား
 များသည် ရပ်မပေးကြပါပေ။ မိုးစင်စင်လင်းမှပင် လူနှစ်ယောက် မောင်းနှင်
 လာသော ကားတစ်စီးက ရပ်၍ အကူအညီပေးလာသည်။

သူတို့က ကျွန်တော် ဘာတွေဖြစ်ပျက်လာသည်ကို အင်မတန်သိချင်
 နေကြသည်။ ကျွန်တော်က ရှည်လျားလှသော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို
 ပြောပြပါသည်။ ပါတီပွဲတစ်ခုအပြီးတွင် ကျွန်တော်က ဖြတ်လမ်းမှပြန်ခဲ့
 သည်။ ရှေးမီးပျက်၍ ကျွန်တော်က ကာကိုထားပစ်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော့်
 ဇာတ်လမ်း ပြောမဆုံးခင်မှာပင် ကျွန်တော်တို့သည် လန်ဒန်မြို့စွန်သို့
 ရောက်ရှိလာလေသည်။

ကျွန်တော်က အငှားကားတစ်စီးကိုမြင်သောအခါ သူတို့အား အရပ်
 ခိုင်းပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ရဲအဖွဲ့သို့အပ်ထိုက်သော ထွက်ပြေးလာသည့်
 အကျဉ်းသားတစ်ယောက်လေလော့ဟု သူတို့အား ထင်မြင်အံ့ဩစေကာ
 ချန်ထားရစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

ဖိလစ်နှင့် အဲစပက်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး စကားထိုင်ပြောလျက်သား
 ရှိနေလေသည်ကို ကျွန်တော်က တကွဲတအားတွေ့ရှိရပါသည်။ သူတို့သည်
 ကျွန်တော့်အတွက် ပူဝန်လွန်းလှ၍ အိပ်မပျော်နိုင်ပါဟု ဆိုလေသည်။ ရဲဘက်မှ
 ကျွန်တော့်သတင်းနားထောင်ရန် ထိုင်၍စောင့်နေကြပေသည်။

မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်က သူတို့အား ပြန်ပေး
 ဆွဲခံရပုံနှင့် လွတ်မြောက်လာပုံကိုပြောပြလိုက်ပါ၏။ ကျွန်တော် လွတ်မြောက်

လာပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဒေါက်တာဗွန်အား ကျွန်တော်အခန်းတွင် မိခိုင်ကြောင်းကို ဖိလစ်က ချက်ချင်းပင် ရဲဌာနအားဖုန်းဆက်၍ ပြောကြားလိုက်၏။ ပရာမိုး အား မည်သို့မည်ပုံ ဖမ်းဆီးရနိုင်ကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော်က ဖြည့်စွက်ပြောလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အမှုအား တာဝန်ယူထားရသော ရဲမှူးက သူ့အား ကျွန်တော်အခန်းအနီးရှိလမ်းဝတွင်တွေ့ရန် ပြောပါသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ကတွေ့ အခန်းသို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ ခွဲကား နောက်ကျခဲ့လေပြီ။

“မဟန်ဘူ ဆရာ၊ လူဆိုတွေ ထွက်ပြေးကြပြီ” ရဲကြပ်တစ်ယောက်က ဖိလစ်အား ပြောပါသည်။

ပေမူမိ နောက်ဆုံးအရွက်ကို လူတို့ယူသွား မသွားကြည့်ရှုရန် ကျွန်တော်က ပြေးတက်သွားမိပါသည်။ စက္ကူပတ်သည် ကျွန်တော်နှင့် ကာတစ် ထားပစ်ခဲ့သည့်အတိုင်း စာပွဲကလေးပေါ်တွင် ရှိနေဆဲပင်ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်က ဖွင့်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတစ်ချပ်ကား မရှိတော့ပါချေ။ စာတစ်စောင်ကိုသာ တွေ့ရလေတော့၏။

ခွန်ပရာဆတ်

ခင်ဗျားကို အထင်သေးမိခဲ့တဲ့အတွက် ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် လွယ်လွယ်နဲ့ ခွင့်လွှတ်နိုင်တော့မယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ နောက်တစ်ကြိမ်များ တွေ့ကြသေးရင်တော့ ခင်ဗျားဟာ ခုတိယ အကြိမ်မြောက် လွတ်ထွက်မပြေ ဖေရပါဘူး။

သားရေဆိတ်ကိုယူပြီး ယစ်ပြန်လာတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကျုပ်ဟာ စာပို့ကိုစောင့်နေဖို့ မထိုက်တော့ပါဘူး။ အထူးအကြောင်းကလည်း ကျုပ်ဟာ ပေမူရဲ့ အရေးအကြီးဆုံးအပိုင်းကို ရထားပြီ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားကို နောက်ထပ် ခုက္ခမပေးရတော့ဘဲနဲ့ ကျုပ်ဟာ ဖန်ဘုရင်ရဲ့ ရတနာတွေကို ရှာဖွေတွေ့နိုင်နေပြီပဲ။

ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ဦးနောက်ချင်း ပြိုင်ရတာကတော့ ပျော်စရာကြီးပါပဲ။ ဝေမူဟာ စာကိုက်က ပို့လိုက်သလား မပို့လိုက်ဘူးလားဆိုတာကိုတော့ ကျုပ်ဟာ အမြဲတမ်း ဝေခွဲမရဖြစ်နေမှာပါပဲ။

ကျုပ်လက်မှတ်ကိုတော့ ခင်ဗျား သိတဲ့နာမည်နဲ့ပဲ ရေးထိုးခဲ့ပါမယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ဒီနာမည်ဟာ ဘွဲ့အမည်အရည်တစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ သတ္တတဘာသာ “ဝံသီ” ကလာပြီး “နန်းဆက်” လို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။ ကျုပ်ဟာ ဖန်ဘုရင်ရဲ့ အဆက်အဖွယ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကျုပ်ရဲ့အမွေကို ရှာဖွေယူရပါလိမ့်မယ်...

ဗွန်

နောက်ဆက်စာ။ ။ ကြော် ရဲအဖွဲ့ကြီးကို ပြောပြလိုက်ပါ။ သိပ်အလျင်မလိုပါနဲ့လို့ ကာတစ်ကိုသတ်တဲ့ တရာခံ ပရာမိုဟာ လူကိုကို ကိုအိမ်ကနေ စောင့်နေပါတယ်။

“အင်း... ကျွန်တော်တော့ ဒေါက်တာဗွန်ကို ရှိစုမဲ့စု အကုန်ပေးလိုက်ပြီနဲ့တူတယ်”

ကျွန်တော်က စာကိုဖတ်၍ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောမိပါသည်။

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ကိုယ်ကတော့ ဒီလိုမထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့ဟာ နောက်ကျမှ ဒါကို သေသေချာချာ ဖတ်ကြသေးတာပေါ့၊ ဒေါက်တာဗွန် ဟာ ဒီစာကို ဖွတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့တော့ ဂုဏ်ခံမရဘူး”

ဖိလစ်က ပြောပါသည်။ ထိုစဉ်တွင် တယ်လီဖုန်းသံပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဒါ ကျွန်တော့်ဆီလာတာပဲ၊ ကျွန်တော့်လူတွေကို ဖုန်းဆက်ရင် ဒီကို ဆက်ဖို့ မှာထားတယ်”

ရဲမှုက ပြောလိုက်သည်။ လူက ခဏမျှနားထောင်ပြီး နောက်ညွှန်ကြားချက်များကို ကိုကိုတုတ်တုတ်ပေးနေသည်။

“ဒေါက်တာဗွန် ပြောတာမှန်တယ်။ ပရာမိုးက ဟိုအိမ်ကနေ
စောင့်နေတယ်။ သူနဲ့ ယစ်က ချကြဲတယ်နဲ့တူတယ်။ သူ့ရဲ့ ကယ်၊ သူ
သေပြီ။ ကားတစ်လုံးပဲ အေးထိုးခံရပြီးတော့ပေါ့”

* * *

အခန်း ၆

သဲလွန်စကိုလောလာခြင်း

ကျွန်တော့်ထံလို့ ကားကစ် ပေမူယူလာသည့် ယမန်နေ့ကဆိုလျှင် မိုး
ဈေ့၍အေးမြလှပေသည်။ လို့ရာတွင် အင်္ဂလန်ပြည်ရာသီဥတုသည် အပြောင်း
အလဲ မြန်ဆန်သည့်အလျောက် နောက်တစ်နေ့သည် မြောက်သွေ့၍ မွှေး
တငွေ့ငွေ့ဖြစ်ပါသည်။ မိုးရိပ်မိုးခြေ လုံးဝမရှိပါပေ။ လူတိုင်းပင် သဘော
တွေ့လာကြသည်။ သာယာသော ဓမ္မရာသီညနေခင်းတွင် ပြုံးကြရယ်ကြ နှင့်
ဖြစ်ပါသည်။ သာယာချမ်းမြေ့မှုသဘောသည် ဓာတ်ကူးကတ်သည့် အလျောက်
ကျွန်တော်သည်လည်း တက္ကစီတစ်စီးငှား၍ ဖိလစ်၏ အခန်းလို့ သွားပါသည်။
သဲလွန်စများကို ထပ်မံ၍ စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြပြန်ပါသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ မနေ့က တော်တော်အနားယူရဲ့လား”

ဖိလစ်၏ စာကြည့်ခန်းထဲလို့ ကျွန်တော် ဝင်သွားသည်တွင် အဲစပက်
က ဆီး၍မေးလေသည်။

“အင်း... သိပ်မဆိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ဗျာ ကျွန်တော်တော့ ဒေါက်တာ
ဗွန် ခိုးသွားတဲ့ ပေရွက်အကြောင်းကို မစဉ်းစားဘဲ မနေနိုင်ဘူး”

ဖိလစ်က ကျွန်တော့်အား သဘောကျစွာ ကြည့်ပါသည်။

“မောင်ရင် အသက်မသေဘူး၊ ယေတစ်ရွက် ဆုံးတယ်၊ အဲဒါ တယ်လို့ သဘောရသလဲ၊ အသက်ရှင်နေသေးတာကို ဝမ်းသာသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ပေမူအတွက် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်သလား။”

“ဒါကတော့ဗျာ၊ အသက်မသေတဲ့အတွက် ဝမ်းသာတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာဗွန် ကိုယ်တိုင် တာဝန်ခံထားတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီ ပေချုပ်ဟာ အရေးအကြီးဆုံးအပိုင်းပါလို့၊ အဲဒီတော့ သဘာဝကျကျပေါ့ဗျာ၊ စိတ်လည်း ပျက်တာပေါ့”

ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ဒီလိုစိတ်ပျက်ဖို့တော့ မလိုပါဘူး၊ အဲဒီပေမူဟာ မောင်ရင် ပြောပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ မြေပုံလိုဟာမျိုး ဖြစ်မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမြေပုံမှာ စာပါရမယ့်အစား ဂဏန်းတွေပါနေတယ်၊ ဂျီသြမေတြီပုံစံနဲ့ ဂဏန်းတွေ သာဖြစ်တယ်လို့ မောင်ရင် ပြောတယ်မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီပေါ်မှာ ဘာမှရေးမထားဘူးဆိုတာ သေချာပါတယ်”

“ဒါဖြင့် အဲဒီဂဏန်းတွေကဘာကိုရည်စူးသလဲ၊ မောင်ရင် ဘာမှ စဉ်းစားနေစရာ မလိုဘူး၊ အဲဒီဂဏန်းတွေဟာ ကိုယ်တို့လက်ထဲမှာရှိတဲ့ ပေမူပေါ်က သဲလွန်စသော မှာရှိတဲ့ ဂဏန်းတွေပဲ၊ အဲဒါကို တို့ကြည့်ကြရအောင်၊ တို့ အခု ပိုသိလာတာတွေလည်းရှိတော့ အစဖော်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ ဒေါက်တာ ဗွန်ဟာ ကိုယ်တို့လက်ထဲမှာရှိတဲ့ အပိုင်းမပါဘဲနဲ့ ဘာမှလုပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်ပြောရဲပါတယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် ပေမူကိုထုတ်၍ သဲလွန်စများကို အခြားစာရွက် တစ်ရွက်ပေါ်သို့ ကူးရေးကြပါသည်။ ၎င်းတို့၏ ဘာသာပြန်ဆိုချက်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပေသည်။

မိခင်၏ ညီမနားလို့ သမီးဇေယျာ ချဉ်းကပ်သောနေရာ
ဆင်ကို အလင်းရောင်ဖုံးသော် စကြာသခင်နှင့်နေကြည့်

လယ်ကွင်းများနှင့် ဖွားထုပ်ကြီးကိုဖြတ်၍သွား
လက်ဝဲဘက်ကွင်းစမ်း (ရေကွင်း)သည် ဘယ်တော့မှမခန်း
(၉၃၉) ကျွဲထိုင်နေရာ အမှောင်ထဲသို့ ရဲရဲလာလွှား။

အမှောင်မှ အလင်းပြိုတော့ အမှောင်သို့တစ်ကြိမ်

- (၉) အမြင့်ဆုံးသည် အကြီးဆုံးဆုကိုပေးလာတံ့။
- (၄) အန္တရာယ်ရှိလျှင် ရေနှင့်အတူ အလင်းရောင်ရှိသည်။

“ကိုယ်တို့ဖော်နေတာ ဘာလဲဆိုတာ အခုမှပဲ သိကြတော့တယ်။
ဒီဥစ္စာဟာ ဖန်ရဲ့ရတနာတွေရှိရာကို ပြတဲ့လိုက်ဆိုတာ ဘာမှလဲသယံရီစရာ
မလိုပါဘူး။ ပထမ သဲလွန်စမှာ ဘာနံပါတ်မှ မရှိတာကို မောင်ရင်တို့
သတိပြုမိလား။”

ဖိလစ်က မေ့လိုက်သည်။

“ကတယ်လို့သာ ပျောက်သွားတဲ့အပိုင်းဟာ မြေပုံဖြစ်ခဲ့ချီးမှန်ရင်
ပထမသဲလွန်စဟာ ဒေသတစ်ခုကိုပြတာပဲ။ ကျွန်မတို့ ယိုးဒယားမြေပုံကို
ထုတ်ပြီး သဲလွန်စရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ကောက်ကြည့်ကြရအောင်”

အဲစပက်က ပြောလိုက်သည်။

ဖန်ဘုရင်သည် ဝိသုနလုတ်မှနေ၍ မြောက်ဘက်သို့ ထွက်ပြေးကာ
နောက်ဆုံးတွင် တောင်များအတွင်း၌ ခိုအောင်းနေကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့
သိပါသည်။ ဤတောင်များသည် ယခုအခါ ယိုးဒယားနှင့် လောပြည်၏နယ်
နိမိတ်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မြေပုံကို စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာ
ကြည့်ရှုသောအခါတွင် ဆိုလိုချက်ကို သဘောပေါက်လာကြပါသည်။
ထိုင်း(ယိုးဒယား) ပြည်၏ အလယ်ပိုင်းဒေသတစ်ခုလုံးကို မဲနမ်ချိုဖျားမြစ်
က ရေပေးလွှင်းလျှော်ရှိလေသည်။ ‘မဲနမ်ချို’၏အဓိပ္ပာယ်မှာ ‘မိခင်’မြစ်ဟု
ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သမီးဆိုသည်မှာ မြစ်လက်တက်ဖြစ်ရပေမည်။

“မဲနမ်ဟာ မြစ်လက်တက်တစ်ခုပဲ။ အဲဒီမြစ်ဟာ တစ်နေရာမှာ
နယ်စပ်ကိုကပ်ပြီး စီးသွားတယ်”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က ‘ကပ်ပြီး’ဆိုသော စကားကို ပြောလိုက်သောအခါတွင် သဲလွန်စကို သွားသတိရမိလိုက်၏။ ‘မိခင်၏ညီမနားလို့ သမီးတွေ ချဉ်းကပ်သောနေရာ’။ မိခင်၏ညီမဆိုသည်မှာ မဲခေါင်မြစ်သာလျှင် ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရတနာများကို ဖန်ဘုရင်ပုဂံကားသောနေသကား တွေ့ရှိပြီးနှင့်တူသော သည်။

သို့တစေသည်။ နောက်ထပ် တစ်နာရီမျှကြာသောအခါတွင်မူကား ကျွန်တော်တို့သည် နောက်ဆုံးပေရွက်ပေါ်မှ မြေပုံမရှိဘဲနှင့် သဲလွန်စများကို မဖြေရှင်းနိုင် သို့မဟုတ် ထိုဒေသတွင် တကယ်သွားရောက်ရှာဖွေ၍မဖြစ်နိုင် ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါသည်။

အောက်ပါတို့မှာ ကျွန်တော်တို့၏ ကောက်ချက်များဖြစ်ပါသည်။
သဲလွန်စ ၁။ မဲနန်မြစ်နှင့် မဲခေါင်မြစ်နှစ်ခု အနီးကပ်ဆုံးဖြစ်ရာ ဒေသဟု ကျွန်တော်တို့အားလုံး သဘောတူကြပါသည်။

သဲလွန်စ ၂။ ‘ဆင်’ဆိုသည်မှာ တောင်၏အမည် ဖြစ်ရမည်။ ထိုင်းပြည်နှင့် ယိုးဒယားပြည်တို့တွင် ဤအမည်နှင့် တောင်ပေါင်းများစွာ ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အဖို့ သိပ်အကူအညီမရပါပေ။

၈ကြာသခင်ဆိုသည်မှာ ဗုဒ္ဓဖြစ်ရပေမည်။ ဆင်းတုတော်လား၊ ကျောင်းသင်္ခမိလား၊ ပုထိုးတော်လားဆိုသည်ကိုတော့ မပြောနိုင်ပါပေ။

သဲလွန်စ ၃။ လယ်ကွက်များ စသည်တို့ကိုမူ လျှို့ဝှက်သောအမိဗွားသံ ရှိလိမ့်မည်ဟု မယူဆဘဲ စည်ပင်ပြောသော လယ်ကွင်းကိုခရိုင်သာ ဖြစ်ရမည်ဟု မှတ်ယူကြပါသည်။

သဲလွန်စ ၄။ ၎င်းတို့မူ လျှို့ဝှက်အမိဗွားသံ ရှိမရှိကို ကျွန်တော်တို့က မဆုံးဖြတ်ပါပေ။

သဲလွန်စ ၅။ ပူတစ်ခုသည် ရတနာများသို့ပုဂံကားအဖြစ်ထိုက်ဆုံးပါပင်။ အမှောင်ဆိုသည် ပူကိုဆိုလိုလေသည်လား။

ကျွဲဆိုသည်ကတော့ ကျောက်တုံး လို့မဟုတ် ကောင်ကုန်း လို့မဟုတ်
စားကျက်များပေလား။

လဲလွန်စ ၆။ အမှောင်ဆိုသည်မှာ ပူကိုဆိုလိုခဲ့လျှင် ပူတစ်ခုကို
ဖြတ်သွားပြီးနောက် ပူတစ်ခုထဲလို့ ဝင်ရပါဦးမည်။

လဲလွန်စ ၇။ အမြင့်ဆုံးသည် အကြီးဆုံးဆုကိုပေးလာလတ္တံ့၊ အကြီးဆုံး
ဆုဆိုသည်ကား ဖန်၏ရတနာများကိုပင် ဆိုလို၏။ အမြင့်ဆုံးဆိုသည်
ကတော့ အမြင့်ဆုံးပူကိုပြောလေသလား၊ အမြင့်ဆုံးကောင်ကို ဆိုချေသ
လော့၊ မပြောတတ်ပါချေ။

လဲလွန်စ ၈။ ဤလဲလွန်စ၏အနက်ကိုကား ကျွန်တော်တို့
မသိနိုင်ပါချေ။ အထူးသဖြင့် ဖန်၏ရတနာများကို ညွှန်ပြပြီးသည့်နောက်မှ
ဖော်ပြထားသဖြင့် ပို၍ မဆင်ခြင် မသုံးသပ်နိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဒီအချိန်မှာတော့ ဒါထက်ပိုပြီး နားမလည်နိုင်ကြတော့ဘူး၊ ကဲ...
ပြောကြစမ်းပါဦး၊ ဒေါက်တာဗွန်ရဲ့စာကို ဘယ်လိုသဘောကြေသလဲ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ဪ... ဒါလား၊ ဒါလည်း ထူးဆန်းတဲ့ ပြဿနာတစ်ခုပဲ၊
သူ့ဟာ အင်မတန် တန်ဖိုးရှိတဲ့သတင်းကို ပေးသွားတယ်၊ ဒီပေမူဟာ
ဖန်ဘုရင်ရဲ့ ရတနာသိုက်ညွှန်းလို့ သူ့က ပြောသွားတယ်၊ ဒီစာကိုရေတာဟာ
ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုတော့ ကောင်ကောင်ရှိမယ်၊ ဒေါက်တာဗွန်ဟာ ကိုယ်တို့ကို
ဘန်ကောက်ကို သွားစေချင်တယ်”

ဖိလစ်က ပြောပါသည်။

“ရှင်ဆိုလိုတာက ဒေါက်တာဗွန်ဟာ ကျန်နေတဲ့ ပေမူကိုလိုချင်နေ
တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ သူ့ဟာ ရဲအဖွဲ့က လိုက်ရှာနေတော့ အင်္ဂလန်မှာ
မနေချင်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ကို ဘန်ကောက်သွားစေချင်တာပဲ၊
တကယ်လို့သာ ကျွန်မတို့အဲဒီလိုလိုက်သွားရင် သူ့ဟာ ပေမူကို တစ်ခါခါ
ပြန်ဦးမှာပဲ”

“အဲလိုလားဆိုရင်တော့ သူ့ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်တာပေါ့၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကနေ့ညနေပဲ ကျွန်တော်ဖုန်းဆက်ပြီး နောက်အပတ်ထဲ မှာ ဘန်ကောက်ကိုသွားဖို့ လေယာဉ်ပျံလက်မှတ်လုံးစောင်ယူလိုက်ပြီ၊ ကျွန်တော်ကတော့ သေသေချာချာ သွားမှာပဲ၊ ခင်ဗျာတို့နှစ်ယောက် လိုက်လိမ့်မယ်လို့လည်း မျှော်လင့်တယ်”

ဖိလစ်အား လိုက်ပါရန် အတော်ပြောပူရလေသည်။ သူက အင်္ဂလန်မှနေပြီး ဒေါက်တာဗွန် ဘာလုပ်သည်ကို စောင့်ကြည့်စေလို၏။ လို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌မူ ကျွန်တော်ကသွားရန် သန့်ရှင်းချပြီးဖြစ်သဖြင့် သူလည်းလိုက်ပါရန် သဘောတူလေတော့၏။ အဲစပတ်အား လိုက်ပါရန် သူကတစ်ဖန် ထပ်မံ၍ အတော်ကလေး ဆွယ်တရားကောရမချသေး၏။

ကျွန်တော်တို့ ခရီးမထွက်မချင်း ဒီဇာမူကို သူသိမ်းထားမည်ဟု ဖိလစ်က ဆိုပါသည်။

“ဒါနဲ့ စကားမစပ် ဒေါက်တာဗွန်ကိုမြင်ရင် မောင်ရင် မှတ်မိ ပါမလား”

ကျွန်တော်က ပြန်မည်ပြုစဉ်တွင် ဖိလစ်က မေးပါသည်။

“ခဲယဉ်းတယ်၊ တစ်ချိန်လုံး ကျွန်တော့်မျက်လုံးကို ပိတ်ထားတာပဲ၊ သူ့အသံကိုတော့ မှတ်မိမယ်၊ ဒါတောင် အင်္ဂလိပ်လိုမပြောရင် မှတ်မိဉ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အစအဆုံး ထိုင်ဘာသာနဲ့ပြောကြတာ၊ ကျွန်တော်မှတ်မိနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကတော့ ယစ်ပဲ၊ သူ့ကို ကားထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက် ရတယ်”

“ကဲ ဒါဖြင့် သွားပေတော့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယစ်ကိုတော့ သတိထား ကြည့်နေ”

ဖိလစ်က ကျွန်တော့်အား နောက်ဆုံးပြောလိုက်သော စကားလုံးများ ဖြစ်ပါ၏။

* * *

အခန်း ၇

ဝေမူ အချီးခံရခြင်း

အင်္ဂလန်ပြည်တွင်နေသော နောက်ပိုင်းခုနစ်ရက်အကြောင်း ကော့ ပြော ပြနေစရာ မလိုပါပေ။ ကျွန်တော်တို့သည် အဝတ်အစားများဝယ်၍လည်း ကောင်း၊ ယုတ်ပိုး၍လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဆက်၍လည်းကောင်း၊ သောင်းပြောင်း ထွေလာ စီစဉ်၍လည်းကောင်း ခရီးမထွက်ခင် လိုအပ်သည်များကို ပြင်ဆင်လျက်ရှိပါသည်။

လေယာဉ်ပျံထွက်မည့်နေ့မှာပင် ကျွန်တော်က ဝယ်ခြမ်းစရာများ ရှိနေသေး၍ ဖိလစ်နှင့် အဲစပက်အာ လေယာဉ်ပျံတွင်းကျမှ ဆုံရပါသည်။

လေယာဉ်ပျံထွက်ရန် အသင့်ရှိသောအခါတွင် ကျွန်တော်တို့အား အကောက်ဘက်နှင့် နိုင်ငံကျူးလက်မှတ်ဌာနသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး နောက်မှ လေယာဉ်ပျံပေါ်သို့ အခြားခရီးသည်များထက် အရင်တင်ပေးလိုက်ကြ ပါသည်။

စကော့တလန်ယာဉ်ပျံထွက်အဖွဲ့မှ အင်စပိတ်တော်တစ်ယောက် သည် ဖိလစ်သားရေအိတ်ဝယ်ကိုယူရန် ရောက်လာပါသည်။

“ကော့ဂီမှာ ခင်ဗျားဥစ္စာ၊ ဝေမူက လုံလုံခြုံခြုံရှိပါတယ်”

လူက ရှေ့လှိုင်းတန်း၍ အသံကိုနိမ့်ပြောပါသည်။ ထိုမှသာ အခြား
လူများ မကြားနိုင်မည်ဖြစ်လေသည်။

“ခင်ဗျားတို့နဲ့ အတူလွှာမယ့် ခရီးသည်တွေကိုလည်း ကျွန်တော်တို့
စစ်ဆေးကြည့်ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူပေါင်း ခြောက်ဆယ်ကျော်ကောင်
ရှိနေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ပြောနိုင်တာကတော့ အဲဒီလူတွေအားလုံးကို
ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်မှမသိဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားတို့အားလုံး
အတွက် ဖြောင့်ဖြူသာယာတဲ့လမ်းခရီး ဖြစ်ပါစေ”

လူက ကျွန်တော်တို့နှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပါသည်။ ထို့နောက်
နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်သည့်အနေနှင့် ပြုံး၍ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ဆင်းသွား
ပါတော့သည်။

အခြားခရီးသည်များ လေယာဉ်ပျံပေါ် တက်လာသောအချိန်တွင်
ကျွန်တော်တို့က လူတို့အား ဂရုတစိုက် ကြည့်ရှုကြပါသည်။ လှိုင်းရောင်
လူတို့အားလုံးသည် အန္တရာယ်ပေးမည်လူများ ဖြစ်ပုံမကြေပါပေ။ ၎င်းတို့
အထဲတွင် ဗွန်ပါမပါကိုကား ကျွန်တော်တို့သည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ
ပြောမပြနိုင်ပါချေ။

တံခါးများကို ပိတ်လိုက်ပြီ။ စက်သံက ဆူညံစွာထွက်လာပြီး
ကျွန်တော်တို့သည် လေယာဉ်လမ်းတစ်လျှောက်တွင် လူလိမ့်၍ ပါသွား
ကြလေတော့၏။

မကြာခင်မှာပင် ညအချိန်လို့ ဆိုက်ရောက်လာတော့သဖြင့်
ကျွန်တော်တို့သည် ဖောင်များကို ခြေဖောက်ပေါ်တွင် ဖုံးအုပ်လိုက်ကြပြီး
အိပ်ရန်ကြိုးစားကြပါသည်။ ကျွန်တော်က ဖိလစ်ထက် ပိန်သည်ဖြစ်၍
လားရေကိတ်ကို ကျွန်တော့်ဘေးတွင် တစ်ညလုံးထားရန် ပြောလိုက်ပါသည်။
ထိုညကား လုံးဝ အဆင်မပြေသော ညတစ်ညဖြစ်ချေ၏တော့ တကား။

ရောင်ခြည်ဦးမှာပင် ကျွန်တော်တို့သည် အောက်တည်တည်၌
မြေထဲပင်လယ်ကို တွေ့ရပါသည်။ နောက်တစ်နာရီလောက်အကြာတွင်ကား

ကျွန်တော်တို့သည် ဘိဇ္ဇတ်မြို့တွင် ဆင်သက်ရန်အတွက် ပျံဝဲလျက်ရှိ ပါတော့သည်။ မျက်နှာသစ်၍ နံနက်စာစား သောက်နိုင်ရန်အတွက် ထိုမြို့တွင် တစ်နာရီနားပါသည်။

ဖိလစ်က သားရေအိတ်အား သူ့ယူထားမည်ဟုဆိုပြီး ရှေ့မှ အစပက် နှင့်အတူ လျှောက်သွားပါသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က လူပြေးမည်ဘေးကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်က နောက်မှလိုက်ပါသွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့က သင်္ကေတနှင့် အခြားခရီးသည်များကို ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှ သွားစေပါသည်။ ဖိလစ်နှင့်ကျွန်တော် မျက်နှာသစ်ခန့် သို့ရောက်သောအခါတွင် ဖိလစ်သစ် နေ့စဉ် ကျွန်တော်က သားရေအိတ်ကိုထိန်းထားရန် ကျွန်တော်က သူ့အား အကြံပေးမိပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်အလှည့်တွင် သူက တစ်ဖန် ကြည့်ရှုထားရန်ဖြစ်ပေသည်။

သူက လုံးဝ ဆန့်ကျင်လေသည်။

“ဒီမှာ ပရာဆတ်၊ သိပ်မပူစမ်းပါနဲ့၊ ကိုယ်တာဝန်ခံပြီး လုပ်နေ ပါတယ်၊ ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာမယ်ဆိုတာ မောင်ရင် မပြောနိုင်ဘူး၊ လေယာဉ်ပျံတစ်ခုခုဖြစ်နေရင် သုံးနာရီလောက် ကြာချင်ကြာမယ်၊ ဒါမှ မဟုတ် မုန်တိုင်းတစ်ခုလာနေတယ်ဆိုရင် မိနစ်သုံးဆယ်တည်းပဲ ကြာလိမ့် မယ်၊ အဲဒီတော့ ကိုယ်တို့က မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်ကြမှပေါ့”

ကျွန်တော်က မိုးသားတိမ်တိုက်ကင်းစင်သော ကောင်းကင်ပြင်ကြီး အား မော့ကြည့်မိပါ၏။ မုန်တိုင်းတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက်က ဒီလို မနီးမစပ်ပြောနေခဲ့လျှင် ဘယ်သူက ဘာကတ်နိုင်ဦးမည်နည်း၊ ကျွန်တော်က တက်နိုင်သမျှသာ သားရေအိတ်ကိုသင်္ကေတထားနေရသည်။ သို့ရာတွင် ဖိလစ် ကမူ ၎င်းအား နံရံဘေးတွင် ချထားလိုက်ပြီး စောင့်ကြပ်ကြည့်နေပုံ လုံးဝ မရပါ။ ထို့နောက် ဖိလစ် ရပ်နေသောအတန်း၏ တစ်ဖက်ထိပ်မှ ကြွ အင်တုံသည် အားလေတော့၏။

လူက သားရေးအိတ်ကို ကြည့်မနေခဲ့လျှင် မကြွအင်တုံကို ကြည့်နေခြင်းသာဖြစ်ပေမည်။ လူက ကျွန်တော်အား မော့ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ဆပ်ပြာမြှုပ်များ ရှိလေသည်။ အစပက်အား တစ်နေ့လုံး ဖောင့်ခိုင်းထားရန် မဖြစ်နိုင်၍ မြန်မြန်လုပ်ရန် လူက ပူးပူးဝါးဝါး အော်ပြောပါသည်။

ဤသည်က ကျွန်တော်အား ကျွဲမြီးကိုဖော်ပါသည်။ ဖိလစ်သည်လည်း အခြားလူများလိုပင် အစပက်အတွက် ပူပန်လျက်ရှိလေသည်။ အစပက်က သူ့အား ကိစ္စအမျိုးမျိုး၌ နာရီနှင့်ချိ၍ ဖောင့်ခဲဖူးကြောင်းကို ကျွန်တော် သိပါသည်။ ကျွန်တော်က ဖိလစ်အား ဒေါ်ပွလွန်းလှ၍ တဖန်ပေါ်တွင် ရှိရှိသမျှ သားရေးအိတ်များအားလုံးကို ဒေါက်တာဗွန်အား ပေးလိုက်သည်တိုင် ဝရမစိုက်နိုင်တော့ပါပေ။ လောကြောင်းခရီးတွင် ဖိလစ်က သေချာအတိုင်းသာ လုပ်နေခဲ့လျှင် ကျွန်တော်ဘာသာ အင်္ဂလန်သို့ ပြန်ပါတော့မည်။

လို့တဖန်လည်း မကြာမီမှာပင် ကျွန်တော်က တည်ငြိမ်မှု အနည်းငယ် ရရှိသွားပြီး သားရေးအိတ်ကို ပြန်၍ သင်္ကေတဖော်ပါသည်။ ကျွန်တော်က သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် ဖိလစ်နှင့် တစ်ချိန်တည်းပြီးစေရန် မျက်နှာသစ်ပါသည်။ သားရေးအိတ်က နေရာတွင် ရှိမြဲဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်တို့မြေကြီးပေါ်တွင် ရှိစဉ်အတွင်း သားရေးအိတ်အား ကျွန်တော်က ကြည့်ထားရန် ဖိလစ်က ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က စိတ်သက်သာရာရှိသွားပြီး နောက် သားရေးအိတ်ကို ချက်ချင်းပင် ကောက်ယူလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ကောက်တိုင်လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် တစ်ခုခုတော့ဖြစ်ပြီး ဆိုကြောင်းကို သိရှိပါတော့၏။ သားရေးအိတ်သည် အလွန်လေးလျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်က ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် ၎င်းသည် ကျွန်တော်တို့ သားရေးအိတ်မဟုတ်ကြောင်းကို အထိတ်တလန့် တွေ့ရှိရပါသည်။ အလွန်တူသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ကတော့ မဟုတ်ပါချေ။

ကျွန်တော်က သော့ကို ဆွဲဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ အထဲတွင် ဘာမျှမရှိပါချေ။ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တွေကိုသာ ပေထုပ်နှင့် တစ်ပုံတစ်ရွယ်တည်း ရှိအောင် ခေါက်ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

“ခိုးသွားပြီဗျို့”

ကျွန်တော်က အော်လိုက်ပါသည်။

“ခိုးသွားပြီ ဟုတ်လား၊ ပေမူကိုပြောတာလား”

ဖိလစ်က မေးပါသည်။

“ပေမူကိုပေါ့၊ လာ လာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မြန်လိုက်နိုင်ရင်တော့ မိမှာပဲ”

လို့သော်လည်း ဖိလစ်က လိုလိုသွက်သွက် မရှိလှပါချေ။ သူက လားရေအိတ်ကိုယူ၍ အတွင်းရှိစာရွက်များအားလုံးကို ကြည့်ရှုပြီးမှ ပြန်ချထားလိုက်သည်။

“သူ့ခိုးကိုတော့ မမိမိအောင် ဖမ်းရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခု အခိုးခံရတယ်လို့တော့ သွားမအော်လိုက်နဲ့၊ ရဲအဖွဲ့ကို အစစ်ခံနေရရင် လေယာဉ်ပျံကို လွတ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဖိလစ် ကျွန်တော်တို့ ဒါကိုပြန်ရမှဖြစ်မယ်”

“ဒါကိုဒီနည်းနဲ့တော့ ပြန်ရမှာမဟုတ်တာ သေချာတယ်၊ သူတို့ဟာ ဒါကိုခိုးဖို့ရာအတွက် သေသေချာချာ အတွက်ချထားတယ်ဆိုတာ ရှင်းနေတာပဲ၊ အဲဒီတော့ သူတို့ဟာ ဒီကနေ ဘယ်နည်းနဲ့ မြန်မြန်လွတ်လွတ်သွားနိုင်မယ်ဆိုတာ စိစဉ်ပြီးဖြစ်မှာပဲ၊ တို့ ဒါကိုပြန်ရနိုင်တဲ့ အကောင်ဆုံးနည်းကတော့ ဘန်ကောက်မှာပဲဖြစ်တယ်၊ သူတို့ဟာ ဒါကို ဘန်ကောက်ကို မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ပို့လိုက်ကြမှာပဲ”

ကျွန်တော်သဘောတူလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က သူ့အား အင်မတန် ဒေါပွနေသည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဤသည်မှာ သူ၏အပြစ် လုံးဝသာ ဖြစ်ချေသည်။ ဤအကြောင်းကို အစပက်အား ပြန်ပြောသောအခါတွင်

ဖိလစ်၌ တာဝန်ရှိသည်ဟု ကျွန်တော်က အတိအကျမပြောပါ။ လို့ရာတွင်
ကိုယ့်ကျွန်တော်ထင်နေကြောင်းကိုတော့ ပေါ်လွင်စေပါသည်။

နံနက်စာကို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် စားသောက်ကြပါသည်။
လေယာဉ်ပျံပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါတွင် ကျွန်တော်က စာဖတ်ပါသည်။
ပန်းရိန္ဒာနယ်လာသောအခါတွင် ကျွန်တော်က အိပ်ပျော်လွှားပါသည်။ ဖိလစ်က
တောင်းပန်သည့်အလွင်ရှိပါသည်။ လို့ရာတွင် ကျွန်တော်က ခုထိ
စိတ်ဆိုးဒေါပွနေဆဲဖြစ်၍ လူ့အား ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါချေ။

ညသန်းခေါင်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ကာလကတ္တာ၌ ဆင်းသက်
၏။ ကျွန်တော်တွင်မူ ဘန်ကောက်မြို့သို့ ရောက်ရှိရန် လေးနာရီသာ
ပျံလန်းရပေတော့မည်။ လေယာဉ်ပျံက နောက်ကျလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်
မြေပြင်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်သန်းသွားသောအခါတွင် မြောက်နာရီပို
နေပြီဖြစ်လျက် နေက ထွက်နေပေပြီ။ ဆေးလိပ်မီးများကို ငြိမ်းသတ်၍
ခါပတ်များကိုပတ်ထားရန် ပြောကြားသောအချိန်တွင်မှ ဖိလစ်က ကျွန်တော်
ဘက်သို့ ကုန်းညွှတ်လိုက်သည်။

“ဒီမယ် ပရာဆတ်၊ မောင်ရင် ကိုယ့်ကိုစိတ်ဆိုးနေတယ်ဆိုတာ
လိပါတယ်၊ ကိုယ်တောင် ပန်ပါတယ်၊ အခိုးခံရတဲ့အတွက်တော့ မဟုတ်ဘူး၊
ကိုယ်က အခိုးခံရစေချင်တာ”

“ခင်ဗျားက အခိုးခံရစေချင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းကို ဖောဖောက မောင်ရင်ကို
မပြောမိတဲ့အတွက်တော့ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဘာလို့အခိုးခံစေချင်တာလဲ”

“အင်္ဂလန်မှာကတည်းက ကိုယ်က ဒီကိစ္စကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန်
စဉ်းစားခဲ့တယ်၊ ဒေါက်တာဗွန်အဖို့ စိတ်အချရဆုံးနည်းကတော့ သူက
ဘန်ကောက်ကိုပြန်ပြီး ယစ်ကို ထားခဲ့ဖို့ပဲ၊ ယစ်က ကိုယ်တို့ကို ဖောင်
ကြည့်နေပြီး ကိုယ်တို့ ဘယ်လေယာဉ်ပျံနဲ့ ထွက်တယ်ဆိုတာကို အသိပေးဖို့ပဲ၊

ကိုယ်တို့က မောင်ရင့် အဖေအိမ်ကို ရောက်လွှားတဲ့အခါကျမှဆိုရင်တော့
ပေမူကို ရနိုင်ဖို့က မလွယ်ဘူးလို့ ဒေါက်တာဗွန်က သိတယ်။ အဲဒီတော့
သူက လမ်းမှာပဲ ခိုးယူဖို့ရှိတယ်။ လမ်းမှာဆိုတာက လေယာဉ်ပျံကွင်းကနေ
မောင်ရင့် အိမ်လွှားတာအထိပေါ့”

“သူက ပေမူကိုလမ်းခရီးမှာ မခိုးခဲ့ရင် လေယာဉ်ပျံကွင်းကနေ အိမ်
အလွှားမှာ ခိုးယူမှာတော့အမှန်ပဲဆိုတာ ကိုယ်သိနေတယ်။ ရလည်ရလွှား
မှာပဲ”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ”

အဲစပက်က မေးလိုက်သည်။

“ကိုယ်က ဒေါက်တာဗွန်လို အသနာ အကြင်နာမဲ့တဲ့ လူတစ်
ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရင် ပေမူကိုမရအရခိုးမှာပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုတော့ လောင်စို
ကာတစ်စီးနဲ့ အလုပ်သမားနှစ်ဆယ်လောက်ကို ငှားမယ်။ ကားမောင်းတဲ့
လူကတော့ ကိုယ်လူပေါ့။ သူက ကိုယ်တို့ လေယာဉ်ပျံကွင်းထွက်ကတည်း
ကပဲ ဖောင့်နေရမယ်။ မောင်ရင့်တို့ သဘောပေါက်ကြရောပေါ့။ တို့ကာက
ဘယ်လိုကားမျိုးဆိုတာ ဒရိုင်ဘာကို ပြောလိုက်မယ်။ ကိုယ်တို့လာနေတာ
လည်တွေ့ရော ဒရိုင်ဘာက ကိုယ်တို့ကို ခေါင်းချင်းဆိုင်တိုက်ပစ်လိုက်
မယ်။ အလုပ်သမားနှစ်ဆယ်က ခုန်ဆင်းကြပြီ။ ကိုယ်တို့ကို ကားအောက်ဆွဲ
ထုတ်ကြမယ်။ ဒရိုင်ဘာကတော့ သားရေအိတ်ကိုယူပြီးတော့ လစ်ထွက်
လွှားရဲ့ပဲ။ ကိုယ်တို့ သေတာရှင်တာက ဒေါက်တာဗွန်လို လူတစ်ယောက်
အတွက် ဘာမှ အရေးမကြီးဘူး”

ခဏမျှတော့ ကျွန်တော်က ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိပါ။ ပြီးတော့မှ-

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို တောင်းပန်ရမှာပဲ ဖိလစ်”

အိမ်လို့လွှားသော ဆယ့်ငါးမိုင်ခန့်တွင် ကျွန်တော်တို့လုံးယောက်
အနက် ဘယ်သူမျှ စိတ်ဝင်စားမှုမရှိပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ

ပေမူမပါသည်ကို ဒေါက်တာဗွန် သတင်းရပြီးလေပြီ။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့သည် အေးမသိ ရန်မခပါ။

ကျွန်တော်မိဘများနှင့် အစ်မနှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့အား စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိကြသည်။ ပြောစရာ ဆိုစရာတွေများလှသဖြင့် ကျွန်တော်ရယ် ဝေဝေရယ် ဖိလစ်ရယ်သည် နံနက်စာစားပြီးကြမှပင် ဥယျာဉ်ထဲ၌ထိုင်ကာ ဒေါက်တာဗွန်အကြောင်း ဆွေးနွေးနိုင်ကြပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့က ဝေဝေအား သိသမျှနှင့် ဖြစ်ပျက်သမျှအလုံးစုံကို ပြောပြပါသည်။ သူက ဝရုတစိုက်နားထောင်နေပြီးနောက် ဒေါက်တာဗွန် သည် ရူးလွပ်နေသည်ဟု ဆိုပါသည်။

“ဖန်ဘုရင်ရဲ့ရတနာတွေကို တွေ့လိမ့်မယ်လို့ ငါတော့ လုံးလုံးမထင်ဘူး။ ဖန်ထွက်ပြေးတော့ ဒီရတနာတွေအားလုံးကို သူ့လက်ထဲက ရလိုက်ကြတယ်နဲ့တူတယ်။ ပြီးတော့ ဒေါက်တာဗွန်က ဖန်ရဲ့အဖွယ်ကော်လို့ ဆိုနေတာလည်း ရူးတာပဲ။ ဒီကွာ ငါတော့ ဘာကိုမှမယုံဘူး။”

ရာဇဝင်အရဆိုလျှင်တော့ ရတနာအကြောင်းသည် မခိုင်မာပါချေ။ ကျွန်တော်ထံသို့ ပေသောစာကို တွေ့ကတည်းက ဒေါက်တာဗွန်သည် စိတ်မနှံ့ဟု သူကသံသယရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် အရူးများသည် အန္တရာယ်ကြီးလှကြောင်းကို သူက ထောက်ပြပါသည်။

“ဒါတွေဟာ ခုအခါမှာ ဘာမှအရေးမကြီးတော့ပါဘူး။ ဒေါက်တာဗွန်က သဲလွန်စတွေကိုရော မြေပုံကိုရောလျှော့ပြီး ရတနာတွေကို သူရမရ ကျွန်တော်တို့ သိရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။

“သဲလွန်စတွေကို သူရမလွှားပါဘူး။” ဖိလစ်က သဘောကျစွာ ပြောလိုက်သည်။ “သဲလွန်စအမှန်တွေကိုတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီကိုသေးကင်းရန်ကင်းရောက်ဖို့ လိုတယ်လို့တွက်ထားတယ်။ ပြီးတော့ ဒေါက်တာဗွန်ရဲ့ လိုဘကိုမဖြည့်မိဖို့လည်း အရေးကြီးတယ်။ လန်ဒန်မှာ

မောင်ရင်နဲ့ အဲစပက် ဝယ်တာခြမ်းတာနဲ့ ဗျာများနေတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်ဟာ လည်း အလုပ်ရှုပ်နေတယ်”

“ကိုယ်ဟာ သဲလွန်စပါတဲ့ ပေမူကို ဗြိတိသျှပြတိုက်က ပါမောက္ခဂျွန် ဆင်ဆီကို ယူသွားတယ်။ ကိုယ်တို့ဟာ တော်တော်ကလေး ရှာမိတော့ သက်တမ်း အတူတူလောက်ရှိတဲ့ ပေရွက်အလွတ်တစ်ခုကို တွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်းလက်ထောက်တစ်ယောက်ကို အရောင်တူမင် အစပ်ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့မှ ကိုယ်ဟာ ထိုင်းဘာသာနဲ့ သဲလွန်စတစ်မျိုး တွေ့ကို ရေးတယ်။ ကဲ ဘယ်လောက်တန်ကျသလဲ”

“ပေမူအစစ်ကိုတော့ ကိုယ့်ရဲ့ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းမှာ ထည့်ချုပ်ထား တယ်။ ကိုယ့်အင်္ကျီအိတ်တွေဟာ အပေါက်တွေဗရပွဖြစ်လေတော့ ပေမူကို ဆွဲထုတ်ဖို့ တစ်မိနစ်တောင် ကြာမှာမဟုတ်ပါဘူး။”

သူက အိတ်ထဲကို နှိုက်စမ်းပါသည်။ ပေမူက လွယ်လွယ်ကူကူ ဝင်သွားခဲ့သော်လည်း ပြန်ထွက်ဖို့ကိုမူ ငြင်းဆန်လျက်ရှိနေချာသည်။ နောက်ဆုံး တွင်မူ ကျွန်တော်တို့သည် လိုင်နင်စများကို ဖြတ်၍ ထုတ်ယူရပါတော့သည်။ ဖိလစ်က ဆင်ခြင်သုံးသပ်မှုကောင်းစွာရှိလေသည်။ အဲစပက်သည် လိုင်နင် ကို ပြန်ချုပ်သောအခါတွင် အိတ်ထောင်မှအပေါက်များကိုလည်း ဖာရမည်ဟု ဆိုပါသည်။

“ကျန်တဲ့ ပေမူတွေအတွက်တော့ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်ဗျာ” သူက ကျွန်တော့်ဖခင်အား ပြောပါသည်။ “ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ကျ ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရပါလိမ့်မယ်။ ခုလောလောဆယ်အတွက်တော့ အဲဒီပေမူတွေကို ကျွန်တော် ဓာတ်ပုံရိုက်ယူထားပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ဟာလည်း ရတနာတွေကို လိုက်ရှာပြီး ဒေါက်တာဗွန် မရအောင် လုပ်မယ်ပေါ့”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

“ရာဇဝင်အရ ရတနာတွေရှိဖို့ရာ မဖြစ်နိုင်ပေမဲ့ ကိုယ်တို့ဟာ ရှာ
 တော့ ရှာသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်။ ရာဇဝင်ဆရာတွေဟာ ဟိုတုန်းကလည်း
 မှားခဲ့ဖူးတာတွေ ရှိပြီမဟုတ်လား။ ခုတစ်ကြိမ်မှာလည်း သူတို့မှားကြောင်း
 သက်သေပြနိုင်လို့တော့ ကိုယ်ဝမ်းမနည်းပါဘူး။”

ဖိလစ်က သူ့ဆေးတံကို ထုတ်ယူလိုက်ရင်းပြောပါသည်။ သူ့ဟာ
 သူတော့ သဘောကကျကြီး ကျနေကြောင်းကို ကျွန်တော်က မြင်သိရပါ
 သည်။ သို့ရာတွင် သူ့တွင် ကျေနပ်နှစ်ခြိုက်နေပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်းကိုတော့
 ကျွန်တော်က ဝန်ခံရပါပေမည်။

* * *

အခန်း ၈

ဒေါက်တာဗွန် မည်သူနည်း

အိမ်သို့ရောက်ပြီးနောက် ပထမအပတ်သည် မြန်မြန်ကြီး ကုန်ဆုံးသွားပါ၏။ ကျွန်တော် သွားရောက်လာသည်ပတ်ရမည့် ဆွေမျိုးများရှိပါသည်။ ကျွန်တော် ပြန်လာသည်အတွက် ပြုလုပ်သော ဧည့်ခံပွဲများရှိပါသည်။ အားလုံးသည် ကြည်ဖြူ၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို မောင်နှမများကွင် ကျွန်တော့်နောက် ခုတီယံအကြီးဆုံးဖြစ်သော ညီမတော် မင်နီသည် အစပတ်အား သဘောကျလှ၍ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သားသည် အလည်အပတ်သွားလိုက်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်လိုက်နှင့် တတွဲတွဲ ရှိနေကြပါသည်။

ဖိလစ်ကမူ ကျွန်တော့်ဖခင်နှင့် အမြဲတမ်းလို အလုပ်များလျက်ရှိပါသည်။ သူတို့ ဘာတွေလုပ်နေကြသနည်းဟု ကျွန်တော်တို့ မေ့သောအခါတွင် ‘ပေမူကို စစ်ဆေးနေသည်’ဟု ပြန်ပြောပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ‘ပြတိုက်၌’ သို့မဟုတ် ‘နိုင်ငံတော်စာကြည့်တိုက်’ သို့မဟုတ် ‘ဦးမည်သူ မည်ဝါနှင့်’ ဟု ဖြည့်စွက်ပြောလေ့ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် ဂါထက်တော့ပို၍ ဘယ်တော့မှ မပြောပါချေ။

ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမည်နည်းဟု နေ့လယ်စာ စားပွဲတွင် တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော်က မေးမိပါသည်။

“ကျွန်တော့်သဘောကတော့ ရတနာတွေကို မကြာခင်မှာပဲ ရှာသင့် ပြီလို့ ထင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အင်္ဂလန်ကို ပြန်ကြရဖို့ နှစ်လလောက်ပဲ လိုတော့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာနှစ်ပတ်လုံးလုံးလည်း အနားယူပြီးပြီ။ ဒေါက်တာ ဗွန်ကိုမိဖို့ မကြိုးစားဘဲနဲ့ နောက်ထပ်အနားယူဖို့တော့ ကျွန်တော့် အဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။”

ကျွန်တော်က အကြံဉာဏ်များပေးသော်လည်း ကျွန်တော့်ဖခင်က ရော့ ဖီလစ်ကရော့ နားမထောင်ကြပါချေ။ ထိုနေ့ညတွင် ကျွန်တော့်ထံသို့ စာတစ်စောင်သာမရောက်ခဲ့လျှင် ကျွန်တော်တို့သည် ဘယ်တော့မျှ ရှာဖြစ် မည်ဟုမထင်ပါ။ ကျွန်တော်က စာကိုကျပျာကယာကြည့်လိုက်ပြီး ဘယ်က လာသနည်းဟု မေးလိုက်ပါသည်။ မည်သူမျှ မသိပါချေ။ ဆိုက်ကာသမား တစ်ယောက် အိမ်သို့လာပို့သွားသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ကျွန်တော်က စာကိုပြရန် ဝင်သွားသောအခါတွင် ကျွန်တော့်ဖခင် နှင့် ဖီလစ်သည် စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ဆွေးနွေးနေကြပါသည်။ စာတွင်ပါရှိ သည်မှာ-

ခွန်ပရာဆက်

ခင်ဗျာ ရဲ့ ဖွန့်စားခန်းတွေနဲ့ မူမမှန်တဲ့ ဒေါက်တာဗွန် အကြောင်းအားလုံးကို ကျွန်တော် သိပြီးဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျာကို ကူညီနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အကြံ ဉာဏ်ကိုလိုချင်ခဲ့လျှင် ထိုရိုယင်တယ်(ကိုတယ်)ကို ကနေ့ည ခြောက် နာရီလာခဲ့ကြပါ။ မြစ်ဘက်ကိုမျက်နှာပြုနေတဲ့ ဝရန်တာမှာ ကျွန် တော် ထိုင်နေပါမယ်။

ခင်ဗျာ မိတ်ဆွေတွေကို ခေါ်ချင်သလောက် ခေါ်ခဲ့ပါ။ အားလုံးကို ကြိုဆိုပါတယ်။

ဒီစာကိုတော့ အတွင်းရေးအဖြစ် ထားပါဦး။ ခုအချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ဒေါက်တာဗွန်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် မဖြစ်ချင်သေး ပါဘူး။

**သင်၏ မိတ်ဆွေစစ်
ပရိသိရကွန်**

“ပရိသိရကွန်ကို ဦးသိပါသလား”

ဖိလစ်က ကျွန်တော့်ဖခင်အား မေးလိုက်သည်။

“မောင်ဖြူ မောင်မဲကို သိသလားလို့ မေးဖို့ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူဟာ ကိုယ်သိတဲ့လူတစ်ယောက်သာဆိုရင်တော့ လူ့ လူ့လိပ်စာကို ပေးဖို့ကောင်းတာပေါ့။ ပြစမ်း။ စာကိုကြည့်ရအောင်”

ဖိလစ်သည် စိုးရိမ်ပူပန်နေပုံရပါသည်။

“ကျွန်တော်တော့ သိပ်သဘောမကျဘူး။ ယောင်ချောက်တစ်ခု ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒေါက်တာဗွန်ဟာ အိုရိုယင်တယ်ဟိုတယ်မှာ တစ်ခုခုမလုပ်ရဲ တဲ့တိုင်အောင်ပေါ့။ ဒီဟိုတယ်ဟာ ပေါက်စနုကလေး ဒါမှမဟုတ် လမ်းကြို လမ်းကြားမှာ ရှိခဲ့ရင်တော့ မသွားနဲ့လို့ ကျွန်တော်ကတော့ ပြောရမှာပဲ” လူက ပြောပါသည်။

“စိတ်ချလက်ချသွားနိုင်ပါတယ်” ကျွန်တော့်ဖခင်က ပြော၏။

“ဒါပေမဲ့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုအနေနဲ့တော့ အဲဒီကို စုံထောက်တွေ လွှတ်ထား ရမယ်။ တို့ဟာ လူ့ကို ဒေါက်တာဗွန်လို့ ထင်ခဲ့ရင် စုံထောက်တွေကို တစ်ခါတည်း ဖမ်းခိုင်းရမယ်။ ငါဟာ လူ့ကို တစ်နေ့လုံး မြင်ဖူးလိုက်တော့ ကယ်နည်းနဲ့မှ လူမမှားနိုင်ဘူး”

“တစ်ခုခက်တာက ငါ့မှာချိန်းထားတာ တစ်ခုရှိတယ်။ ၅-နာရီ မိနစ် ၃၀ မှာ ဖျက်လို့လည်း မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိုရိုယင်တယ်ဟိုတယ်ကို နောက်အကျဆုံး ၆-နာရီ မိနစ် ၃၀ မှာ အရောက်လာခဲ့မယ်။ ဒီအချိန် ရောက်အောင် မင်းတို့ လူ့ကိုစကားဆွဲပြောနေကြပေါ့”

လို့ဖြင့် စိမ်းကိန်းချကြပါသည်။ ဖိလစ်၊ အဲဖက်၊ မင်နီနှင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး သွားခဲ့ကြလျှင် လုံခြုံစိတ်ချရမည်ဟု တွက်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ရဲသာ-တစ်ဦး လိုက်လာမည်။ အခြားရဲအဖွဲ့ဝင် များသည် ၅ နာရီ မိနစ် ၃၀ တာတည်းကပင် ဝရန်တာနှင့် ဥယျာဉ်တွင်းသို့ ရောက်နေကြရမည် ဖြစ်၏။ ဒေါက်တာဗွန်သည် ကျွန်တော်တို့အား ထောင်ချောက်ဆင်ခဲရိုး မှန်ခဲလျှင် သူသည်သာ ညွတ်တွင်းထဲသို့ သက်ဆင်း ရပေမည်။

ကျွန်တော်တို့ လမ်းသစ်ကြီးသို့ ရောက်သောအခါတွင် မြောက်နာရီ ကို ပေပြီ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် စိတ်ဓားလျက်ရှိကြ၏။ မည်သူမျှ စကားမပြောကြပါပေ။

ကျွန်တော်တို့သည် ခန့်-မကြီးကိုဖြတ်ကာ ဝရန်တာဘက်သို့ ရောက်သွားကြပါသည်။ ထိုသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားသောအခါတွင် ဝတ်စုံဖြူကို ဝတ်ဆင်ထားသော လူကြီးတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့ထံ ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် လျှောက်လာလေသည်။

“ဪ... ခွန်ပရာဆတ်လာ” သူက လက်ကိုထုတ်ပေးရင်း အင်္ဂလိပ်လို ပြောပါသည်။ “ခင်ဗျားက မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ညီမချောကို ခေါ်လာတာကိုး၊ ခင်ဗျားတို့အကြောင်း အားလုံးကြားဖူးထားတော့ ခင်ဗျား တို့ကိုတွေ့ရတာ အင်မတန် ဝမ်းသာပါတယ်”

သူသည် ဒေါက်တာဗွန်ပင် ဖြစ်လေသလော၊ သူစကားပြောနေစဉ် ကျွန်တော်က စကားလုံးတိုင်းကို နားထောင်နေပါသည်။ လန်ဒန်မြို့စွန်က အိမ်ပျက်ကြီးတွင် ကြားခဲ့သောအသံကို ပြန်လည်ဖမ်းလျက် ရှိမိပါသည်။ ဟုတ်လေသလား၊ သူ့အသံနှင့် တူလည်းတူလေသည်။ တူလည်း မတူပါပေ။ ကျွန်တော်က သံသယရှိနေသေးသည့်အတွက် သူ့အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် ခြင်းမပြုဘဲ ဦးညွတ်၍သာ နှုတ်ဆက်ပါသည်။ ဖိလစ်တို့လည်း ကျွန်တော် နမူနာကို လိုက်ပါသည်။

လူက မကျေမနပ်ဖြစ်ပုံ မရပါချေ။

“အား ... ကျွန်တော်လိပြီ၊ ခင်ဗျာ တို့ဟာ ကျွန်တော့်ကို ဒေါက်တာ ဗွန် ဝိုဏ်းသားတစ်ယောက်လို့ ထင်နေကြတယ်နဲ့ တူတယ်၊ ခင်ဗျာ တို့ကို အမြင်မှန်ရအောင် ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်မချင်းတော့ ကြာနေရေးပါဒကိုပဲ တိတိကျကျလိုက်နာကြတာပေါ့”

ကျွန်တော်တို့သည် သူ့အား ယုံရမလို မယုံရမလိုနှင့် ထိုင်လိုက်ကြ ပါသည်။

“ကဲ... ခင်ဗျာတို့ ဘာသောက်ကြမလဲ” လူက အစပက်အား ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မင်နီအား ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘာ သောက်မည် ပြောလိုက်သောအခါ လူက ဆိုင်စေးအား မှာကြားလျက်ရှိ ပါသည်။ ဆိုင်စေးထွက်သွားမည်အပြုတွင် လူက ရပ်ခိုင်းလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ ဆော့ပတ်လည်မှာ ထိုင်နေကြတဲ့ ရဲဖွမ်းသတ္တိရှိတဲ့ ပုလိပ်တွေကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုခုကိုက်ကြဦးမှပေါ့၊ သူတို့ဟာ နာရီဝက်လုံးလုံး ဘီးယာလေးတစ်ဖန်ခွက်နဲ့ နေကြရရှာတာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ သူတို့ကို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

လူက ဤသို့ပြောပြီးနောက် ဆိုင်စေးအား သွားရန်လက်ပြလိုက်ပါ သည်။

ထိုအချိန်ထိတော့ ကျွန်တော်က သူ့အား မည်လိုမျှ မဆုံးဖြတ်တတ် သေးပေ။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကိုမကြိုက်ပါ။ သူက ပါးနပ်လွန်းသည်။ လူက ကျွန်တော်တို့ အားလုံးအားလိနေပြီး ကျွန်တော်တို့က သူ့အား မြင်ပင်မမြင်ဖူးကြပါချေ။ လူက ခုအချိန်ထိပင် အင်္ဂလိပ်လိုပြောနေသေး၍ ယိုးဒယားလိုပြောလျှင် သူ့အသံ ဘယ်လိုနေမည်နည်းဟု မခန့်မှန်းတတ်ပါပေ။ သူသည် ဒေါက်တာ ဗွန် ပင် ဖြစ်ကောင်း၏။ သူ့အား ယိုးဒယားလိုပြောစေရန် ဖန်တီးရပေမည်။

“ကျွန်တော်နာမည်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ သိပြီဖြစ်တဲ့အတိုင်း ပရိ
 ဒီရာကွန်ပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ကြားဖူးချင်လည်း ကြားဖူးမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်
 တော့ သိပ်မထင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်မှာ သွင်းကုန်ထွက်ကုန်လုပ်ငန်းတိုက်
 တစ်ခု ရှိတယ်၊ ခုစက္ကူစက်တစ်လုံးတည်မလို့ လုပ်နေတယ်၊ နောက်နှစ်ထဲမှာ
 ဆောက်မယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ပြည်တွင်းသစ်တွေကို အလုံးချနိုင်ဖို့
 သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားနေတယ်၊ ဒီကိစ္စအတွက်ပဲ ကျွန်တော်က မြောက်ပိုင်း
 ဒေသ ကို အတော်ကလေး နဲ့နဲ့စပ်စပ် သွားဖူးတယ်၊ အဲဒါကြောင့်လည်း
 ကျွန်တော်က ဒေါက်တာဗွန်နဲ့ ဆက်သွယ်မိတာပဲ”

ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်ဖေပြန်လာ၍ ပရိဒီရာကွန်က ရပ်လိုက်၏။
 ဆိုင်ဖေပြန်လွှားမှ သူက ဆက်ပြော၏။

“အဲဒီလို သစ်ရှာဖွေရေးအတွက် ကျွန်တော်က လူအမြောက်
 အမြားကိုလွှတ်ပြီး ဈေးနှုန်း စနည်းနာခိုင်းရတယ်၊ သစ်မျောနိုင်မယ့် မြစ်ကို
 အရှာခိုင်းရတယ်၊ မော်တော်တွေက ဘယ်နေရာကစပြီး ဖောင်ဆွဲ
 နိုင်တယ်ဆိုတာ လေ့လာရတယ်၊ ပြီးတော့ ပွဲမဝင်ခင် ပြင်က တျင်ပရတာ
 တွေ အများကြီးပေါ့ဗျာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်ကုန်းကတော့ ကျွန်တော်
 လူတစ်ယောက်ဆီက အစီရင်ခံစာရတယ်၊ ဒေါက်တာဗွန်နဲ့ ယစ်ဆိုတဲ့
 လူတစ်ယောက်က မြောက်ပိုင်းဒေသမှာ စုံစမ်းလေ့လာမှုတွေ လုပ်နေတယ်
 တဲ့၊ ကျွန်တော်လူကတော့ သူတို့က သစ်လုပ်ငန်းမှာ အပြိုင်လုပ်မယ့်
 လူတွေပဲဆိုပြီး စိုးရိမ်တာပေါ့၊ ကျွန်တော်လည်း အစတော့ ဒီလိုပဲ ထင်
 တာပဲ၊ ဒါနဲ့ စင်္ကာပူက စုံထောက်တွေကိုလွှတ်ပြီး အစုံစမ်းခိုင်းရတယ်၊
 တစ်လလောက်တော့ ဘာလကင်မှ မကြာရသေးဘူး၊ နောက်ကျမှ
 ဒေါက်တာဗွန်နဲ့ သူ့လူတွေက ပူတစ်ခုကိုရှာနေကြကြောင်း သိရတယ်၊
 ဒီဥစ္စာက အတော်ယူဆန်းနေလေတော့ ကျွန်တော်က စုံထောက်တွေကို
 ဆက်ပြီး စုံစမ်းစေတယ်၊ အင်္ဂလန်ထိလိုက်ပြီး စုံထောက်စေတယ်၊ ဒါ
 ကြောင့် ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့အကြောင်းတွေ သိနေတာပေါ့”

ဖြစ်နိုင်သော ဇာတ်လမ်းတစ်ခုပါပေ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်က လူ့အား ယုံရမလား၊ မယုံရမလားတော့ မပြောတတ်ပါပေ။ ဖိလစ်နှင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည်လည်း ဘဝင်မကျကြောင်း ထင်ရှားနေပါ သည်။

လူက ဆက်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ရတနာတွေကို ရခဲ့ရင်လည်း အဖိုရနဲ့ ဆိုင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်နိုင်တာက ဆုငွေပဲ၊ ဆုငွေတော့ ကောင်းကောင်းရမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ဟာပိုက်ဆံအတွက် ရတနာတွေ ရှာကြ တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဘန်ကောက်ကို လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ လုကေသနလုပ်ဖို့နဲ့ ဒေါက်တာဗွန်ကို ဥပဒေ လက်အပ်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ဟုတ်တဲ့လား”

ကျွန်တော်တို့က ဟုတ်မှန်ကြောင်းဖြင့် ခေါင်းညိတ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင်ပင် ယခုလို ဘာကြောင့် လိုက်လံရှာဖွေနေသည်ကို မပြောမိကြပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် မိမိတို့၏ရည်ရွယ်ရင်း အကြောင်းကို ပရိဝီရာကွန်ထက်တော့ တိုတိုတုတ်တုတ် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောပြနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါပေ။ လူ့အား လိမ္မာပါးနပ်လှပေသည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ဘာလဲ၊ ဒါဟာ ခင်ဗျားတို့ စိတ်ထဲမှာရှိနေတဲ့ မေးခွန်းပဲ၊ ကျွန်တော် ရိုးရိုးပဲ ဝန်ခံပါ့မယ်၊ ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်က ခင်ဗျားတို့လောက် မကြီးမားပါဘူး၊ ကျွန်တော်က စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်ပဲ၊ ကျွန်တော်က ချမ်းသာတယ်၊ စီးပွားဖြစ် နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ စီးပွားရေးသမားတိုင်းမှာရှိတဲ့ ဆန္ဒအတိုင်းပဲ ကိုယ့်လုပ်ငန်းကို ကြိုလည်ထက် ကြီးစေချင်ပါတယ်”

“တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ရတနာတွေကို ကွေ့ခဲ့လို့ရှိရင် ကျွန်တော်က ဆုငွေကို မမျှော်လင့်ပါဘူး၊ ဒီလိုပြောလိုက်တော့ ခင်ဗျားတို့ ကဲ့သို့လွှားသလား၊ မကဲ့သို့နဲ့ ကျွန်တော် ရှင်းပြပါ့မယ်၊ ကျွန်တော့်ဝေစုကို

လှူဒါန်းပစ်မှာပဲ။ ဒီလိုရှာတဲ့အတွက် ဘယ်လောက်ပဲ ကုန်ကုန်ကျကျပေါ့ဗျာ၊
ထောင်နဲ့ထောင်နဲ့ချီပြီ ကုန်ပါစေ၊ ကျွန်တော်က တစ်ပြားမှ ပြန်ရကောင်း
စေလို့ သဘောမထားပါဘူး။”

ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် အံ့သြနေကြသည်။ သို့မဟုတ် မယုံကြည်
နိုင်ဘဲ ရှိနေကြသည်။

“ကတယ်ပါ၊ ကျွန်တော်ပြောတာယုံပါ။ ဒီလိုလုပ်တာဟာ စိတ်ထား
ကောင်းလို့ မျိုးချစ်စိတ်ရှိလို့တင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ဝေစုကို
လှူဒါန်းပစ်လိုက်လို့ရှိရင် သတင်းစာတွေက အသားပေးရေးကြွလိမ့်မယ်၊
လူတွေက ပြောမဆုံးရှုံးကြလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော့်စီးပွားရေးလုပ်ငန်း
အတွက် အမြတ်ပါပဲ။ နောက်ဆုံးတစ်ချက်ကတော့ ခင်ဗျားဟာ ကိုယ့်ကောင်း
ကျိုးတင်မက ကိုယ့်ယုံကြည်မှုကိုပါ အကျိုးရှိစေတဲ့နေရာမှာ မယုံ့ခွဲရင်
ပိုက်ဆံရှာတာ ဘာလုပ်တော့မှာလဲ”

သူက ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့အား ပြုံးကြည့်သည်။
နဖူးကို သုတ်သည်။ လက်ကိုင်ပဝါကို သေသေချာချာခေါက်ကာ ပြန်
ထည့်ထားလိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့အပြောကို စောင့်စား၍နေလေသည်။

ခဏမျှကြာအောင်တော့ ကျွန်တော်တို့အနက် ဘယ်သူကမျှ ဘာမျှ
မပြောပါချေ။ ထို့နောက်မှ ဖိလစ်က သူ့အား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ကို ဒီကိုခေါ်တာ ဒါတွေပြောပြရုံတင်တော့
ကမယ်မထင်ဘူး။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို အလုပ်ခိုင်းချင်တာ တစ်ခု
တော့ရှိရမယ်။ ဟုတ်ကဲ့လား၊ ကျွန်တော်ပြောတာ”

ဤသို့ပြောလိုက်၍ ပရိဒီရာကွန်သည် အနည်းငယ်တော့ စိတ်
အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လွှားပုံရပေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဝိသပါပေတယ် ဒေါက်တာမာတင်၊
ခင်ဗျားပွင့်လင်းပုံမျိုးကတော့ တဲတိုးကြီးကျလှတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က
ဒါလောက် ဖြောင်ကျကျကြီး မပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့လေ ခုမှတော့ ပြော

ရတော့မှာပေါ့၊ ခင်ဗျားပြောတာမှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လိုချင်တာ တစ်ခု ရှိပါတယ်”

လူက အပိုပြောလေသည်လား၊ တကယ်ပြောလေသည်လားကိုတော့ ကျွန်တော်က မဝေခွဲနိုင်ပါ။

“ကျွန်တော်ကြားရတဲ့အတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒေါက်တာဗွန်ဟာ ဝေမူ တစ်ခုလုံးကို ရသွားပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သူဟာ အဓိပ္ပာယ်ကောက်မှားနေပုံရတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူဟာ အခုဆိုရင် တလွဲမှာသွားရှာနေတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် အကြံပေးချင်တာကတော့ တပ်ပေါင်းစုလုပ်ကြရအောင်ပဲ၊ ကျွန်တော့်မှာက ပိုက်ဆံပဲရှိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့မှာက ဦးနှောက်ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဟာ ပေါင်းပြီး ရတနာတွေကို တွေ့နိုင်တယ်၊ အစိုးရကို ပေးနိုင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရှာနေတဲ့သတင်းကို ဒေါက်တာဗွန် ကြားသွားရင် ကျွန်တော်တို့ ဟာ သူ့တို့လည်း မိနိုင်တယ်၊ ပုလိပ်လက်ကို အပ်နိုင်တယ်”

ကျွန်တော်က ပြောမည်ရှိနေစဉ်မှာပင် ကျွန်တော့်ဖခင် အခန်းဝဋ် ရပ်နေသည်ကို မြင်တွေ့ရပါသည်။ သူသည် ပရိဒီရာကွန်အား ဖူးစိုက် ကြည့်နေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ စကားပြောနေသူသည် ဒေါက်တာဗွန် လော၊ ညနေဆည်းဆာချိန်ရောက်ပြီဖြစ်၍ ဝရန်တာမှ မီးများကိုဖွင့်လေပြီ။ ဒေါက်တာဗွန်သာ ဖြစ်ချီးမှန်လျှင် ကျွန်တော့်ဖခင်က မမှတ်မိနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါပေ။

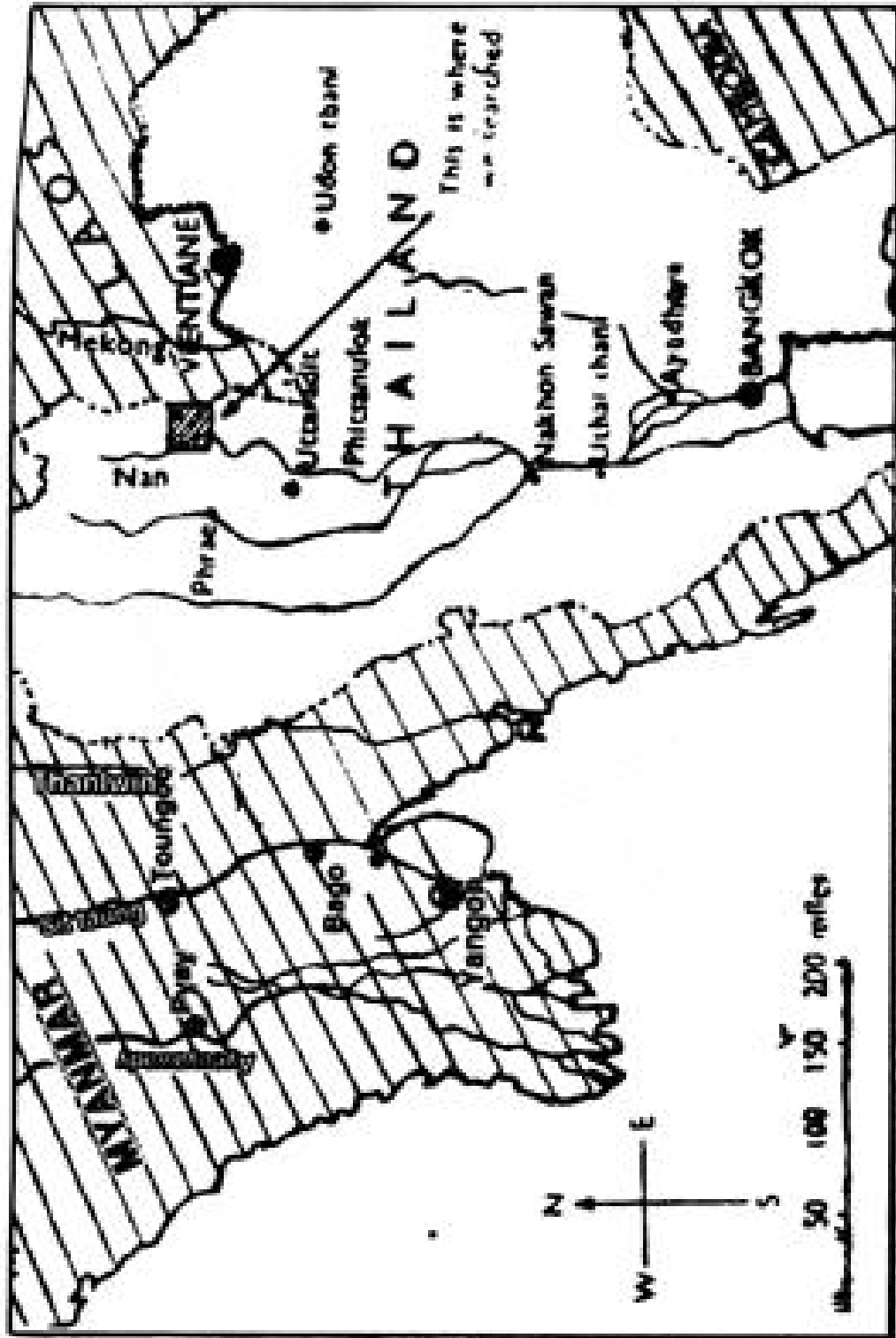
ဖိလစ်နှင့် ကျွန်တော်ကလေး၍ သူ့အား ပရိဒီရာကွန်နှင့် မိတ်ဆက် ပေးပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြသော အခါတွင် ကျွန်တော့် ဖခင်သည် စိတ်သက်သာရာရသွားပုံကို ကျွန်တော်က မြင်တွေ့ လိုက်ရပါသည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားအကြောင်း ကြားဖူးပါတယ် ပရိဒီရာကွန်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားစာကိုဖတ်ရတုန်းကတော့ ခင်ဗျားလို့ မထင်မိဘူး၊ ကျွန်တော်

တို့ဟာ အရင်တုန်းကတော့ မတွေ့ကြဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်
လာနဲ့ သူ့မိတ်ဆွေကရော ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကရော ခင်ဗျာကိုသံသယ
ရှိနေခဲ့ကြတယ်။ အဲဒါအခု ကျွန်တော်တို့ တောင်းပန်တာကို ကျေနပ်ပါ”

ကျွန်တော့်ဖခင်က သူ့အား လက်ခံဆက်ဆံပြီးသည့် နောက်ပိုင်း
တွင်တော့ သူသည် ဒေါက်တာဗွန် မဖြစ်နိုင်တော့ပါပေ။ ထိုသို့ဆိုလျှင်
ဒေါက်တာ ဗွန်သည် မည်သူဖြစ်ချေသနည်း။ ရက်သတ္တပေါင်းများစွာကြာမှ
ဤအဖြေကိုရရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် ပရိသတ်များ၏ အကူအညီဖြင့် ကျွန်တော်
တို့သည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ရတနာအရှာထွက်နိုင်ပေတော့မည်။

* * *

အခန်း ၉

စတင်ရှာဖွေခြင်း

ညကျတော့ ကျွန်တော့်အခင်က ပြောပါသည်။

“မင်းတို့ရဲ့ ဖွတ်မရောမဆုံးလုပ်ငန်းမှာ ပရိသိဒ္ဓါကွန်လို လူကစ်
ယောက်ရတဲ့အတွက် ဖေဖေ တော်တော်ပဲ စိတ်သက်သာရာရလွှားပါတယ်။
လူကော့ ဘန်ကောက်မြို့မှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ စီးပွားရေးသမားကစ်ယောက်ပဲ။
ပြီးတော့ မင်းတို့တကွ မိုက်ရှူးရဲမလုပ်အောင်လည်း လူကော့ ထိန်းလွှားပါ
လိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ဥက္ကဋ္ဌရဒီဗွီကနေ အရှေ့မြောက်ဘက် မိုင်ခြောက်ဆယ်
လောက်အကွာမှာ စခန်းတစ်ခု ကောင်းကောင်းဆောက်ထားမယ်လို့ သူ
ပြောတယ်။ အဲဒီနေရာထိအောင် အဲစပတ်နဲ့ မင်နီကို ထည့်လိုက်ဖို့ လူကော့
ပြောတယ်။ ဘေးအန္တရာယ် မရှိဘူးဆိုလို့ ဖေဖေကထည့်လိုက်ဖို့ သဘော
တူလိုက်တယ်” ပရိသိဒ္ဓါကွန်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ပူးပေါင်းသည်ကို ဖိလစ်သည်
လိပ်သဘောကျပုံမရပါချေ။ ကျွန်တော်လည်း ထို့အတူပါပင်။ ကျွန်တော်
တို့အား ထောက်ခံမည်သူ ရှိလေဦးမည်လာ့ဟု ကျွန်တော်က ဘေးကိကို
လှည့်ပတ်ကြည့်မိပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့သည် ဒေါက်တာဗွန်
အကြောင်း အတော်အတန်သိထားဖူးပြီဖြစ်၍ မြေတစ်လှမ်းမှားလွှားခဲ့လျှင်
တစ်ခါတည်း ကိစ္စချောလွှားနိုင်ပေသည်။

ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဆူဝမ်ဆိုသော အစေခံတစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားရန် အဖေက ခွင့်ပြုပါသည်။ ကျွန်တော်က ဆူဝမ်အား ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက သိရှိခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော်က နောက်တစ်ယောက် မတောင်းလိုတော့ပါ။ တောင်းခဲ့လျှင်လည်း ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းသည် ဘေးအန္တရာယ်များသည်ကို သူကထွက်မိပြီး ကျွန်တော်တို့အား လွတ်ချင်မှ လွတ်ပေတော့မည်။

ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းအချို့နှင့် စကားပြောကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း သူတို့သည် ကျွန်တော်နှင့် တစ်ချိန်တည်းလောက်မှာပင် တက္ကသိုလ်ကထွက်၍ အလုပ်အကိုင်များ လုပ်နေကြပြီဖြစ်၍ မအာကြပါပေ။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင် လူတို့ချဲ့ရေးအစီအစဉ်ကို လက်လျှော့ရတော့မလို ရှိနေစဉ်မှာပင် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ဖုန်းဆက်ပါသည်။

“မင်းတို့နဲ့အတူလိုက်ဖို့ လူတစ်ယောက်ရပြီလား” သူက မေးသည်။ “မနေ့ညကတော့ ငါ့စဉ်းစားလို့ မရဘူး၊ ငါပေမဲ့ ကနေ့မနက်တော့ စာရေးတစ်ယောက် ငါ့ကိုလာတွေ့တယ်၊ ငါနဲ့ မင်းနဲ့ သူငယ်ချင်းမှန်း သူသိလို့ပဲ၊ အဲဒါ သူ့ကို မင်းတို့နဲ့အတူခေါ်ဖို့ ပြောပေးစမ်းပါတဲ့”

“ငါ့အထင်တော့ သူဟာ မင်းတို့သဘောကျမယ့်လူမျိုးပဲ၊ သူ့မိဘတွေဟာ ဆင်းရဲတယ်၊ ငါပေမဲ့ ကျောင်းမှာစာသိပ်တော်တယ်၊ သူဟာ တက္ကသိုလ်ကို တက်ရောက်နိုင်ခဲ့တယ်၊ သူဟာကျောင်းတက်ရင်း အချိန်ပိုမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့သေးတယ်၊ ငါပေမဲ့ သူ့အဖေကလည်း အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ အိမ်ထောင်ကလည်းကြီးပြီ၊ အခြားအခက်အခဲတွေကလည်း ရှိလေတော့ သူဟာ ကျောင်းဆက်မတက်နိုင်တော့ဘူး၊ သူဟာ ကျန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က ငါ့တို့ဆီမှာ လာပြီ၊ အလုပ်ဝင်တယ်၊ အလုပ်ကောင်းကောင်း လုပ်တယ်၊ တလောကတော့ နေမကောင်းလို့ဆိုပြီး အလုပ်က ခွင့်ယူဖူးတယ်၊ မင်းတို့နဲ့ အတူသာလိုက်ခွင့်ရခဲ့ရင် သူ့အဖို့ အခွင့်အလမ်း အများကြီးသာလိမ့်မယ်လို့ သူက ပြောတယ်”

“ဘယ်နှယ်လဲ၊ သူ့ကိုခေါ်မလား၊ ငါ့အဖေကိုတော့ ပြောပြီ ပြီ၊ သူ့ကို လစာမဲ့ ခွင့်တစ်လပေးမယ်တဲ့၊ မြေ... ဒါနဲ့ ပြောထားရဦးမယ်၊ သူ့ နာမည်က ကိပ်တဲ့၊ မင်းကလည်းသူ့ကို တို့ပေးတဲ့လစာအတိုင်း ပေးလိမ့် မယ်လို့ ငါပြောထားတော့ သူကအတော်ဝမ်းသာနေတယ်၊ မြေ... နောက် ပြီးတော့ သူကပြောတာကန်ခိုရှိသေးတယ်၊ သူကကတ္တလီလ်မှာ ကျောင်း တက်ရင်းနှင့် မင်းအဖေဆီမှာ အချိန်ပိုင်းအတွင်းရေးမှူး လုပ်ဖူးတယ်တဲ့၊ အဲဒီတော့ မင်းတို့ဟာ သူ့အကြောင်းကို စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ လွယ်တာပေါ့”

ကျွန်တော်က ချက်ချင်းပင် သူ့အားလက်ခံလိုက်ပါသည်။ သူ၏ ကျောက်စာပညာလေ့လာထားမှုများက ကျွန်တော်တို့အား သိပ်အထောက် အပံ့ပေးလိမ့်မည်ဟုတော့ မထင်ပါ။ အကြောင်းမှာ သူကကတ္တလီလ်မှထွက် သည်မှာ ဆယ်ငါးနှစ်ရှိပေပြီ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ဒေါက်တာဗွန် နှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလျှင် တို့ယ့်ဘက်မှာ လူတစ်ယောက်တို့သည်မဟုတ်ပါလား။

တိပ်မှာ သူ့အား ခဏတာတွေ့ရုံနှင့်ပင် သူ့အကြောင်း ကောင်း ကောင်းသိသည်ဟု ပြောနိုင်မည်လူစားမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ သူက ရိုးသား၍ ပွင့်လင်းပါသည်။ သူ့ဘဝနှင့် သူ့အိမ်ထောင်အကြောင်းကို တစ်လုံးမကျန် လောက် ပြောပြသော်လည်း သူ့ကိုယ်သူတော့ သူရဲကောင်း တစ်ယောက်ပမာ မထင်မြင်စေပါ။ သူက အသက် ၃၅ နှစ်အရောက်တွင် ပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာရေးကို လုံးဝလက်လျှော့လိုက်ပြီး တုန်တိုက်တစ်ခုတွင် စာရေးကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်ရန်ကိုသာ အများဆုံး မျှော်လင့်နိုင်လေတော့သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျာတို့နဲ့အတူသာ လိုက်ခွင့်ရရင် ကျွန်တော့်ရှေ့ရေး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးမကြီးတော့ပါဘူး၊ တစ်သက်လုံး စာရေးတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ အရိုးထုတ်သွားရပါစေ ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက် ပြည့်ဝပြီလို့ သူ့ဆရာပါပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဒေါက်တာဗွန်နဲ့တွေ့ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”
 သူ့အား ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“မပူပါနဲ့ ခွန်ပရာဆက်၊ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ကာကွယ်နိုင် ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ကိုလည်း အကူအညီပေးနိုင်ပါတယ်”

ဥက္ကရဒိတ္တိတွင် ပရိဝိရာက္ခန်သည် ကားနှစ်စင်းကို အသင့်ပြင်လျက် ကျွန်တော်တို့အား စောင့်ဆိုင်းနေ၏။ လူ့လူများကိုလည်း အစောင့်အကြပ် များအဖြစ် ဖန်တီးထား၏။ သူတို့ကိုကြည့်ရလျှင်မှာ ဘာမထိသည့်လူစား မျိုးဖြစ်ကြ၏။ လောနတ်များကို ကိုင်ဆောင်လျက် ကာပေါ်ကတ်လိုက် ကြသောအခါတွင် ကျွန်တော်တို့အား မည်သူကမျှ မနှောင့်ယှက်နိုင်တော့ဟု သဘောပေါက်မိပါတော့သည်။

ဥက္ကရဒိတ္တိမှနေ၍ ကျွန်တော်တို့သည် ဖာရီရွာသို့ မောင်းသွားကြပါ သည်။ ထိုရွာတွင် ကျွန်တော်တို့အတွက် အစားအစာများက အသင့်ရှိနေပြီး ထိုနေ့ညအဖို့ ခန်းမကြီးနှစ်ခုကိုလည်း ငှားရမ်းထားပါလေသည်။

ဖာရီရွာမှနေ၍ မဲနန်မြစ်ကို ဖြတ်ကူးရာ ကူးတို့ဆိပ်သို့ မိုင်လေး ဆယ် ဝေးလေသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ပရိဝိရာက္ခန်၏ အခြေခံစခန်းသို့ မိုင်နှစ်ဆယ်ဝေးလေသည်။ ဤခရီးလမ်းအတွက်မူ မြင်းများကိုငှားရမ်း ထားသည်ဟုဆို၏။ ခရီးတစ်ဝက်တွင် စခန်းကဲတစ်ခုလည်း ဆောက်ထား လေ၏။ နောက်တစ်နေ့ညကို ထိုစခန်းကဲတွင် ကုန်ဆုံးဖေရမည်ဖြစ်၏။ ခရီးပြင်ပြင် နှစ်ရက်ထွက်ရမည်ဖြစ်လေ၏။

နောက်နှစ်ရက်အကြာ နေပင်ရိတရောတွင် ကျွန်တော်တို့သည် နောက်ဆုံး တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိပြီး တောင်ကုန်းပြင်မြင့်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့၏စခန်းကို မြင်တွေ့ရပါသည်။ ၎င်းသည် စစ်စခန်းတစ်ခုနှင့် တူ၍ တောင်နှစ်လုံး၏ ခရီးတစ်ဝက်တွင် တည်ရှိပါသည်။ ထမင်းစားကံကြီး သည် အလယ်ဗဟိုတွင်ရှိ၍ ကဲကလေးကိုလုံးက ၎င်းအား ခြံရံလျက်ရှိ ပါသည်။

တောင်ကြာအတွင်းသို့ နောက်ဆုံး နေ့စွယ်ထိုးသောကာလတွင် စခန်းနှင့် ကိုက်လုံးရာခန့်အတွာ ချောက်ထဲတွင် ရွက်ထည်ထဲကလေး

တစ်လုံးကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်မိကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ထို
 တဲကလေးအကြောင်း စဉ်းစားမရရှိနေစဉ်တွင် တောင်ကြားထဲသို့ ဆင်လာ
 သော ကယ်လီကော့ပတာတစ်စီး၏ အသံကို ကြားကြရ၏။ စက္ကန့်အနည်း
 ငယ်အတွင်းမှာပင် ရေကတ်ယာဉ်သည် ကျွန်တော်တို့အား ဖြတ်ကျော်သွားပြီး
 ပရိဒီရာကွန်က ပြတင်းပေါက်မှ လက်ပြသွား၏။ ၎င်းနောက် ကယ်လီကော့
 ပတာသည် စခန်း၏အောက်ခြေတွင် ပိတုန်ပျံကြီးတစ်ကောင်ပမာ ဆင်း
 လိုက်ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် တောင်ကောင်းကြီး မှောင်နေပေပြီ။ ကျွန်တော်တို့က
 မြင်းများကို ပြေလျော့သော ဆင်ခြေလျော့အတိုင်း မောင်းဆင်းသွားသည်။
 ထို့နောက်တဖန် တောင်ခြေမှစခန်းသို့ ကိုက်နစ်ရာခန့် သွားကြရပါသည်။

ပရိဒီရာကွန်က မောကြီးပန်းကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့အား ယွတ်၍တွေ့
 ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အား အဝတ်အစားများပင် လဲခွင့်မပေးတော့ဘဲ
 ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ကော်ဖီပူပူကိုသောက်ရန် ခေါ်ဆောင်ပါတော့သည်။

“ခင်ဗျားတို့ အဝတ်လဲပြီးရင် စားစရာ သောက်စရာတွေ အများကြီး
 ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီတော့ လာကြပါ၊ ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို လိုက်လျော့ကြပါ၊
 ကျွန်တော့်မှာ ဒီလိုနည်းနည်းကောင်တွေ ခဏခဏမရှိပါဘူး။”

ထိုနေ့ညအဖို့မူ ကျွန်တော်တို့သည်ရှာဖွေရေးအတွက် လုံးဝ စိတ်ကူး
 မထည့်ကြတော့။ ကျွန်တော်တို့သည် မိမိခံရင်း ပရိဒီရာကွန်အား မယုံ
 တစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ရှိနေကြပါတော့သည်။

* * *

အခန်း ၁၀

ပရိဒီရာကွန်ဆုံးဖြတ်ခြင်း

နေ့ပတ်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဟယ်လီကော့ပတာသည် စားနပ်ရိက္ခာနှင့် ဓာတ်ဆီများကို သယ်ဆောင်ရန် ဥက္ကဋ္ဌရဂီဇွီလို့ ပျံသန်းသွားလေ၏။ ဖိလစ်နှင့် ကျွန်တော်သည် စီမံကိန်းရေးဆွဲကြတော့၏။

ရတနာများကို မဲနန်နှင့် မဲခေါင်မြစ်နီးကပ်ရာဒေသတွင် ဝှက်ထားလျက် ပထမသဲလွန်စတွင် ဆိုထား၏။ ကျွန်တော်တို့က မြေပုံပေါ်တွင် စတုရန်းကွက် ဆွဲကြည့်၏။ မိုင်လုံးဆယ်ပတ်လည်ရှိ၏။ စတုရန်းမိုင် ၉၀၀ ရှိသော ဒေသဖြစ်၏။ ဤဒေသတွင် ကျွန်တော်တို့လီသလောကပ်ပင် ဆင်တောင်ပေါင်းငါးဆယ်ရှိလေသည်။ ထို့ပြင် တစ်ရွာရောက်၍ တစ်ခါ မေတိုင်း ဆင်တောင်များက ကိုးများလျက်ရှိလေတော့၏။

“ကိုယ်တို့ဟာ ဒီလုပ်ငန်းကို စနစ်တကျ ပြုလုပ်ကြမှပဲ၊ ဒီစတုရန်းကွက်ကြီးကို ငါးမိုင်ပတ်လည် စတုရန်းလေးပေါင်း လုံးဆယ်မြောက်ခုခွဲမှပဲ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့မှာ ဒီစတုရန်းလေးကစ်ခုကို ဟယ်လီကော့ပတာနဲ့ သွားမယ်၊ ကိုယ်တို့ဟာ ရွာတိုင်းကိုသွားပြီး ကောင်တွေကောင်ကြားတွေ နာမည်ကို စုဆောင်းကြမယ်”

အခြား အခက်အခဲကြီးတစ်ခု ရှိသေး၏။ ၎င်းမှာ ဒေါက်တာဗွန်အား ပေးလိုက်သော သဲလွန်စာအမှားပင်ဖြစ်၏။ ဤကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့သည် တိပ်အာပင် မပြောကြားရန်နှင့် ဟန်ဆောင်သုံးစွဲနေကြရန် ဖိလစ်နှင့် ကျွန်တော်က ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ယို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် အမေးအမြန်းထွက်ကြတိုင်း သဲလွန်စာစစ်ကို လျှို့ဝှက်စွာ စုံစမ်းကြရ ပါသည်။

၎င်းပြင် ကျွန်တော်တို့ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာ မေးမြန်းရသည်ဟုလည်း တစ်ခါမျှ မရှိပါ။ ပရိဝီရာကွန်သည် အကြောင်း တစ်ခုနှင့် မဟုတ်ခဲ့လျှင် အကြောင်းတစ်ခုနှင့် ကျွန်တော်တို့နောက်လို့ လူ့လူများကို ထည့်လျက်ရှိပါ၏။ နေ့တိုင်းပင် ပရိဝီရာကွန်နှင့် တိပ်သည် ကျွန်တော်တို့၏ မှတ်စုများအားလုံးကို ဖတ်ရှုလေ့လာကြပါသည်။ လို့ဖြင့် ဤသည်မှာ လွယ်ကူသော အလုပ်တစ်ခုမဟုတ်ပါပေ။ ရက်သတ္တနှစ်ပတ် လောက် ကြာသောအခါတွင် စိတ်ကျဉ်းကျက်စ ပြုလာပါတော့သည်။

တစ်ညနေတွင် ရဟတ်ယာဉ်ဆင်းသောနေရာမှ ဖိလစ်တစ်ယောက် ပန်းလျှံဖွမ်းဟိုက်စွာဖြင့် လျှောက်လာနေသည်ကိုတွေ့ရသောအခါ ကျွန်တော် က လုံးဝမအံ့သြပါ။

“ကနေ့လည်း မဖွဲ့ဘူးလား” စခန်းအောက် ပေါင်းဆယ်ကွာလောက် လို့ လူရောက်သောအခါ ကျွန်တော်က လှမ်းအော်မေးလိုက်သည်။

“အမည်စာရင်းတွေ တစ်လဲလောက်ရခဲ့တယ်၊ အဲဒါ ဖွဲ့တယ်ခေါ် မလား၊ ကိုယ်တို့ရှာနေတဲ့နေရာဟော တိုင် ပြည်တောင်မှ မှန်မှန်ရဲ့လားလို့ ကိုယ်တော့ အောက်မေ့နေပြီ”

လို့ရာတွင် အတော်လေးကြာတော့ သူသည် ကျွန်တော့်ထဲထဲလို့ ဝင်လာ၍ ကျွန်တော့်ဘေး၌ကပ်ပြီး ကုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်၏။

“ကိုယ်ပြန်လာတုန်းက အတော်လေး စိတ်ပျက်နေပုံရသလား၊ အဲဒါမှ ဟန်ကျတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်တို့ထွက်လာကတည်းက

ဒီနေ့လောက် တစ်ခါမှ မပျော်ဖူးသေးဘူး။ ဆင်တောင်ကို ကိုယ်တွေ့ခဲ့ပြီ၊ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တွေနဲ့ကျောင်းပျက်တွေနားမှာ၊ ‘စကြာသခင်’ဆိုတာ အဲဒါတွေဖြစ်မှာပဲ။ အင်မတန် စည်ပင်ပြောတဲ့ လယ်ယာတွေလည်း ရှိတယ်။ ဆင်တောင်လည်း ရှိတယ်။ ပူတွေ၊ ချောင်းတွေလည်း ရှိတယ်။ ဒီနေရာပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ နေဦး ဖြတ်မပြောနဲ့၊ ဖြုတ်ဆို တစ်ယောက်ယောက် ရောက်လာနိုင်တယ်။ ခုထိကိုယ်က ပရိသိရကွန်နဲ့ သူ့လူတွေကို မယုံချင်သေးဘူး။ အဲဒီတော့ မနက်ဖြန်ကျရင် ကိုယ်သူတို့ကိုပြောမယ်။ ကောင်မလေးတွေ အပန်းဖြေဖို့လိုနေတယ်လို့၊ သူတို့ကို လှည့်ပြဦးမယ်လို့ပြောမယ်။ အဲဒီသဘောက ဟယ်လီကော့ပတာဟာ ပရိသိရကွန်နဲ့ လူတွေအတွက်ရော မောင်ရင်အတွက်ရော နေရာမရှိတော့ဘူးပဲ။ မောင်ရင်က ကျွဲမြီးများကိုနေဦးမလား”

ကျွန်တော်က စိတ်မရှိကြောင်း ပြန်ပြောပါသည်။

“ကိုယ်က လေယာဉ်ပျံမောင်သမားကိုလည်း မယုံဘူး။ သူက ကိုယ်တို့ဘာလုပ်တယ် ဘာမှတ်တယ်ဆိုတာကို အမြဲတမ်း စောင့်ကြည့်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ စက်ပြင်ဆရာကတော့ လူရိုးတစ်ယောက်ပဲ။ အဲဒီတော့ ကိုယ်တို့တောင်ကြားထဲ ရောက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် သူ့ကို စက်ပြင်ခိုင်းထားမယ်။ ကိုယ်ကပြီးဆိုမှ ပြီးရမယ်ပေါ့။ အဲဒီလိုဆိုရင် ကိုယ်က အရေးကြီးတဲ့ အချက်တွေ အကုန်လုံးကို မေးနိုင်မြန်းနိုင်မယ်။ ပူကိုတောင် တွေ့ချင်တွေ့မယ်”

ဖိလစ်က ကျွန်တော့်မြေပုံကို ဖြတ်ခနဲကောက်ယူလိုက်ပြီး တောင်ကြားဒေသကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

“ဒီမှာကြည့်၊ စိမ်းမြေရှိတဲ့တောင်ကြားတစ်ခုကို မောင်ရင် ခဏခဏ ဖြတ်ပျံသွားဖူးတာ အမှတ်ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဒီကနေ အရှေ့မြောက်ဘက် မိုင်နှစ်ဆယ်ကွာလောက်မှာ ရှိတယ်။ အဲဒီမှာပဲ တောင်ရှိတယ်။ စိမ်းကိုဘက်

တောင်ကြားအဆုံးမှာ ကျောင်းပျက်နဲ့ လယ်ကွက်တွေရှိတယ်။ တောင်မလေးတွေကို ကိုယ်ခေါ်သွားမယ်။ ဘာကြောင့် မောင်ရင်ထက် တောင်မလေးတွေကို ခေါ်သွားရတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား။”

ကျွန်တော်က သဘောတူလိုက်သည်။ ထိုနေ့ည ညစာစားချိန်တွင် ကျွန်တော်နှင့် အမျိုးသမီးများသွားကြရန် ဖိလစ်ကပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က လူဝဲသွားရန်ပြောပါသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်နှင့် တိပ်သည် အနီးမှ စမ်းချောင်းကလေးသို့သွားရန် ပြောထားကြသည်မှာ ကြာလှပေပြီ။ ပရိဝီရာကွန် ကတော့ သူ့အာမခေါ်သည့်အတွက် စိတ်ပျက်နေပုံရပါသည်။ လို့လော်လည်း ကျွန်တော်နှင့် ဖိလစ်သည် နောက်တစ်နေ့ အစီအစဉ်ကို အသေအချာစီစဉ်ထားကြောင်းကိုတော့ သူက လုံးဝ သံသယမဖြစ်ပါပေ။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော်သည် ဖိလစ်နှင့်အတူ ရောက်လာပြန်ရာသို့ လျှောက်သွားပါသည်။ ရတနာများကို ရှာဖွေတွေ့နိုင်ရန် လမ်းစရှိသဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိပါသည်။

“နေ့ခင်းဘက်မှာ ပိုင်ယာလက်တဲနားမှာနေဖို့တော့ သတိမမေ့နဲ့ ပရာဆတ်၊ ကိုယ် မောင်ရင်ဆီကို သတင်းပို့လိုက်နိုင်လိမ့်မယ်”

လေယာဉ်မောင်းသမားသည် နိုင်ငံတကာလုံး ပိုင်ယာလက်ကို ကိုင်တွယ်သော်လည်း ပရိဝီရာကွန်က မိုင်လုံးဆယ်အတွင်း ပြောကြားနိုင်သော ရေဒီယိုတယ်လီဖုန်းတစ်ခုကိုလည်း တပ်ဆင်ထားပါသေး၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စကားပြောလိုကြလျှင် ပိုင်ယာလက်အော်ပရေတာ၏ အကူအညီမပါဘဲနှင့် ပြောဆိုနိုင်ကြပေသည်။

ထိုနေ့မနက်တွင် ကျွန်တော်သည် ဖိလစ်အကြောင်းကို လုံးဝ မေ့လျော့ထားပြီး လုံးဝ အနားယူရန် ဆုံးဖြတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် တိပ်သည် အနီးအနားစမ်းချောင်းသို့သွား၍ ပရိဝီရာကွန်၏လူများ အကူအညီဖြင့် စမ်းချောင်းကိုတစ်ကုတ်၍ ရေချိုးရန် နေရာလေးတစ်ခု ပြုလုပ်

ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ရေကူးပြီးနောက် ကမ်းပါးပေါ်တွင်ထိုင်ကာ စကားစမြည် ပြောနေကြပါသည်။ ရတနာများ တွေ့ရှိနိုင်ပေပြီဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော်က တိပ်အားပြောတော့မည် တကဲကဲဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော် ပါးစပ်မှ ထွက်တော့မည့်ဆဲဆဲတွင် အစေခံတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး နေ့လယ်စာအသင့်ဖြစ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပါသည်။ နေ့လယ်စာ စားပြီး သောအခါတွင်ကား ကျွန်တော်တို့သည် ကိုယ်စီကိုယ်စု အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိကြတော့၏ ။

ပရိဒီရာကွန်က အတော်ပင်အူရွှင်လျက်ရှိ၏ ။ နေ့လယ်စာ စားနေစဉ်တွင် သူက အနောက်အရွက်များ တရစပ်ပြောနေပြီး ကျွန်တော်တို့ မှာလည်း တပြုံးပြုံးဖြစ်နေပါတော့၏ ။ ကျွန်တော်သည် သံသယများအားလုံးကို မေ့လျော့သွားပါ၏ ။ နေ့လယ်စာ စားပြီးသောအခါတွင် ပရိဒီရာကွန်က ကျွန်တော်နှင့် တိပ်အား သူနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ ကော်ဖီကိုသောက်ရင်း ဘရန်ဒီသောက်ရန် ပြောပါသည်။ ပြီးတော့ ဆေးပြင်းလိပ်များ ထုတ်တည်ပါသည်။ တိပ်ရော ကျွန်တော်ပါ ဆေးပြင်းလိပ်ကို မသောက်ကြပါ။ ကျွန်တော်တို့တွင် ချောကလက်များရှိကြောင်း အမှတ်ရပါသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့အား အခုပဲပြန်လာမည်ဟုပြောပြီး ချောကလက်ယူရန် ပြေးထွက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သို့ ပြေးသွားစဉ်မှာတွင် အစေခံတစ်ယောက်သည် ပန်းကန် ဗန်းတစ်ခုကိုကိုင်၍ ကျွန်တော်တို့ရောက်စနေ့က မြင်ရသော အထီးကျန်ကလေးဆီမှ စခန်းသို့လာနေသည်ကို မြင်ရပါသည်။

ကျွန်တော်က ငမင်းစားကဲသို့ ပြန်ရောက်သောအခါတွင် ထိုကဲကလေး၌ မည်သူ့အား ဖွက်ထားသောနည်းဟု ပရိဒီရာကွန်အား နောက်၍ မေးလိုက်မိပါသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ချက်ချင်းပင် စမိုးစနောင့်ဖြစ်သွားပြီး ဒေါသလာပါသည်။

“ဖွတ်ထားတယ် ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားက ဖွတ်ထားတယ်ဆိုတာ တာကိုဆိုလိုတာလဲ”

လူက ဒေါနှင့်မေးပါသည်။

“ကျွန်တော်က တကယ်ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစေခဲကစ် ယောက် အဲဒီဘက်ကနေ ပန်းကန်တွေတိုင်လာတာမြင်လို့ ပြောတာပါ”

တိပ်က ပရိဒီရာကွန်အား ကြည့်လိုက်ပြီးမေး၏။

“ခင်ဗျား ဟိုဘေးဝက်ခြံတွေထွက်နေတဲ့ လူအကြောင်း ပရာဆတ်ကို ပြောမပြဘူးလား”

ပရိဒီရာကွန်က မော့ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ပြောမပြဘူး၊ ဒါက ဘာမှလည်း အရေးမကြီး ဘူး” လူက ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်၍ ပြော၏။ “ကျုပ်လူကစ်ယောက် ဘေးဝက်ခြံတွေ ပေါက်နေတယ်၊ အစားမှားလို့ ဒါမှမဟုတ် အခြားအကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့်ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ကူးလို့ကူးညားဆိုပြီး သူ့ကို တခြား ခွဲထားခဲ့တယ်”

လူက ဖောဖောက အသောအရွန်းလေးများကို လက်စပြန်ကောက် သော်လည်း သူ့စိတ်သည် သိပ်ပေါ့ပါးတန် မရှိတော့ပါပေ။ ကျွန်တော်က လုပ်စရာ အလုပ်တစ်ခုရှိ၍ တဲသို့ပြန်တော့မည်ဟု ပြောသောအခါတွင် လူက ကျွန်တော့်အား ကျေးဇူးတင်စွာနှင့် ကြည့်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ထမင်းစားခန်းမှ အပြန်တွင် ပိုင်သာလက်တဲသို့ဝင်၍ အော်ပရေတာအား ဖိလစ် စကားပြောလျှင် ကျွန်တော့်အားခေါ်ရန်မှာကြား ခဲ့ပါ၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်က စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်၍ဖတ်ပါ၏။ လို့ရာတွင် ကျွန်တော့်စိတ်သည် တဲကလေးထဲမှ လူထံသို့သာ ရောက်နေ ပါတော့၏။ ပရိဒီရာကွန်သည် အကယ်ကြောင့် အိုးနင်းခွက်နှင့် ဖြစ်သွားရ လေသနည်း။ ဤကား ဖိလစ်နှင့် ကျွန်တော် ပူပေါင်း၍ စုံစမ်းယောက် လှမ်းရမည့် ကိစ္စတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ချေတော့သည်။

လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး အတော်ကလေးကြာမှ ဖိလစ်က ကျွန်
တော်အား ပိုင်ယာလက်မှ စကားပြော၏။

“ပရာဆတ်ရေ... မနေ့ညက ကိုယ်ပြောတဲ့ စက်ပျက်တဲ့ကိစ္စ
အကြောင်း မှတ်မိရဲ့လား၊ အေ... ခုတော့ တကယ့်ကို ပျက်နေတယ်ဆရာ၊
မာတ်ဆီမလိုက်ဘဲဖြစ်နေတာ လုပ်လို့ကိုမရဘူး၊ မာတ်ဆီထဲမှာ ရေပါပုံ
ရတယ်၊ ကနေ့ ညတော့ ကိုယ်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပြန်မထွက်နိုင်တော့ဘူး၊
စက်ဆရာကတော့ မရမချင်းလုပ်နေတာပဲ၊ ကိုယ်တို့ဟာ မိုးသောက်တာနဲ့
တစ်ပြိုင်နက်တော့ ထွက်လာကြမှာပဲ၊ ပရိနီရာကွန်ကို ကိုယ်က တောင်ပန်
တယ်ဆိုတာ ပြောပြပါ၊ ပြီးတော့ မနက်စာ ကောင်ကောင်လုပ်ထားပါလို့၊
ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီမှာဘီစကွက်ကလွဲရင် ဘာမှစားစရာမရှိဘူး၊ ကျန်တဲ့
သတင်းတွေကတော့ အာလုံးကောင်းပါတယ်ပေါ့၊ ကိုယ်ပြောတာတွေ
ကြားရဲ့လား။”

“အကုန်လုံး ကြားရပါတယ် ဖိလစ်၊ စောစောက စက်ပျက်တဲ့
အကြောင်းတုန်းကတော့ သိပ်နာထောင်လို့မကောင်းဘူး၊ နောက်ပိုင်းမှာ
တော့ အသံကြည်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဂါထက် ပိုမပြောနိုင်ဘူး ကြားလား
ဖိလစ်၊ ကျွန်တော် ၃ နာရီနောက်ပိုင်းမှာ ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောချင်သေး
တယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျား ရှိမလား၊ ကျွန်တော် နည်းနည်းပူနေတာရှိတယ်
ကြားလား။”

“လူတွေအများကြီးကြားမှာ မောင်ရင် ဘာမှပြောမဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ
ကိုယ်သိပါတယ်၊ စခန်းမှာ ကိစ္စတစ်ခုခုအတွက် စိတ်ပူနေတယ်ဆိုရင်တော့
ပြောကြတာပေါ့၊ ဂါပေမဲ့ ကိုယ်တို့အတွက်ဆိုရင်တော့ ဘာမှပူနေဖို့ မလို
ပါဘူး၊ အာလုံးကောင်းပါတယ်၊ ကြားရဲ့လား။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခုနစ်နာရီထိုးပြီးမှ ပြောကြရအောင်၊ တော်ပြီ”

ထဲအတွင်းသို့ တစ်ယောက်ယောက်ဝင်လာခဲ့လျှင် ကျွန်တော့်မှာ
အပြောရခက်မည်အရေးကို မန့်မှန်းနိုင်သည့်အတွက် ဖိလစ်အား ကျေ ဇူ တင်

မိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ညစာကိုစောစောစား လေ့ရှိကြပါသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် ကျွန်တော်တို့အထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်သည် မရွှင်မပြုရှိနေ ကြလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် မြန်မြန်စားသောက်ကြပါသည်။ ယနေ့လုပ်ဖို့ ရာတွင်လည်း ပရိဒီရာကွန်သည် ပို၍ပင် စိတ်သောကရှိနေဟန် တူပြီး မေ့မြန်သည်များကို ပြန်လည်မဖြေဆိုသလောက်ပင်။ ညစာစားပြီးသော အခါတွင် ပရိဒီရာကွန်သည် ကျွန်တော်နှင့် တိမ်အားခွင့်တောင်း၍ ထွက် သွားလေတော့၏။ ကျွန်တော်က တဲထဲကလူကိုသွားကြည့်ရန် တိမ်အား ခေါ်မည်ဟု စိတ်ကူးသေး၏။ သို့ရာတွင် ပရိဒီရာကွန်က အမှန်အတိုင်း ပြောထားခဲ့လျှင် ကျွန်တော်က အဘယ်မျှ မိုက်လေမည်နည်း။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က တိမ်အား ကျွန်တော့်အဖို့ ပြန်တော့မည့်အကြောင်းကိုသာ ပြော၏။ ပြီးတော့ နောက်နာရီပတ်လောက်အကြာတွင် သူ့အား ပြစရာ မှတ်စုများရှိ၍ လာရမလာ ဟု မေးကြည့်၏။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် မိမိတဲရှိရာသို့လျှောက်နေရာမှ ဖြန့် ဆို သေးသို့ ကွေ့ဆင်းလိုက်ပြီး အခြား တဲများ နောက်မှ လျှောက်သွား နေပါသည်။ ခရီး၏ ပထမပိုင်းကာ အခက်အခဲမရှိပါပေ။ မြက်များသည် မိုးတွင် တုန်းက တောထဲခဲ့ပြီး ကျွန်တော်က ကျောက်တုံးများကို နေရာမရွေ့ရန် သတိထားပြီး လျှောက်ခဲ့ရာ တဲနှင့် ကိုက်အနည်းငယ်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်က တဲရှိရာသို့ ဝင်တွား၍သွား နေပါသည်။

ကျွန်တော်က အတွင်းသို့ ချောင် ကြည့်နိုင်ရန်ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာ တွင် ပရိဒီရာကွန်၏အသံကို ကြား၍ ကျွန်တော်က နားထောင်ရန် တဲ နောက်ဘက်သို့ ကွေ့၍တွား သွားပါသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်အခြေအနေကို မသိဘူး” ပရိဒီရာကွန်က ပြောနေပါသည်။

“အရေးပေါ်ကိစ္စမရှိဘဲနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ဒီကိုမလာဘူးလို့ ကတိပေးထားတယ် မဟုတ်လား၊ ခုတော့ ခင်ဗျားတို့က ချက်ချင်းပေါက်လာကြတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ လူတို့တွေ့လွှားကြရင် ဘယ်နှယ်ဖြစ်မလဲ၊ ပရာဆတ်ဆိုရင် ခင်ဗျားစားနေတဲ့ နေ့လယ်စာဝန်းကန်တွေကို တွေ့လွှားပြီ။ ခင်ဗျားက အားလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်တာပဲ”

ထို့နောက်တွင်ကား ကျွန်တော်သည် ထိုကဲတွင်းလို့ ကြည့်နေစရာမလိုတော့ပါ။ ပြန်လည်ဖြေကြားပြောဆိုသူ၏ အသံကို ကျွန်တော်က ကောင်းစွာကျက်မိပါသည်။ ယစ်၏အသံဖြစ်ပါသည်။

“အရေးပေါ်ကိစ္စရှိလို့ပေါ့ဗျာ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့က ခုဘာကိုပရစိုက်နေရဦးမှာလဲ၊ လူတို့က ကျုပ်တို့ လက်ခုပ်ထဲကရေ ဖြစ်နေပြီပဲ၊ လူတို့ ကျုပ်ကို တွေ့လွှားပါစေ၊ လူတို့ ဘယ်သူ့ကို ဘာပြောနိုင်တော့မှာမှ မဟုတ်တာ၊ ခင်ဗျားက လုံခြုံပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ကတိပေးတာက လူတို့ကို အန္တရာယ်မပေးပါဘူးဆို”

ပရိသိရကွန်က ဖြစ်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဒါက ဘန်ကောက်မှာပဲ၊ ကျုပ်တို့က ဒီကတိကို ဘယ်ဒီမှာထိန်းနေနိုင်မှာလဲ၊ ခင်ဗျားမှ လူမိုက်”

ယစ်က ရယ်မောလိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျား ဒီလိုလုပ်လို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ လူတို့ ဘန်ကောက်ကို ပြန်မရောက်ရင် ကျွန်တော့်ဘဝက ပျက်စီးရောပဲ၊ ခင်ဗျား ကြားလား၊ ပျက်စီးရောပဲ၊ ဒေါက်တာဗွန် မလာခင် ကျုပ်လူတို့ကို သတိပေးလိုက်မယ်”

“ဒေါက်တာဗွန်က ခင်ဗျား ပျက်စီးစေဖို့တော့ လိုလာမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါက သဘောကျစရာမကောင်းပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ သူတို့ကို အန္တရာယ်မပေးဘူးပေါ့”
ပရိသိရကွန်က စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့် မေးပါသည်။

“သူတို့ကို အန္တရာယ်မပေးဘူး၊ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားက ဘန်
ကောက်ကို ပြန်မသွားဘူးဆိုတာက ရှင်းပါတယ်၊ လွယ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ဒီလိုလုပ်လို့ရမလဲ၊ ကျုပ်လူတွေက ကျုပ်ကို
လက်ဖျားနဲ့မှ အတို့မခံဘူး”

“ခင်ဗျားလူတွေ ဟုတ်လား ကား... ကား...၊ ခင်ဗျားက ဒီလိုပဲ
ထင်နေလား၊ ခင်ဗျားလူတွေတဲ့၊ ဒီမယ် ဒေါက်တာဗွန်နဲ့ ကျုပ်ကား ခင်ဗျား
လူတွေကို ရအောင်ရှာရတာ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းတယ် အောက်မေ့လဲ၊ သူတို့
ကို ခင်ဗျားဆီလွှတ်ပြီ၊ ခင်ဗျားလူတွေလုပ်ခိုင်းထားရတာ၊ အေး ခင်ဗျားရဲ့
လက်စွဲတော် တပည့်တွေကတော့ ခင်ဗျားလူတွေဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့ သိပ်ပူမနေပါနဲ့၊ ဒေါက်တာဗွန် ခင်ဗျားကို တွေ့ပါလိမ့်မယ်”

“ဒေါက်တာဗွန် လာနေတယ်ဟုတ်လား”

ပရိသိရကွန်က မေးလိုက်သည်။

“သူလာနေပြီ၊ ဒါမှမဟုတ် လာပြီပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့တွေ့တော့မှ
ခင်ဗျားကို ပြောပြလိမ့်မယ်”

ယစ်က တဲကိုမှီလိုက်ပြီးနောက် တသိမ့်သိမ့် ရယ်မောနေပါသည်။
ကျွန်တော်နှင့် ဖိလစ်က အမြဲတမ်း စိုးရိမ်ကြောက်လန့်ခဲ့သလိုပင် ပရိသိရကွန်
သည် ကျွန်တော်တို့အား တစ်ပတ်ချိတ်ခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့
အား အန္တရာယ်မပြုရန်ကိုတော့ သူက ဒေါက်တာဗွန်နှင့် ယစ်ကဲမှ ကတိ
တောင်ခံခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် သူ့အား ဒေါက်တာဗွန် လက်မှာတော့
အသက်ခံရအောင် ပစ်မထားနိုင်ခဲ့ပါ။ ယစ်က တဲကိုမှီနေပြီး ကျွန်တော့်မှာက
အခွင့်အလမ်းတစ်ခုရှိလေသည်။

“ယစ် မလှုပ်နဲ့၊ မင်းကိုချိန်ထားတယ်”

ကျွန်တော်က ကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်ပါသည်။ တဲအတွင်း၌ တိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။

“မလှုပ်နဲ့နော်၊ လှုပ်သံကြားရရင်တော့ တစ်ခါတည်း ပစ်ထည့်လိုက်မှာပဲ၊ မင်းကို မီးရောင်မှာမြင်ရတယ်၊ ပရိဒီရာကွန် သူ့ကို ချည်ဖို့တုပ်ဖို့ တစ်ခုခုရှာစမ်းပါ၊ ပြီးတော့ ကောင်းကောင်းချည်”

“တစ်ခါတုန်းက မင်းက ငါ့ကို ဒီလိုပဲ ပြောခဲ့ဖူးတာ မှတ်မိသေးရဲ့လား ယစ်” ခွန်ပရိဒီရာကွန်ကို ယုံရချေမည်လား၊ ကျွန်တော်က နံရံပေါ်တွင် လှုပ်ရှားနေသော အရိပ်များကိုသာမြင်ရသည်။ သူက တကယ်မှ တုပ်နေောင်ပါလေစ။

ပရိဒီရာကွန်သည် ရင်ခုန်၍ အသက်ရှူသံများ မှားနေ၏။ သူက စိတ်လှုပ်ရှား၍ ကြောက်လန့်နေလေသည်။

“ကဲ ကိစ္စကတော့ ပြီးပြီ ခွန်ပရိဒီရာကွန်၊ သူ အခုလွတ်မပြေးနိုင်တော့ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် သူ့ပါးစပ်ကို ဆို့ထားခဲ့တယ်၊ ပစ်တော့ မပစ်လိုက်ပါနဲ့၊ အခု ကျွန်တော် ထွက်လာပြီ”

သူက ထွက်လာပြီး ကျွန်တော်လက်များကို ဆုပ်ကိုင်ပါသည်။

“ဟင်... ခင်ဗျားမှာ သေနတ်မပါပါကလား”

သူက ပြော၏။

ဆွေ့ဆွေ့ရှင်းလင်းနေစရာ အချိန်မရှိပါ။ ကျွန်တော်က သူ့အား စခန်းသို့ အလောလုံးဆယ် ခေါ်လာခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ခေါက်တာဗွန် မရောက်လာမီ သို့မဟုတ် သူ့လူတစ်ယောက်က ယစ်အား တွေ့ရှိမသွားမီ အရင်လွတ်အောင်ပြေးထားနိုင်မှ ဖြစ်မည်။ ပထမဆုံး လုပ်ငန်းမှာ ဆူဝမ်နှင့် တိပ်အား တွေ့ရှိရန်ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့အား မရှာဖွေခင်မှာပင် ကျွန်တော်က ဖိလစ်လံ လက်ပေးသောသတင်းကို ပို့ရမည်။

ကျွန်တော်က ပရိဒီရာကွန်အား တိပ်အား သွားပြောရန် ခိုင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်က ဆူဝမ်အား ခေါ်၍ ဘိစကွတ်နှင့် အခြားပစ္စည်းများ

ကိုယူ၍ တိပ်၏တဲသို့သွားရန်ပြောပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်ပိုင်ယာလက်တဲထဲ ဝင်သွားသည်။

ကျွန်တော်က တတ်နိုင်သမျှ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် အော်ပရေတာအား ဟယ်လီကော့ပတာသို့ ခေါ်ပေးရန် ပြောပါသည်။ ပိုင်ယာလက်အော်ပရေတာသည် အင်္ဂလိပ်စကားမတတ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က သူများနားမလည်စေရန် အင်္ဂလိပ်လိုပြောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

“ပရာဆတ်လာ၊ ဘယ်နှယ်လဲ အခြေအနေကောင်းရဲ့လား၊ ကိုယ်တို့ သိပ်စိတ်ပူနေကြတယ်၊ ကြားလား”

“ဒီမယ်၊ ဖိလစ်၊ သေသေချာချာ နားထောင်ပါ၊ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်နည်းနည်းပဲ ရတယ်၊ လန်ဒန်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ဆီလာလည်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေဟာ ခုဒီကိုရောက်နေတယ်၊ ကျွန်တော် အခုသွားတော့မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ စိမ့်ရှိရာဘက် ဆင်တောင်ခြေရင်းမှာ တွေ့ကြရအောင်၊ ဘယ်လူ့ကိုမှ မယုံပါနဲ့၊ အခုရောက်နေတဲ့ နေရာမှာမနေပါနဲ့၊ ပိုင်ယာလက်နဲ့ ပို့တဲ့သတင်းမှန်သမျှကို မယုံပါနဲ့၊ မြန်မြန်ပြန်ပြောပါ ကြားလား”

“ကောင်းပြီ ကြားတယ်၊ တံကောင်းထောက်မပါစေ၊ ကိုယ်တို့ အရမ်းစိတ်ပူနေတယ်၊ ချက်ချင်းသွားပါ၊ ကြားလား”

“သွားပြီ ဖိလစ်၊ ပြီးပြီ”

ကျွန်တော်က စက္ကန့်အနည်းငယ်သာ အသုံးပြုပါသည်။ ကျွန်တော်က လူတို့ရှိမည်နေရာသို့ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားပါသည်။ ပရိဝီရာကွန်သည် တိပ်နှင့်အတူရှိနေသည်။

“ကဲ... တိပ်၊ ကျွန်တော်တို့ အခုသွားကြမှဖြစ်မယ်၊ ဒေါက်တာဗွန်ရဲ့ ငယ်မင်းစားနေတဲ့ ဒီလူတွေကြာ ထဲမှာ သိပ်အန္တရာယ်များတယ်၊ ဗွန်ကိုယ်တိုင်လည်း အချိန်မရွေး ရောက်လာတော့မယ်၊ ခင်ဗျား အားလုံးအဆင်သင့်ပဲလား”

“ကျွန်တော် ခုချက်ချင်းတော့ မသွားနိုင်သေးဘူး၊ သိပ်ရိုးသားတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူ့ကို ကျုပ်တို့နဲ့အတူ ခေါ်လာမှဖြစ်မယ်၊ မို့မ ဟုတ်ရင် ဗွန်က သူ့ကိုသတ်ပစ်လိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျား လောက်လည်း အန္တရာယ်မကြီးပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့လုံးယောက် အခုသွားနှင့် ကြပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကို စခန်း အပြင်ကနေစောင့်နေကြ၊ ကျွန်တော် ဆယ်မိနစ် ထက် ပိုမကြာဘူး”

သူက ပြန်ပြောပါသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မြန်မြန်လုပ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို မတွေ့ တော့လို့ ရှိရင်ကောင်ကြားထဲကနေ ထွက်ပြေး ပြီးလို့တွက်ကြမှာပဲ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် တို့က ကောင်ပေါ်ကို တက်ကြမယ်၊ ရိုးထဲကိုသွားတဲ့ လမ်းကျဉ်းကလေးကို ခင်ဗျား သိတယ်မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ တောင်ခါးပန်းနားကနေ စောင့်နေမယ်၊ အဲဒီကနေ ရှေ့ကိုဆိုရင် လမ်းကော အကော်ကို ပြေးပြီးသွားလို့ လွယ်ကူတယ်၊ တဲ ကံကောင်းထောက်မပါစေ၊ မြန်မြန်သာ လိုက်ခဲ့ပေ တော့”

ကျွန်တော်က ဤသို့ တိပ်အား ပြောပြီးနောက် စောင့်နေကြသော ပရိဝိရာကွန်နှင့် ဆူဝမ်ဘက်သို့လှည့်၍-

“လာ မြန်မြန်လုပ်ကြစို့”

* * *

ပင် ကျွန်တော်တို့သည် အလွယ်ဆုံးလမ်းကိုလိုက်လိမ့်မည်ဟု သူတို့က တွေး
ထင်ပြီး တောင်ကြားတစ်လျှောက်တွင် ရှာဖွေနေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် စိတ်မချရသေးပေ။ ကျွန်တော်
တို့သည် တောင်ခါးပန်းကိုဖြတ်၍ တစ်ဖက်တောင်ကြားကျယ်ကြီးထဲသို့
ဘေးကင်းရန်ကင်း ရောက်သွားသည်တိုင် မိသွားနိုင်သည့် အလားအလာများ
ရှိနေပေသေးသည်။ နောက်ဆယ်မိနစ်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ရိုးထဲသို့
ရောက်ရှိသွားကြပါသည်။ ဆူဝမ်မှာ ရှေ့ကသွားသည်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့
တက်လာရန် သူက ဖောင့်ဆိုင်လျက်ရှိပါသည်။

“ဆူဝမ်ရှေ့ကသွား၊ ခွန်ပရီဒီရာကွန်က အလယ်ကလိုက်ပြီး ငါက
နောက်ဆုံးကနေမယ်၊ တို့ဟာ ရိုးထဲကထွက်သွားနိုင်ခဲ့ရင်တော့ အဆိုးဆုံး
အပိုင်းဟာ ကုန်ပါပြီ”

ရိုး၏ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်သည် မတ်ဖောက်လှပြီး အတွင်းတွင်
ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကျောက်ခဲများ
ပြိုမကျအောင် ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်နေရ၏။

ထိုသို့မဟုတ်ခဲ့လျှင် ကျောက်တုံးသည် တောင်ခြေတစ်လျှောက်
လိမ့်ကျသွားပြီး ကျွန်တော်တို့ရှိရာအရပ်ကို ဖော်ပြနေပေမည်။ သို့ရာတွင်
မကြာခင်မှာပင် ကျောက်တုံးတစ်တုံးပြီးတစ်တုံး ကျခြင်းတို့က တိတ်ဆိတ်
မှုကို ဖြေခွင်းလေတော့၏။ အသေးစားတောင်ပြုခြင်းသည် စက္ကန့်အနည်း
ငယ်မျှကြာပြီးနောက် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏။

“ဆူဝမ် မင်းကြောင့်လား”

ကျွန်တော်က ညင်ညင်သာသာ မေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး ခွန်ပရာဆတ်၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်
ရှေ့က ကပ်လို့ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာ တစ်ယောက်ယောက် ရှိလိမ့်ဦးမယ်၊
ကျွန်တော် ထင်တာတော့ သူဟာ ရိုးထိပ်ကနေ ဖောင့်နေတယ်နဲ့တူတယ်”

“ကောင်းပြီ ဆူဝမ်၊ ဆက်သာလွှာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတတ်နိုင်ရင်တော့ အသံမထွက်စေနဲ့၊ တို့က တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ကပ်ပြီး ရဲ့ကို ပပ်ပြီး တက်ကြမယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် ဆယ်ကိုက်လောက်ရောက်အောင် ငါးမိနစ်ခန့် တက်ကြရပါသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ကျွန်တော်တို့အောက်မှ သေနတ်သံများ ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရပါသည်။ အတော်ကလေးကြာအောင်ပင် ကျွန်တော် တို့နှင့်စခန်း၏အကြား ဆီလောက်မှ ခြောက်လုံးပြုတ်တစ်လက်အသံ၊ တစ်လုံးထို့ သေနတ်သံများ၊ ရိုင်ဖယ်သံများကို ကြားရပါသည်။ တိပ်အား လိုက်ပစ်နေခြင်းဖြစ်ခဲ့လျှင် သူသည် အောက်ဆင်ခြေလျှောက်ကို ပတ်နေစဉ်ဖြစ်ပေမည်။ ခြောက်လုံးပြုတ်သံတစ်ချက်ကို နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရပြီးနောက် တိတ်ဆိတ်လွှာလေ၏။

“ကျွန်တော့်ကို မိသွားကြပြီ ပရာဆတ်” ကျွန်တော်က တိပ်၏အော်သံကို ကြားရပါသည်။ “ပရာဆတ် ပရာဆတ်” တောင်များတွင် ဝဲတင်ထပ်လွှာပါသည်။ ထို့နောက် ဆွဲငင်၍ အော်ဟစ်သံကြားရပြီးနောက် ရိုင်ဖယ်သံလုံးချက်ကြားရပါသည်။ ကျွန်တော်က ထရပ်လိုက်ပြီး နောက်ကြောင်းကိုပြန်ပြေးကာ တိပ်အား တယ်ဆယ်မည်စိတ်ကူးလိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာပင် တောင်စောင်းတစ်ခုလုံးသည် ပြိုကျသွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများသည် ကျွန်တော်တို့အပေါ် ကျလာတော့၏။ လူတစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်သို့ ပစ်ကျလာ၏။ သူသည် ကြောက်လန့်တကြားအော်ဟစ်ရင်း ရိုးတစ်လျှောက် လိမ့်ဆင်းကျလွှာလေတော့၏။

ကျွန်တော်က တိပ်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေရန် အချိန်မရတော့ပါ။ ဆူဝမ်နှင့် ပရိဒီရာကွန်အပေါ်သို့လည်း အခြားလူနှစ်ယောက်သည် ပစ်ကျလာပါသည်။ တစ်ယောက်သည် ပရိဒီရာကွန်အားလည်ပင်းကို ဖက်ထားပြီး

လက်တစ်ဖက်က အာတစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသည်အား မိုးကောင်းကင်ကို နောက်ခံပြုလျက်မြင်ရပါသည်။ ကျွန်တော်က ထိုလူ၏ အမြင်ကို ယားသောလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး သူ့အား ချောင်းကမ်းပါးဘေးနှင့် ဆောင်မိအောင်ကိုယ်လုံးပစ်တိုက်လိုက်ပါသည်။ ပရိဒီရာကွန်သည် ဝယ်မိမ်း ဝယ်ိုင်ဖြင့် ခူးထောက်ကျသွားပါသည်။

ဆူဝမ်နှင့် လူ့ရန်သူမှာမူ ချီးအမှောင်ထဲတွင်ပျောက်နေပြီး ကျွန်တော် က သူတို့နှစ်ယောက်အား ဘာမျှမမြင်ရပါချေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် လူတို့၏ သက်ပြင်းရှူသံများနှင့် ထိုကြိတ်သံများကို ကြားရပါသည်။ ဆူဝမ်သည် လူ့ကိုယ်လူကာကွယ်နိုင်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။

ကျွန်တော်က ပရိဒီရာကွန်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ လူ သည် အခြားလူတစ်ယောက်အပေါ်၌လဲကျလျက်ရှိလေသည်။ ယောက်ယက် ခတ်နေသော လက်များခြေများအနက် တစ်ခုခုကိုဖမ်းမိစေရန် ကျွန်တော်က အမှောင်ထဲတွင် တစ်ဖမ်းစမ်း လုပ်နေမိပါသည်။ ဗြုန်းဆို ပရိဒီရာကွန်သည် တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီး ပက်လက်လန်လဲကျသွား၏။ ရန်သူက သူ့အပေါ် ခွစီးလေသည်။ ကျွန်တော်က ရန်သူ၏ခေါင်းကို ဖြုတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၍ လူ့ဇက်ပိုးကို တအားလွှဲချလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ရှေ့သို့တုန်ကာ လူ့အင်္ကျီရင်ဘက်ကို ကိုင်၍ ပရိဒီရာကွန်အပေါ်မှ ဆွဲထုလိုက်ပြီး ပါးချိတ်ကို လက်ပျော့သော တစ်ဦး၏ဟန်ဖြင့် ထိုးလိုက်ပါသည်။ နောက်မိနစ်အနည်း ဝယ်အတွင်းဝယ်တော့ လူက ခေါင်းထူနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါပေ။ ပရိဒီ ရာကွန်သည် တလူးလူး တလွန်လွန်နှင့် ညည်းညူလျက်ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်ကထဲကဲ့ပြီ ဆူဝမ်အား ရှာဖွေပါသည်။ လူသဏ္ဍာန်တစ်ခု က ထလာ၍ ကျွန်တော်က ခုခံကာကွယ်ရန် လက်ကို အသင့်ပြင်လိုက်ပါ သည်။ ‘ဆရာ’ ထိုလူက ပျော့ပျော့လေး ခေါ်လိုက်သည်။ ဆူဝမ်ပင် ဖြစ်လေ၏။

“သူတော့ ကိစ္စချောပြီ ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆော်လိုက်ကြတာ လူ့မှာက ဓားပါတာကိုး၊ ကျွန်တော် လူ့ကိုပစ်တွန်းလိုက်တာ သူ့ဓားပေါ် ကျသွားတယ်၊ လူ့ကိုယ်သူသတ်တာပဲ၊ ကျွန်တော် လူ့ကိုမသတ်ပါဘူး”

လူ့လက်ကို ကျွန်တော်က ခဏကြာအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး နောက် ပရိနီရာကွန်အား လှည့်ကြည့်မိ၏။

“မင်းတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

“မဖြစ်ပါဘူး ခွန်ပရာဆတ်၊ နောက်ထပ် ဘယ်သူမှ ရောက်မလာခင် ကျွန်တော်တို့ ဒီအန္တရာယ်ရိုးထဲက လစ်ကြမ့်ပဲ”

ဆယ်မိနစ်လောက်တော့ ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ပေါ်သို့ မြန်နိုင် သမျှ မြန်မြန်တက်ကြပါသည်။ ပရိနီရာကွန်သည် မော့ဟိုက်လျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကမူလေးတစ်ခုကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီး ဆင်ခြေလျှော တစ်ခုကိုအဆင်းတွင် ပရိနီရာကွန်သည် ညည်းညူလဲကျသွားပါတော့၏။

ဆူပန်နှင့် ကျွန်တော်သည်လူ့အား လဲကျရာမှထူမလိုက်ပြီး မြေပြင် ညီတစ်ခုတွင် လဲလျောင်းချထားလိုက်ပါသည်။ ထိုသို့မအယူတွင် ကျွန်တော် လက်သည် သွေးများပေးကျတုန်ပါတော့၏။ ကျွန်တော်က လူ့အင်္ကျီကို ဆုပ်ပစ်လိုက်ရာ နံ့ဖောင်းတွင် ဓားဖြင့် နှစ်ချက်တိတိ အထိုးခံထားရသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော့် ရှုပ်အင်္ကျီကို ကျောကယာ ဆုပ်ယူပြီး သူ့ဒဏ်ရာများ အားပတ်တီးစီးပေးလိုက်ရပါသည်။ ပရိနီရာကွန်သည် သဲလဲလေး ညည်းညူ ပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“အခြေအနေမလှဘူး ခွန်ပရာဆတ်၊ ရိုးထဲမှာကတည်းက ဒါဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ထားသာပစ်ခဲ့ကြပါ၊ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ရှာတွေ့ကြမှာမဟုတ်ပါဘူး၊

ကျွန်တော့်အဖို့ ငြိမ်းချမ်းမှုကောင်-ကောင်းရမှာပါ။ အခု မနာတော့ဘူး။ ကျွန်တော် မလှုပ်မရှားနိုင်တော့ဘူး”

ထိုနေ့ နေ့လယ်စာ စားပြီးတကည်းတပင် ကျွန်တော်က လူ့အား သဘောကျလာမိပါတော့၏။ ထိုစဉ်ကလူသည် ကျွန်တော်တို့အား ဆန့်ကျင် လျက်ပင်ရှိနေစေသေးကာမူ ဟန်ဆောင်မှုနှင့် ညစ်ပတ်မှုများအား ခွာချ၍ လူ၏ ပကတိစိတ်ထားကို ပြသလျက်ရှိချေပါသည်။

“မဖြစ်နိုင်တာပဲ ပရိသိက္ခာကွန်၊ ခင်ဗျား မသေနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားကို စောင့်ရှောက်ပါမယ်၊ ဆရာဝန် ခေါ်ပေးပါမယ်”

ကျွန်တော် ညင်သာတို့ညှင်းစွာ ပြောလိုက်ပါသည်။

“အကြောင်းမလှူတော့ပါဘူး ပရာဆတ်၊ ခင်ဗျားက ဆရာဝန် ခေါ်ပေးနိုင်တယ်လားဦး၊ ကျွန်တော်က သူမလာခင် သေမှာပါ။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်တော် ဇာတ်စုံခင်းပြပါမယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်က ဥပဒေနှင့်ဆန့်ကျင်တဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်ခဲ့တယ်၊ မရိုးသားတဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုပေါ့ဗျာ။ လုပ်ငန်းကတော့ အသေစားကလေး ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီအချိန်က ပိုက်ဆံတစ်ပြာမှ မရှိတဲ့အတွက် လုပ်မိတာပဲ။ အဲဒီလုပ်ငန်းကြောင့်လည်း သေချာ ကျွန်တော့်လက်ဝယ်မှာရှိတဲ့ လုပ်ငန်းကြီးတွေကို တည်ဆောက်နိုင်တာပဲ”

“ဒေါက်တာဗွန်နဲ့ ယစ်ဟာ ဒီဒေသမှာ ရှာဖွေနေကြကြောင်း ကျွန်တော့်လူတွေ တွေ့တယ်ဆိုတာကတော့တကယ်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သိလွှားတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို လူတို့သိလွှားတာကိုတော့ ခင်ဗျားတို့ကို ပြန်မပြောမိဘူး။ ယစ် ကျွန်တော့်ဆီကိုလာတယ်၊ သူဟာ ကျွန်တော့်ဆီကို မလာခင် ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေကိုစုံစမ်းခဲ့တယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော် က လူတို့ကို မကူညီနိုင်ခဲ့ရင် ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေကို ဖော်ထုတ်ရပါလိမ့် မယ်လို့ သူက ခြိမ်းခြောက်တယ်။ ဒီသဘောဟာ ကျွန်တော့်ဂုဏ်သိက္ခာကို တစ်ခါတည်း ဖျက်ဆီးခြေမှုန်းလိုက်တာပဲပေါ့။ ကျွန်တော်ကလူတို့ အင်္ဂုလန်

လွှာဖို့ ပိုက်ဆံထုတ်ပေးခဲ့ရတယ်။ လူတို့က ကျွန်တော့်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ဂုဏ်မပေးတော့ပါဘူးလို့ ကတိပေးခဲ့တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ငွေညစ်တဲ့လူတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ။ လူတို့ဟာ ရလေလိုလေ အိုတစ္ဆေပဲ။ ယစ် အင်္ဂလန်က ပြန်လာတဲ့အခါကျတော့ ဒေါက်တာဗွန်က လူကို ကျွန်တော့်ဆီ တစ်ခါလွှတ်ပြန်တယ်။ ဒီတစ်ကြိမ် လူတို့ရဲ့တောင်းဆိုချက်ကတော့ ကြီးမားလွန်းလှတယ်။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် နဲ့အတူ သွေးဆောင်ခေါ်လာဖို့ပဲ။ ခင်ဗျားတို့တွေ သေးအန္တရာယ်မရှိစေဖို့ ကျွန်တော်က ယစ်ကိုကတိပေးပေးတယ်။ ပြီးတော့ လူတို့ကတိကို စိတ်မချ တာနဲ့ ကျွန်တော်ကတိုယ်ခိုင်းရမယ့် လူနှစ်ယောက်ကိုငှားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားသိပြီးဖြစ်တဲ့အတိုင်းပဲ ဒေါက်တာဗွန်က ဘယ်လောက်ပါးလဲ ဆိုတာ လူ့လူတွေကို ကျွန်တော် ငှားမိအောင်ဖန်တီးခဲ့တယ်”

“ပုလိပ်ကိုတိုင်မယ်ဆိုပြီး ခင်ဗျားက ပြန်မခြိမ်းခြောက်ဘူးလား။ လူတို့ဟာ လူသတ်မှုနဲ့အလိုရှိတဲ့ တရားခံတွေပဲ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

“ခုတော့ အပြောကတော့ လွယ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လူတို့ဟာ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ထုတ်ပြောကြလိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဒေါက်တာဗွန်က ကျွန်တော့်ကို သတ်လိမ့်မယ်။ ပရာမိုနဲ့ ယစ်ကလွဲလို့ လူကို ဘယ်လူမှ ကွေးဖူးကြတာမဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော့်အဖေ မြင်ဖူးတယ်လေ”

“မမြင်ဖူးပါဘူး။ ခင်ဗျားအဖေလည်း မမြင်ဖူးဘူး။ လူ့ကိုယ်လူ ဒေါက်တာဗွန်လို့ ပြောတဲ့လူက ယစ်နဲ့အတူလိုက်ဖို့ လူတို့ငှားလာတဲ့ တေလေကြမ်းပိုးတစ်ယောက်ပဲ။ လူလည်းအခုသေရှာတာပဲ။ ခင်ဗျား အဖေဆီ လာပြီးနောက် မကြာခင်မှာပဲ သူသေရှာတာပဲ။ လူ့ကို အသက်နဲ့ကိုယ် အတူထားနေရတာ သေးမကင်းဘူးလို့ လူတို့ယူဆလို့ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

ထို့နောက် ပရိဒီရာတွန်က မိနစ်အနည်းငယ်ကြာအောင် ဆက်ပြောနေပြန်သည်။ ရတနာများကို တွေ့သောအခါတွင် ယစ်နှင့်ဗွန်အား ဖမ်းမည်ဟု လူက တွတ်ထားသည်။ ထိုအခါကျမှတော့ လူတို့သည် လူ့အကြောင်းကို ပြောချင်လည်း ပြောကြပေစေတော့။ တစ်ဖက်က လူ့ဂုဏ်သိက္ခာပျက်စီးသလို တစ်ဖက်မှာလည်း ဤသို့ လူ၏ဆောင်ရွက်မှုဖြင့် လူက ကောင်းကျိုးတစ်ခုကို ပြုခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။

နောက်ထပ် မိနစ်အနည်းငယ် ဆက်လက်၍ ကျွန်တော်တို့က စကား ပြောနေကြပါသည်။ ထို့နောက် လူသည် အသက်ရှူ တဖြည်းဖြည်း နှေးလာ ပြီး အာထုတ်မှုလည်း မရှိတော့ပါပေ။ လူ၏သေရေး ရှင်ရေးကာလဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါ၏။ ထို့နောက် လူသည် မည်သည့်လက္ခဏာမျှ မပြကဲနှင့် အသက်ရှူရပ်သွားပါလေတော့သည်။

* * *

အခန်း ၁၂

အမဲလိုက်ခံရခြင်း

ဖြစ်သမျှအလုံးစုံကိုတော့ ကျွန်တော်က မမှတ်မိတော့ပါ။ ဆူဝမ်သည် ကျောက်ခဲများကို ပရိဒီရာကွန်၏အလောင်းပေါ်တွင် စုပုံပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကူညီသည်ဟုတော့ ယင်ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် တောင်နာမောင်း၏အစွန်းနားတွင် လဲလျောင်းနေကြပြီး ခရီးမဆက်ခင် သေချာစွာ နားစွင့်ကြပါသည်။ တစ်ဖက်တောင်ကြာထဲသို့ ရောက်သွားမည့်လမ်းကို ကျွန်တော်တို့ ရှောင်ဖယ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ နားရီကို ကြည့်မိသောအခါတွင် သန်းခေါင်တောင်ပင် မတိုင်သေးသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရသည်အားလည်း မှတ်မိနေပါသေး၏။

နောက်ပိုင်းခရီးများကို ကျွန်တော်သည်တစ်ပိုင်းတစ်စစီသာ မှတ်မိနေပါသည်။ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု မဆက်စပ်ပါ။ နောက်ထပ် တောင်နာမောင်းတစ်ခုကိုတတ်ရသည်။ နောက်တစ်ကြိမ်မဆင်ခင် တောင်တစ်လုံးထိပ်နား၌ ကြာမြင့်စွာ နားကြသည်။ တောတစ်ခုရပ်အတွင်းသို့မရောက်ခင် ကျွန်တော်တို့သည် ကွင်းပြင်ကြီးထဲ၌ တစ်နားရီခန့်လွှားကြရပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ခေါက်တာဗွန်၏လူများရန်မှ ရှင်းပြီဟုတွက်မိကြပါ

သည်။ နာရီဝက်ခန့်ကြာသော် ကျွန်တော်တို့သည် ရေများပြည့်လှုံနေသော
ချောင်းကိုဖြတ်ရန် နေရာရှာသည်သဘောဖြင့် စုန်ချည်ဆန်ချည် လျှောက်
နေကြပါသည်။

ဆူဝမ်သာ မပါခဲ့လျှင် ကျွန်တော်သည် လွတ်မြောက်နိုင်စရာ
အကြောင်းမရှိပါပေ။ မလိမသာ ဦးစီးခေါင်းဆောင်မှုပေးနေသူမှာ သူသာ
လျှင်ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူသည် ကင်းထောက်ထွက်ပါသည်။
နာအမြဲစွင့်၍ ပုန်းရန်နေရာ အဆင်သင့်ရှာထားပါသည်။ ထို့ကြောင့်
တစ်ခါတစ်ရံတွင် လိုက်လံရှာဖွေသူများနှင့် နီးကပ်သွားမိသည်တိုင်
ကျွန်တော်တို့တွင် ပုန်းအောင်းရန်နေရာ အမြဲတမ်းရှိနေပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် နားခဲပေသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့
သည် နေထွက်ခင် ဖိလစ်နှင့် အမျိုးသမီးများအား တွေ့အောင်ရှာဖွေရ
မည်ကဲ့သို့ သမ္မိဋ္ဌာန်ချထားသောကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။ သင်းစေကာမူ နံနက် ၆-
နာရီထိုး၍ နေထွက်လာသည်တိုင် ကျွန်တော်တို့သည် ဖိလစ်နှင့်
အမျိုးသမီးများအား တွေ့ရမည်နေရာနှင့် ရှစ်မိုင်ဝေးကွာနေဆဲဖြစ်၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ဆင်တောင်ခြေတွင်ရှိသော ပပြော
လာလာသည့် လယ်ကွက်ကြီးကို ဖြတ်လျက်ရှိပေပြီ။ သစ်ပင်ကြီးများ
နည်းပါးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းအတိုင်းပင် မြန်မြန်လျှောက်သွားရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။ နောက်တစ်နာရီကြာသောအခါတွင် ကျွန်တော်တို့
သည် ခရီးလေးမိုင်ပေါက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ငါးမိုင်ပင် ဖြစ်ကောင်း
ဖြစ်ပေမည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကြား၏အရှေ့ဘက်သို့ သွားလျက်ရှိ
ပါ၏။ ကျွန်တော်တို့ သိသလောက်ဆိုလျှင် ဟယ်လီကောပတာသည်
အနောက်ဘက်တွင် ဆင်သက်သည်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့နှင့် လေယာဉ်ပျံ၏
ကြားတွင် 'ကျွဲ သုံးကောင်တောင်'က ခြားလျက်ရှိပေသည်။ ကျွန်တော်
တို့သည် တောင်ကိုနာရီဝက်အတွင်း ဖြတ်သန်းသွားစဉ်တွင် ရဟတ်ယာဉ်

စက်မှို သဲကို ခဏတာမျှ ကြားရပါသည်။ ထို့နောက် စက်ပြန်ရပ်သွား၏။ ရဟတ်ယာဉ် ထွက်မသွားခင်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် တွင်းပြင်ကိုဖြတ်၍ နေ့ခင်းကြီးတွင် ဆင်တောင်ဆီသို့ သွားရန်မှာ အန္တရာယ်များလှသဖြင့် စမ်းချောင်းတစ်ခုအနီး သစ်ပင်များအောက်တွင် ထိုင်ကြပြီး ကိုယ်လက် ဆေးကြောကြပါသည်။

ဆူဝမ်က ကျွန်တော့်အား လဲလျောင်း၍ အနာယူစေပါသည်။ ကျွန်တော်ကား ငြင်းဆန်ပါသေးသည်။ သို့သော် သူပြောသည်မှာ မှန်ကန်ကြောင်း ကျွန်တော်သိပါသည်။ မနေ့ညက အဖြစ်အပျက်များသည် ကျွန်တော့်အား မောပန်မွေ့ယိုင်စေပြီး မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်သည် အိပ်မောကျသွားလေတော့၏။

ကျွန်တော် နိုးလာသောအခါတွင် ဆူဝမ်က လှုပ်နိုးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ကြည့်ကြည့် ခွန်ဝရာဆတ်၊ သူတို့သွားကြပြီ”

ရဟတ်ယာဉ်သည် ပျံလျက်နေလေပြီ။ ၎င်းသည် မိနစ်အနည်းမျှ ကြာအောင် တောင်ကြားထဲတွင် တက်လိုက် ဆင်းလိုက်လုပ်နေသည်။ ဖိလစ်နှင့် အမျိုးသမီးများကား ရှာဖွေနေကြောင်းမှာ သိသာထင်ရှားလှသည်။ ထို့နောက် ၎င်းသည် စခန်းဆီသို့ ပျံသွားလေသည်။

“ကိုယ်တို့ ခုတောင်ဆီကို ဖြတ်ကြစို့၊ ဟယ်လီကော့ပတာဟာ စခန်းကို ပြန်ရောက်အောင် အနည်းဆုံး မိနစ်နှစ်ဆယ်ပျံရမယ်၊ စခန်းကျရင် ဓာတ်ဆီထပ်ဖြည့်လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် သူပြန်မလာခင် တစ်နာရီ အချိန်ရမယ်”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော် လက်ဝတ်နာရီကိုကြည့်လိုက်ရာ ၈-နာရီ မိနစ် ၂၀ ရှိပြီကို တွေ့ရ၏။ စိမ့်မြေနှင့်တောင်အစပ်သို့ သုံးမိုင်သာလိုတော့သည်။

ထိုသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားခဲ့လျှင် ပုန်းကွယ်နိုင်ပေပြီ။ ဖိလစ်နှင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်အား တစ်နေ့လုံး ဆက်လက်ရှာဖွေနိုင်ပေသည်။

တောင်ကြား၏ ဤဒေသသည် တစ်ကြိမ်က ဗွန်ယက်စိုက်ပျိုးခဲ့ ပေသည်။ သို့ရာတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင်ပင် ပစ်ထားခဲ့သည်မှာ ယင်ရှားလှ၏။ မြက်ထူထူ ချုံထူထူများသည် အသွားအလာကို ခက်ခဲလှစေ သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အစင်းအထင်းနှင့်ချည်းဖြစ်နေပြီး တောင်ခြေသို့ရောက်သောအခါတွင် ကျွန်တော်တို့အဝတ်များသည် စုတ်ပြတ် ချိကုန်ကြပေပြီ။

ကျွန်တော်တို့သည် စိမ်းနှင့် ကိုက်ငါးရာခန့်အလိုတွင် ဖိလစ်သည် သစ်ပင်တွေထဲမှ ပေါ်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ထံ လျှောက်လာနေ၏။

ခဏမျှကြာအောင် သူက တစ်ခွန်းမျှမပြောပါချေ။ ကျွန်တော့်လက် များကိုသာ ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

“အခုစကားမပြောကြနဲ့ဦးစို့ ဖိလစ်၊ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ ဆူဝမ်ကို ကျေးဇူးတင်ပေတော့၊ သူ့သာ မပါရင်တော့ ကျွန်တော် ဒီကိုရောက်လာမှာမဟုတ်ဘူး။”

ကျွန်တော်တို့သည် သစ်ပင်များဆီသို့ သုတ်ခြေတင်သွားကြပါသည်။ နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါတွင် ရေဓွေးအိုးတည်နေသော အမျိုးသမီးများ အား တွေ့ရှိရပါ၏။ သူတို့အဖို့လည်း လွန်ခဲ့သည့်ညသည် ဆင်းရဲပင်ပန်း ကြီးလှပါသည်။ သူတို့သည် ဆင်တောင်သို့ရောက်အောင် နာရီအနည်း ငယ်သာ လာရပါသည်။ ထို့နောက် စိမ်းအတွင်းမှ ထွက်လာကြသော လွှေးငတ်နေသည့် ခြင်္သေ့များခြံရံလျက် ကျွန်တော်တို့အား စောင့်ဆိုင်းနေကြရ တော့သည်။ ရောင်နီပျိုးသောအခါတွင် ဖိလစ်သည် သူတို့အားထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့အား စောင့်ဆိုင်းရန် တောစပ်သို့လာခဲ့လေသည်။

မနေ့ညက အဖြစ်အပျက်များအားလုံးကို ကျွန်တော်က သူတို့အား ပြောလိုက်ပါသည်။ ပရိဝီရာကွန်အကြောင်းနှင့် ကိပ်တစ်ယောက် လေသည်

ရှင်သည် မသိကြောင်းတို့ကို ပြောပြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ဖြတ်လာခဲ့သော တောင်ကြားကို မနေ့က သူနှင့်အမျိုးသမီးများ ရှာဖွေကြပုံအကြောင်းကို ဖိလစ်က ပြောပြပါသည်။ ရတနာများသည် ဤဒေသတွင်ပင်ရှိမည်ဟု သူက ယုံကြည်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဆူဝမ်စခန်းမှယူလာသော ချောကလက်များကို စား၍ ရေသောက်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် စိမ်းတစ်ဖက်တွင်ရှိသော “ဝတ္ထုပရာဘတ်” ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ မရောက်မချင် အခြားဘာမျှ စားစရာရှိပေဦးမည် မဟုတ်ချေ။

ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်သည်ထိ ကယ်လီကျောပတာသည် ပြန် ရောက် မလာသေးပေ။ လေယာဉ်ပျံတော့ စက်တစ်ခါပျက်နေပြန်ပြီဟု ကျွန်တော်တို့က ထင်နေကြသည်။ စိမ်းသည် တစ်မိုင်တင်.ကင်း ကျယ်ပြော လေသည်။ ပထမမိုင်တစ်စိတ်တွင်တော့ သစ်ပင်များ ရှိလေသည်။ နောက်ပိုင်း တွင်တော့ စိမ်းသည် ကယ်လိုနေမှန်း ကျွန်တော်တို့ ပြောမပြတ်ပါပေ။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့သည် စိမ်းအား ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှသာမြင်ရပြီး မြက်ရှည်ကြီးများက ဖုံးလွှမ်းနေသောကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့က စိမ်းအကြောင်းကို အမျိုးသမီးများအား ကြိုတင်၍ သတိပေးပါ၏။ အကယ်၍သူတို့ပုန်းနေရစ်ခဲ့လိုလျှင် နေရစ်ကြပြီး ကျွန်တော် တို့ချည်း ဖြတ်သွားကြပြီး အကူအညီခေါ်လာမည့်အကြောင်းကို ပြောပါ သည်။ သို့ရာတွင် ဂေါက်တာဗွန်၏လူများသည် ရွံ့နှင့်မျှော့များထက် ကြောက်စရာကောင်း၍ သူတို့သည် လိုက်ပါရန် ဆုံးဖြတ်ကြပါသည်။

ပထမတော့ သိပ်မခက်ခဲ့လှပါ။ သစ်မြစ်များသည် မြေကြီးကို မာတင်းစေပြီး တစ်ခါတစ်ရံချော်လဲသည်မှအပ ကျွန်တော်တို့သည် မြန်မြန် ကြီး ခရီး ရောက်ခဲ့နိုင်ကြပါသည်။ သို့နောက်တွင်ကား သစ်ပင်များပါ.သွား ပြီးနောက် မြက်တောအောက် ရွံ့ပျော့များကိုသာ တွေ့ရပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဖိနပ်နှင့် မြေအိတ်များကိုချွတ်၍ လည်ပင်.တွင်စီးထား

လိုက်ကြပါသည်။ အကြောင်းမှာရှုံ့များသည် မြေမျက်စိအထက်ထိ တက်လာ တတ်၍ ဖိနပ်များ ဆုံးပါးမည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဆူဝမ်နှင့် ကျွန်တော်က ရှေ့မှသွားကြပါသည်။ နင်းကောင်းမည်မြေအကြောင်းကို သိကြသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖေးမသွားနိုင် ကြပါသည်။ ဖိလစ်သည် အစပတ်နှင့်အတူလိုက်ပါပြီ။ မင်နီသည် ဆယ်ကိုက် လောက် နောက်ချန်၍ ပါလာပါသည်။

လမ်းအလျှောက်ရ တကယ်ခက်လာသည့်အချိန်တွင် အစပတ်သည် ဖိလစ်၏ မြေထောက်သို့ လက်ညှိုးထိုးလိုက်၍ အော်လိုက်ပါသည်။ မျှောများ သည် ကြက်ပေါင်ပိုက်လုံးနက်ကလေးများပမာ စုပြုံတွယ်လျက်ရှိကြ၏။ ထို့နောက် အစပတ်သည် သူမမြေထောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို ကြောက်လန့်တကြား လက်ဖြင့် ဖုံးကုပ်ထားလိုက်လေတော့၏။ ကျွန်တော် တို့သည် မျှောများကို ခွာချရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှမတတ်နိုင်ကြပါပေ။ ထိုသို့ ဖြန့်နေစရာအချိန်လည်း မရှိပါပေ။

ယခုအခါတွင် ကျွန်တော်တို့သည် တဗွမ်ဗွမ် တလဲလဲဖြင့် သွား လျက်ရှိကြပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်တော်နှင့် ဆူဝမ်သည် လက် မောင်းအထိ မြှုပ်သွားကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ရွဲရွဲစိုစို ရွဲများဝေကျ လျက်ရှိပါသည်။ ယင်နှင့်မြင်များသည် ကျွန်တော်တို့အား ရူးစေမတတ် ဖြစ်သွားပါသည်။ မျက်စိနှင့်ပါးစပ်များအတွင်းဝယ် တင်ဝီ ရစ်ဝဲလျက် ရှိပါသည်။

ထို့နောက် ဟယ်လီကော့ပတာလဲကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော်တို့ သည် ရွဲထဲသို့ဝင်ချလိုက်ရာ ရေများသည် ရင်ခေါင်းထိ တက်လာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အား မြင်တွေ့မသွားစေရန် ငြိမ်ငြိမ်လေနေပါသည်။ ရဟတ် ယာဉ်သည် ကောင်ကြား၏အနောက်ဘက်ပိုင်းတွင် ပျံသန်းလျက်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ၎င်း၏ပျံဝဲနေသံနှင့် ဆင်းသက်သံကို ကြားရပါသည်။ ထို့နောက်တဖန် အသံပြင်းစွာနှင့် ပျံတက်သံကို ကြားရပြန်သည်။

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ခရီးဆက်ကြပြန်၏။ ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာသောအခါ ဟယ်လီကော့ပတာသံကြားရပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ မြောက်ဘက်ကျကျမှ ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းသည် တစ်ကြိမ်ဆင်သက်ပြန်ပြီး ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ပျံတက်လေသည်။ ပထမတော့ ကျွန်တော်တို့သည် ၎င်းဘာလုပ်နေကြောင်းကို နာမလည်ပါပေ။ ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်နေနိုင်ကြသေးသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်နေကြသည်။ နောက်ကျမှ ရဟတ်ယာဉ်သည် လူများကိုသယ်၍ တောင်ကြားပတ်ပတ်လည်တွင် လိုက်ချနေကြောင်း ကျွန်တော်တို့ သိရပါတော့သည်။ ဆင်တောင်သို့ ကျွန်တော်တို့က ရောက်ကြောင်း တစ်ယောက်ယောက်မြင်တွေ့လွှာပြီး ကျွန်တော်တို့အား ပိုင်းထားနိုင်ကြောင်း ခေါက်တာဗွန်က သိလေသည်။

“ကိုယ်တို့ ဆက်သွားကြရုံပဲ၊ နေ့ခင်းကြီးမှာတောင် လမ်းရှာလို့ မတွေ့နိုင်ဘူး၊ ညဆိုရင်တော့ ပြီးရောပဲ၊ ပြီးတော့ အသံတွေကို ဟိုဝေးဝေးက ကြားနိုင်တယ်၊ စိမ်းဟိုဘက်ရောက်အောင် ကိုယ်တို့သွားကြပြီး အဲဒီကျမှ မိုးချုပ်တဲ့အထိ စောင့်နေကြမယ်”

ဖိလစ်က ပြောပါသည်။

ဟယ်လီကော့ပတာသည် ကျွန်တော်တို့ သားပတ်ပတ်လည်၌ တောင်ဘက်မှတစ်ပါး လူများကိုချထားပြီးလေပြီ။ မကြာခင်မှာပင် ရဟတ်ယာဉ်က ကျွန်တော်တို့အား အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စိတ်တိုင်းကျ ရှာဖွေနိုင်ပေတော့မည်။ အကွယ်အကာနေရာသို့ ရောက်ရှိနိုင်ရန် မိုင်တစ်စိတ်လောက်သာ လိုတော့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်သွားကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ရှေ့တွင် တောအုပ်ကလေးတစ်ခုရှိလေသည်။ ၎င်းသည် တောင်ဆီသို့ မည်မည်ပင် ပေါက်ရောက်သွားနေလျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် တောအုပ်မှ ကိုက်တစ်ရာခန့်အလိုတွင် ဆင်တောင်ဆီမှ အော်ပြော

သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။ ခဏအကြာတွင် ရိုင်ဖယ်သံတစ်ချက် ထပ်ဆင့်လာသည်။ လူ့အနေနှင့် ချိန်တွယ်ပစ်နိုင်ရန် ကျွန်တော်တို့သည် ဝေ့ကွာလွန်းသည်ဖြစ်၍ ကျည်ဆန် မည်သည့်အနားကျမှန်းပင် မကြာရ ပါချေ။ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် မြေကြီးသည် သစ်ပင်များဆီသို့ မြင့်တက်သွားနေသဖြင့် မကြာခင်မှာပင် ကျွန်တော်တို့၏ ဂူးဒေထိသာ ရေမြုပ်လေတော့သည်။ ရိုင်ဖယ်သည် ဆက်လက်ပစ်ခတ်နေ၏။ ထို့နောက် ခဏမျှရပ်သွားသည်။ တစ်ဖန် နှစ်ချက်ပစ်ပြန်သည်။ ခဏနား၍ တစ်ချက် ပစ်ပြန်သည်။ ၎င်းမှာ အချက်ပေးနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလှသည်။ ခဏကြာတော့ ဝေ့သောတစ်နေရာမှ ထိုနည်းအတိုင်း တစ်ပုံစံတည်း ပစ်ခတ်သံကို ကြားရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ တောထဲသို့ရောက်သည် ဆိုလျှင်ပင် ရဟတ်ယာဉ်သည်အပေါ်တွင်ပျံနေပြီး ကျွန်တော်တို့ လျှောက်ခဲ့ သောလမ်းကို ဖြတ်ပြီးရင်း ပြန်ဖြတ်ရင်းလုပ်နေ၏။ ထို့နောက် တခြားပုံသွား ပြန်လေ၏။

ကျွန်တော်တို့က ဘာမျှမလုပ်နိုင်ပါပေ။ သစ်ပင်များအောက်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် အကာအကွယ်ကောင်းရလျက်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အမျှော်လင့်နိုင်ဆုံးမှာ ညအထိ ပုန်းအောင်းနေပြီးနောက် ဝိုင်းဝိုင်းလည် နေသော ကင်းသမားများ ကြားမှ လွတ်ထွက်သွားနိုင်ဖို့ပင်ဖြစ်၏။

နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါတွင် ဗွန်၏ လူများသည် တွင်းပြင်ထဲသို့ ထွက်လာကြပြီးနောက် စိမ့်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြတော့၏။ သခုအခါတွင် အလွန်တရာပူအိုက်လှပြီး ကျွန်တော်တို့သည် ရေငတ်လှပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် မီးမဖိုရဲပါ။ မကျိုမချက်ဘဲနှင့် အရဲဖွန့်သောက်ရန်လည်း ရေသည် ဘယ်မျှမစီးမဆင်ဘဲ ရေသေသက်သက်ကြီးဖြစ်ပါ၏။

ခဏကြာတော့ ကျွန်တော်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့သည် မျှော့များကို ခွာချကြရပါတော့သည်။

ရတနာတို့သည် တစ်ကြိမ် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး နောက်တော့အုပ်ကို ရစ်ပတ်ပုံသန်းလျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်တို့အပေါ် ရောက်ရှိလာတော့၏။ တံခါးပွင့်လာပြီး ယစ် ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ ငဲ့လိုက်ပြီးနောက် ယစ်ပင်များ ဆီသို့ လေကန်ကို ချိန်ရွယ်လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် သူသည် လက်ကိုင်ပင် တစ်ထည်ကိုထုတ်၍ ရှေ့ရမ်းပြလေ၏။

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာအောင် ကျွန်တော်တို့သည် စောင့်ဆိုင်းနေမိ၏။ နောက်များ ဘာတွေဖြစ်မည်နည်းဟု အံ့သြနေမိကြ၏။ တကယ်တော့ သူကလက်နက်ချရန် တောင်းဆိုနေခြင်းဖြစ်၏။ ယခုအခါသူသည် ရိုင်ဖယ်ကိုထုတ်၍ တောတန်းထဲသို့ စတင်ပစ်ခတ်လေတော့၏။ ထိုအခါတွင် တောင်ခြေမှ လူများသည်လည်း တောအုပ်ထဲသို့ စတင်ပစ်ခတ်လေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ယောက်ျားတွေချည်းသာဆိုလျှင်တော့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မမှန်နိုင်ဟုတွက်ဆကာ ဆက်လက် ပစ်လျှောင်းနေကြမည်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အဲဒီအခါနှင့် မင်နီပါရှိနေ၍ လက်နက်ချကြရမည်။

ဖိလစ်နှင့် ကျွန်တော်သည် မတ်တပ်ထ၍ တောအုပ်ထဲမှ ထွက်သွားကြပါသည်။ ယစ်က သူ့ရိုင်ဖယ်ကို ချလိုက်သည်။ သူက ကျေနပ်အားရစွာနှင့် ပြုလိုက်သည်ကို ကျွန်တော်တို့ မြင်တွေ့လိုက်ရပါသည်။ တခြားလူတွေကလည်း အပစ်အခတ် ရပ်စဲလိုက်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့က အဲဒီအခါနှင့် မင်နီအား ထွက်ခွာရန် အချက်ပြလိုက်ပါသည်။ ဤကား လက်နက်ချခြင်းပင်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် အကောင်းဆုံးလမ်းကို ပြုလုပ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

* * *

အခန်း ၁၃

လိုဏ်ဂူကိုတွေ့ရှိခြင်း

ကယ်လီကော့ပတာသည် ကျွန်တော်တို့အား စိမ့်ထဲမှနှစ်သက်ခဲ့၍ သယ်ဆောင်သွားလေသည်။ လို့ရာတွင် စခန်းသို့ ပြန်ခေါ်သွားမည်အစား ကောင်ခြေလို့ ခေါ်သွားပါသည်။ “သူတော်စင်ကောင်” ဟုခေါ်ကြောင်း နောက်မှ ကျွန်တော်တို့ သိရပါသည်။

ယစ်သည် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်လျက်ရှိပြီ။ သူ့ဘယ်မျှပါးနပ် လိမ္မာကြောင်း ကြားဝါသည့်အနေနှင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်လျက် ရှိလေသည်။

“ခေါက်တာဗွန်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ကို အတော်မကျေမနပ်ဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့စိတ်က သတင်းရတယ်၊ ကနေညတော့ ခင်ဗျားတို့ ဒီမှာဝဲနေကြရလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ကောင်းကောင်းစားပြီး ကောင်းကောင်း ကိပ်ရပါလိမ့်မယ်၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင်တော့ ရတနာတွေကို ခင်ဗျားတို့တွေ့အောင်ရှာကြရလိမ့်မယ်”

ယစ်က ပြောလေသည်။

“မပူစမ်းပါနဲ့၊ ဘယ်နှလှိုလှုပ်ပြီး ရတနာတွေကို မနက်ဖြန်တွေ့နိုင်
ပါ့မလဲ၊ ကျုပ်တို့ရှာနေတာ နှစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ၊ အနားတောင်မသိသေး
ဘူး”

ဖိလစ်က ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ ဒုက္ခတွေ့ရမယ်” ယစ်သည် ဖိလစ်အား မထုတ်ထု
ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ တွေ့တာနီးနေပြီဆိုတာကို ဒေါက်တာဗွန် သိတယ်၊
ဘီဗွတ်မှာတုန်းက သားရေအိတ်ကိုခိုးယူလို့ရလာတာက သဲလွန်စ အမှား
တွေမှန် လူသိသွားပြီ၊ လူက ခင်ဗျားတို့ကို သဲလွန်စအမှန် လုံးဝါလို့
အကြံပေးလိုက်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ကို မကူညီဘူးဆိုရင်ကောဗျာ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ဒါလား ဒေါက်တာဗွန်က စဉ်းစားပြီး နေပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ကတွေ
ဟာ လူကြီးလူကောင်တွေလို ဆက်ဆံပြီး လုပ်သွားကြဖို့ ဒေါက်တာဗွန်က
ပြောတယ်၊ ဒါမှလည်း အောင်မြင်မှုရကြမှာ၊ ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ
ဒီအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို အန္တရာယ်ဖြစ်စေချင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

လူက ကျွန်တော်တို့အား တစ်ကြိမ်ပြုံးကြည့်ပြန်သည်။

ဤအချိန်တွင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များကို ကိုင်ဆောင်ထားကြသော
လူလူများသည် ကျွန်တော်တို့အား ပိုင်လာတော့၏။

“ကျွန်တော်တို့တွေကို ယူရအောင်သွားတုန်း ခင်ဗျားတို့ကို တစ်နာရီ
လောက် ထားပစ်ခဲ့ရလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့က ဟော့ဟိုစမ်းထက်လွန်သွား
ခဲ့ရင် ပစ်ဖို့အမိန့် ဒီလူတွေကို ပေးထားတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ရေမိုးချိုချိုကြ
ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားဆန္ဒရှိရင် ခင်ဗျားတို့ အဝတ်အစားတွေကို ယူရအောင်၊
ဆူဝမ်ကို ကျွန်တော်နဲ့ထည့်လိုက်၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်တော့ မဖြုန်းကြနဲ့နော်၊

မနက်ဖြန်ညဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ရတနာတွေကိုတွေ့ရင်တွေ့ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို ဘာမှထပ်ပြောနေစရာ မလိုပါဘူး။”

ကျွန်တော်တို့အား စောင့်ကြပ်နေသော လူများအား လက်တွေ့ရမ်း ပြလိုက်ပြီးနောက် သူသည် ဆူဝမ်ကိုခေါ်၍ ဟယ်လီကော့ပတာပေါ်သို့ တက်သွားလေတော့၏။

“တို့တွက်မိတဲ့အထဲမှာတော့ ဒီဥစ္စာဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ၊ မင်းတို့ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဖိလစ်က မေ့ပါသည်။

“ကျွန်မသဘောတော့ ကျွန်မတို့ဟာ အရင်ဆုံး ကိုယ်တွေ့ လက်တွေ့ ဆေးကြဖို့လိုတယ်၊ ကျန်နေသေးတဲ့ မျှော့တွေကို ခွာချဖို့လို သေးတယ်၊ အခြေအနေဟာလိပ်မဆို သေးပါဘူးလို့ ကျွန်မတော့ ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း မဖြစ်သေးဘဲနဲ့တော့ ဘာမှလုပ်နိုင် ကြဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။”

ကျွန်တော်တို့သည် စမ်းချောင်းအနီးရှိ ရေအိုင်ကလေးတွင် စိမ်ကြ ပါသည်။ ထို့နောက် နေပူစာလှုံကြပါသည်။

“ခုနက ယစ်ဟာ ယိုးဒယားလို ဘာပြောသွားတယ်ဆိုတာ မှတ်မိ လိုက်လား ပရာဆတ်”

မင်နီက မေ့ပါသည်။

“ဟင့်အင်း ဘာတဲ့လဲ”

“သူက စမ်းအကြောင်းပြောတယ်လေ၊ ဒီတော့ ကျွန်မက စတုတ္ထ သဲလွန်စကို သွားသတိရမိတယ်၊ ဒါဟာ ကံအားလျော်စွာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရတနာတွေကို ဒီနားမှာတွေ့လိမ့်မယ်လို့ တကယ်ပဲ မတွက်မိဘူးလား”

“နောက်တစ်ခုက ချောင်းကိုဘက်က တောင်ကို လူတစ်ယောက်က ဆင်တောင်လိုခေါ်တာ ကျွန်မ ကြားလိုက်မိတယ်”

မင်နီက စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစွာဖြင့် ပြောဆိုနေပါသည်။

“ဒုတိယသံလွန်စက ဘာပြောသလဲဆိုတော့ ‘ဆင်ကို အလင်-ရောင် ဖုံးသော် စကြာသခင်နှင့် နေကိုကြည့်’တဲ့၊ မနေ့က ကျွန်မတို့ တဖြား ဆင်တောင်တစ်ခုကို ကျောပေးပြီး နေရှိရာအနောက်ဘက်ကို မျက်နှာမူ ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတောင်က ဖန်ဆိုလိုတဲ့ ဆင်တောင်သာဖြစ်ခဲ့ရင် မနက်ပိုင်းမှာသာ နေရောင်ထိုးပြီး ကျွန်မတို့က အရှေ့ဘက်မှာကြည့် ရမယ်”

“မင်နီပြောတာ မှန်တယ်။ ဒီလိုသာဆိုရင် ကိုယ်တို့က ဘက်မှားနေ တာပဲ။ တို့ခုရောက်နေတဲ့တောင်ကို ဘယ်လိုများခေါ်ပါလိမ့်”

ဖိလစ်က ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်က လူတစ်ယောက်ကို ခေါ်၍မေးကြည့်သည်။ လူက ခဏတော့ ဆုတ်ဆိုင်းနေသေး၏။ ပြီးတော့မှ ပြောသည် ‘လူတော်စင် တောင်’။

‘လူတော်စင်တောင်’ အဲစပတ်က သဲတူထပ်လိုက်သည်။ “ခဏ နေဦး၊ ဒါဟာ သိပ်အရှေ့ကြီးတယ်။ ဒီမယ်ကြည့်၊ မင်နီပြောတဲ့စမ်းဟာ သဲလွန်စမှာ ပါတာဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်မတို့က မြစ်ကို လက်ဝဲဘက်မှာထားပြီး ဒီတောင်ကို လက်ယာဘက်မှာထားပြီး တောင်ကြားထဲကို ရှာရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မသဘောတော့ ဖန်ဟာ ဒါလောက်လွယ်လွယ်ကလေးပြော ပုံကတော့ ပါးလွန်းတယ်”

“စမ်း(ရေတွင်း)သည် ဘယ်တော့မှမခန်း” ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ဖန်ဟာ ဒီတောင်ကို လက်ဝဲဘက်မှာရှိစေချင်တာ မဟုတ်လား။ ဘာသာရေးမှာဆိုရင် ရေကို ရံဖန်ရံခါ ထာဝရဂုဏ်အဖြစ်နဲ့ ပြတယ်မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ လူတော်စင်ဆိုတာဟာ ရေတွင်းပဲဖြစ်ရမယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ဒီနေရာဟာ “ရေ တွင်း မခန်းမြောက်”တဲ့နေရာ ဖြစ်ရမယ်။

“ဒီစီမံကြီးက သာသနာစည်ပင်ပြောတဲ့ လယ်တွင်းကိုးခရိုင်ဖြစ် ခဲ့ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့က မှန်နေပြီပေါ့”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဒါက ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ ကိုယ်တို့သိသမျှဆိုရင်တော့ ဒီကောင်
ကြားကို တစ်ကြိမ်တုန်က တစ်ခုတည်းပဲ။ ရေတွေဟာ အပြင်ကို စီးမ
လွယ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် စိမ်းဖြစ်သွားတာပေါ့။ ကိုယ်တို့ရွာသားတွေကို
မေ့ကြည့်မယ်လေ။ သူတို့တော့ အလေအချာသိမှာပဲ”

ဖိလစ်က ပင်ပြော၏။

“ရှင်ပြောတာသာ မှန်ခဲ့လို့ရှိရင်” မင်နီက ဆက်ပြော၏။ “ဒီစိမ်းနဲ့
ကပ်နေတဲ့နေရာက (ကိုမြောက်ဘက်ကိုသွားတဲ့ ချောက်တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။
အဲဒီမှာရှိရင်ရှိ မရှိရင်တော့ ကျွန်မတို့မှာ ပြီးပဲ”

ကျွန်တော်တို့သည် များများဆွေ့ဆွေ့လေ ကောင်းကောင်းသဘော
ပေါက်လာလေဖြစ်၏။ ထိုအချိန်တွင် ဟယ်လီကော့ပတာ ပြန်လာပါသည်။
ကျွန်တော်တို့က ဈေးဆစ်မည်ဟု အောက်မေ့ထားပါသည်။

ယစ်သည် ကျွန်တော်တို့အတွက် အစားအစာများ ပူလာပါသည်။
၎င်းတို့မှာ အင်မတန်ကောင်းလေသည်။ ကောင်းလွန်လွန်း၍ ကျွန်တော်တို့
က ဒါမျိုးကို မစားဖူးဘူးဟုပင် ထင်မိပါသည်။ အမှန်တော့ ၎င်းတို့သည်
ပရိသိဒ္ဓါကွန်ဇီ ပစ္စည်းများဖြစ်သည်။ သူက ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှင်ကောင်းဖြစ်
လာရန် ဤသို့ သယ်ဆောင်လာခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ရတနာများရှိရာဒေသကို စိတ်ကူးရှိနေပြီဖြစ်
ကြောင်း ယစ်အား ပြောပြပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့အထဲမှ
တစ်ယောက်ယောက်သည် အနီးဆုံးရွာတစ်ရွာသို့ ပထမဆုံး သွားရောက်ဖို့
လိုလိမ့်မည်ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျားတို့ရွာကို မသွားရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ရွာသူကြီးကချို့ကို
ဒီကိုခေါ်လာမယ်၊ ချွင်းချက်နဲ့ပေါ့။ သူတို့က ခင်ဗျားတို့အတွက် လိပ်ပုပန်
နေကြတယ်။ ကျုပ်တို့ကို ဓားပြတွေလို့ အောက်မေ့နေကြတယ်။ ကနေ့

မနက်မှာပဲ ခင်ဗျားတို့ကို ပစ်သတ်ကြလိမ့်မယ်လို့ သူတို့က ထင်နေကြ တယ်”

“သူတို့ကို ဒီကိုခေါ်လာတဲ့အခါမှာ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားတို့မိတ်ဆွေ ဖြစ်တယ်လို့ ပြောပါ၊ တခြား ဘာမှမပြောပါနဲ့၊ သူတို့က ပစ်သတ်ခံရတဲ့ အကြောင်းမေးခဲ့လို့ရှိရင် အမဲလိုက်တာလို့ ပြောရမယ်”

သူပြောလည်အတိုင်း မကုတ်ခဲ့လျှင်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် သွေးအေးအေးနှင့် သက်ရဲလည်လူဆိုးတို့ ချီးကျူးရုံသာရှိတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့က သူ့ချွင်းချက်ကို သဘောတူလိုက်ရသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့သည် ရတနာများကိုသာ တွေ့ရှိခဲ့လျှင် ဒေါက်တာဗွန်သည် ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်ပေလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း သိပါ၏။

ကယ်လီကော့ပတာဖြင့် ရွာလူကြီးသုံးယောက်ကို ခေါ်ဆောင်လာ ပါသည်။ ယစ်သည် မိတ်ဆွေဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့က မပြောလို လှသော်လည်း သူက ရွာသားများအား ထိုလို့ပြောသောအခါတွင်လည်း ကျွန်တော်တို့က မငြင်းဆိုပါ။

လွန်ခဲ့သည့်တစ်ချိန်က ဤဒေသသည် ဖွံ့ဖြိုးစည်ပင်သော လယ်ယာ ချောင်းမြောင်းများဖြစ်ကြောင်း ရွာသားများက အတည်ပြုကြပါသည်။ ဤဒေသတွင် လယ်လုပ်ခဲ့သူများအားလုံး သေဆုံးကုန်ပြီဖြစ်ပြီး လူကြီးလူမ တစ်ဦးက ဤဒေသသည် ကျိန်စာသင့်နေကြောင်းဖြင့် ရွာသားများအား ပြောကြားခဲ့၏။ ထိုလူကြီးက ရွာသားများအားအတင်းအကြပ်ပင် ချောင်း မြောင်းများ ပိတ်ပစ်စေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဤဒေသသည် စိမ့်ဝှမ်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာရခြင်းဖြစ်၏။ ဤနေရာတွင် တစ်ယောက်ယောက် လယ်ပြန်လုပ်ခဲ့ လျှင် ထိုသူသည် သေရမည်မူချဟု ထိုလူကြီးက ပြောလွှား၏။

ကျွန်တော်တို့က မေ့ခွန်းအနည်းငယ် ထပ်၍မေးကြသေးသော် လည်း သူတို့သည် ဖြေဆိုနိုင်ခြင်းမရှိတော့၍ သူတို့အား ပြန်လွှတ်လိုက် ပါသည်။

ဂဏန်းလုံးလုံးသာ ဖြေရှင်းစရာ ကျန်ရှိလေတော့သည်။ သဲလွန်စ
 ဗွဲတွင်ပါသော ဗြသုစု ဆိုသောဂဏန်းသည် တောင်နှစ်လုံးကြား ချောက်ထဲ
 သို့လျှောက်ဝင်သွားရန် မြေလှမ်းအရေအတွက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့
 က သေချာပေါက်ကွက်ပါသည်။ တခြားဂဏန်းနှစ်လုံး၏ အဓိပ္ပာယ်မှာမူ
 ကျွန်တော်တို့အထင်တော့ ဂူငါးလုံးရှိတန်ရာသည်။ သဲလွန်စများသည်
 စတုတ္ထနှင့် ပဉ္စမဂူများကို ရည်ညွှန်းကြောင်း ဂဏန်းများက ပြဆိုလျက်
 ရှိလေသည်။

မိုးမချုပ်ခင်မှာပင် ဟယ်လီတော့ပတာသည် တစ်ကြိမ်ပြန်လည်
 ရောက်ရှိလာပြီး စခန်းပေါ်သို့ ဝဲနေလေ၏။ ယစ်သည် လူ့ကံထဲမှ ပြေး
 ထွက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့အား ကျွန်တော်တို့ကံများထဲသို့ ချက်ချင်းဝင်
 ကြရန် အမိန့်ပေးကြပါသည်။

“ထွက်ကြည့်တဲ့လူကို ပစ်သက်ဖို့ အစောင့်တွေကို အမိန့်ပေးထား
 တယ်၊ ဒေါက်တာဗွန် ရောက်လာပြီ၊ ခင်များတို့ လူ့ကိုမတွေ့ရဘူး”

ကျွန်တော်တို့အထက် ကိုက်အနည်ငယ်အတွင်းတွင် ဤထူးဆန်း
 ၍ မကြာခင်မတ်ဖွယ်ရာကောင်သော လူရောက်နေမှန်းသိရုံနှင့် ကျွန်တော်
 တို့အား ကံအတွင်းသို့ မောင်းသွင်းသည်ကတော့ ဆန်းပေသည်။ ထိုလူသည်
 ကျွန်တော်တို့သို့သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်တော်က တွက်လိုက်
 ပါသည်။ ထိုလူ့မဟုတ်ခဲ့လျှင်ကား အဘယ်ကြောင့် ဤလျှို့ဝှက်မှုများသည်
 လိုအပ်ပါချေတော့မည်နည်း။

ကျွန်တော်တို့အား ဖောင်များပေး၍ ကံတစ်ခုအတွင်းမှာပင် အားလုံး
 စု၍ အိပ်စေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် ချမ်းမြေ့နှစ်သက်ဖွယ်ရာကောင်း
 သော ညတစ်ညမဟုတ်ပါပေ။ အထူးသဖြင့် ဖိလစ်သည် ကျွန်တော်တို့
 အတွက်နောက်ဆုံးညဖြစ်သည်ဟု စိုးရိမ်ထိတ်လန့်လျက်ရှိပါသည်။ ရတနာ
 များကို တွေ့သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဒေါက်တာဗွန်သည် ကျွန်တော်တို့အား
 သတ်ပစ်ပေးလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့အားခေါ်၍ လက်ဖက်ရည်တိုက်သော အချိန်သည်
ကောင်းကောင်းပင် မလင်းပါသေးချေ။

ယစ်သည် အေးအေးဆေးဆေး ပင်ရောက်လာ၏။

“ခင်ဗျားတို့ ကနေ့ရတနာတွေကို တွေ့ကြရတော့မယ်ဆိုလို့
ဒေါက်တာ ဗွန်တတော့ သဘောကျနေလေရဲ့၊ အဲဒီတော့ ဖိလစ်မာတင်ရယ်၊
ခွန်ပရာဆတ်ရယ်၊ ဆူဝမ်ရယ်၊ အခုပဲ သွားကြပေတော့၊ အမျိုးသမီးတွေ
ကတော့ ဒီမှာ နေရစ်ခဲ့ကြလိမ့်မယ်”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ” ဖိလစ်က ပြုံးခနဲ ရှေ့တိုးပြီးပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်နဲ့ ပရာဆတ်ကို ပစ်သတ်နိုင်တယ်၊ ငါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ဟာ
လူတို့ကို ခင်ဗျားတို့လက်ထဲမှာတော့ ထားမပစ်ခဲ့ဘူး၊ နားလည်လား”

ယစ်သည် အံ့အားသင့်သွားပုံပေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ရမယ်”

လူက ဟောကလိက်ပါသည်။

“ထိုင်ပေ့ ပရာဆတ်” ဖိလစ်က ယစ်အားကျောပေး၍ ကျွန်တော်
အား ပြောပါသည်။

“လူတို့ကို ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး”

ကျွန်တော်တို့ကထိုင်လိုက်ကြပြီး ဆူဝမ်က ကျွန်တော်တို့ထံလာပါ
သည်။ ဖိလစ် ပြောသည်က မှန်ပေသည်။ ဤလိုလူများအား ကျွန်တော်တို့
က အပိုအဆာပြောနေစရာမရှိပေ။

“ယစ်” ဒေါက်တာဗွန် နေသောတဲဆီမှ မြင့်ထားသောအသံဖြင့်
ခေါ်လိုက်သည်။ ယစ် သွားလေ၏။ အတော်ကလေးကြာအောင် လူတို့
ပြောနေသံများကို ကျွန်တော်တို့ ကြားရသည်။ ထို့နောက် ယစ် ပြန်လာ
သည်။

“ခင်ဗျားတို့အားလုံး အတူတူသွားနိုင်တယ်လို့ ဒေါက်တာဗွန်က
ပြောတယ်၊ ငါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့နောက်မှ နောင်-နောင်ကရလိမ့်မယ်”

ထိုအချိန်ကစ၍ ကျွန်တော်တို့သည် ယစ် အားလည်းကောင်း၊ လူ့လူများအားလည်းကောင်း စကားမပြောကြတော့ပါပေ။ သူတို့ ဒါလုပ် ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့လုပ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဖိစာမကြောင်နိုင် ပါ။ ထို့အပြင်တော့ ကျွန်တော်တို့သည် သူတို့အား လုံးဝ အသိအမှတ်မပြု ပါပေ။

ကျွန်တော်တို့သည် သူတော်စင်ကောင်အတိုင်း လျှောက်၍ ချောက် ရှိရာသို့ သွားပါသည်။ ချောက်ထဲသို့ ရောက်သွားရာတွင် ဗုဒ္ဓ လှမ်း ရှိအောင် မည်သည့်နေရာမှစ၍ ရေတွက်ရမည်ကို ကျွန်တော်တို့က မသိနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ ကြပါသည်။ သို့ရာတွင် အဖြေလွယ်ပါပေသည်။ ချောက်ကမ်းပါးသည် မြန်မြန်ကြီး မြင့်တက်လျက်ရှိ၏။ ချောက်ကမ်းပါးသည် ပေလုံးဆယ်ခန့် မြင့်သောနေရာသို့အရောက်တွင် မျက်နှာပြင်တစ်နေရာကို မတ်မတ်ဖောက် ဖောက်ကြီး ထွင်ထားသည်အား တွေ့ရပါသည်။

“ကိုယ်တို့မှာ လုပ်စရာအလုပ်တစ်ခုတော့ရှိပြီ” ဖိလစ်က ပြောပါ သည်။ “ကိုယ်တို့ဟာ ဒီနေရာကစပြီး ဗုဒ္ဓ လှမ်းကို ရေတွက်ကြမယ်၊ ပြည့်တဲ့နေရာကြရင် ရပ်ကြပေါ့၊ ဒီသဘောက တို့အထဲက တစ်ယောက် ယောက်ဟာ ဖန်ဘုရင်ရဲ့ ဒါမှမဟုတ် လူ့လူတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ခြေလှမ်း ကို မိုတာ တွေ့ကြရလိမ့်မယ်”

ဤနည်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တောင်နှစ်လုံးကြား ချောက်ထဲသို့ တက်သွားကြပါသည်။ မကြာခင်မှာပင် ကျွန်တော်တို့သည် အမှောင်ကို လက်ထားမိလာကြပါသည်။ ချောက်ကမ်းပါးသည် ကျွန်တော်တို့အပေါ် တွင်မိုးနေပြီး တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကမ်းနှစ်ဖက်သည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ထိ နေသည်ဟုပင် ထင်ရပါသည်။ လေသည် အေးမြ၍ ကျွန်တော်တို့အထက် တွင် ဖွတ်ဖိုလျက်ရှိပါသည်။

မင်နီနှင့် ကျွန်တော်သည် တစ်နေရာတည်းတွင် ရပ်လိုက်ကြပါ သည်။ ဆူပမ်းက ရှေ့အနည်းငယ်ရောက်၍ အစပက်နှင့် ဖိလစ်သည်

ကျွန်တော်တို့ရှေ့ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့် လွန်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ခြေလှမ်းဆုံးရာနေရာများကို အသေအချာမှတ်သားကြပြီးနောက် ချောက်ကမ်းပါးနံရံများကို စစ်ဆေးကြည့်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဆူဝမ်ကြား အလယ်ဝဲဘက်နံရံတွင် ခေါင်းတိုင်ပေါက်ကြီးနှင့်တူသော တောင်ပတ်ကြားအက်ကြီးတစ်ခု ရှိလေသည်။ ဤတစ်လမ်းသာလျှင် အထက်သို့ တက်သွားနိုင်ပေသည်။ မိလစ်နှင့် ကျွန်တော်သည် ကျောက်စွန်းပြင်တစ်ခုရှိသော နေရာသို့တက်သွား၏။ ထို့နောက် အခြားသူများအား တက်လာနိုင်စေရန် အကူအညီပေးပါ၏။ နောက်ထပ်ဆယ်ပေခန့် ကျက်ကတ်တက်သွားသောအခါတွင် တောင်စွန်းတစ်ခု၏အောက်တွင် ပြန့်ပြူးနေသော ကျောက်စွန်းပြင်တစ်ခုကို တွေ့ရပါသည်။ ၎င်းသည် ပူတစ်ခုတွင်း၌ ကျောက်ကွယ်သွားပါသည်။

“ဟော... ဟော... (ကိုမှာကျွဲ)”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။ ပူ၏ရှေ့တွင် သဲလွန်စပါပုံကို အကြမ်းဖျင်းထုထားသည်အား တွေ့ရပါ၏။ ကျွန်တော်တို့ကား မှန်၍နေချေပြီ။ ချောက်ထဲသို့ ဝင်လာသည့်နောက်ပိုင်းတွင် အခုမှပင် နေခြည်သည် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ထိုးလေတော့၏။ “ကျွဲထိုင်နေရာအမှောင်ထဲသို့ ရဲရဲသာသွား” ကျွန်တော်တို့သည် ပူထဲသို့ ဝင်သွားကြ၏။

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာအောင်တော့ ပူသည် ပြေပြေလေးတက်သွားပြီး ခဏကြာသော် ၎င်းသည်အတွင်းသို့ကွေ့လွား၏။ အတက်သည် မက်စောက်၍ အန္တရာယ်များလှသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် စောက်အတက်ထိပ်သို့ ရောက်သောအခါတွင်ကား ရှေ့တွင် အလင်းရောင်ကို မြင်ရပါသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်တို့သည် ပူထဲမှလွတ်၍ တောင်ခြေလျှောသို့ ရောက်သွားပါသည်။ ချောက်သည် ကျွန်တော်တို့ ညာဘက်တွင် ရှိ၍ ၎င်း၏အစွန်းနှစ်ဖက် ထိမတက်ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာသော ယစ်နှင့် လူ့လူများသည် မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ကျွဲဂူထဲမှ ထွက်လာကြပြီး နောက် တောင်ခြေလျှောလို့ ရောက်လာကြပါသည်။

ယစ်က လူ့လူတစ်ယောက်အား လှည့်၍ပြောပါသည်။

“ခေါက်တာဗွန်ကို သွားဖို့သွားပြောချေ၊ လူကတော့ ဘယ်သူမှမတွေ့ဘဲနဲ့ ကျွဲဂူအထိလာနိုင်တယ်လို့”

ကျွန်တော်တို့ ရှေ့အထက်နားတွင် တောင်ခါးဝန်းမှ ထွက်ပေါ်လာသော စမ်းတစ်ခုကို မြင်ရပါသည်။ စမ်းသည် တောင်အောက်ပိုင်းလို့ စီးဆင်းသွားရာ ကျွန်တော်တို့ဝင်ခဲ့သော ဂူမျိုးတစ်ခုထဲလို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်ပါသည်။

တောင်နံရံတစ်လျှောက်လုံးတွင် အပေါက်များ ဂူငယ်များဖြင့် အတိတ်ပြီးနေ၏။ ကျွန်တော်တို့ အထက်ပေသုံးရာခန့် ဂူကြီးလေးခုကို မြင်ရပါသည်။

“အဲဒါဝဲ၊ ကိုယ်တို့သွားကြည့်ကြရအောင်”

ဖိလစ်က ပြောပါသည်။ ၎င်းတို့ထဲရောက်အောင် အတတ်ရခက်လှပါသည်။ လို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကမ်းပါးညီလေးတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်သွားပြီး ထိုင်၍ အဝန်းဖြေကြပါသည်။

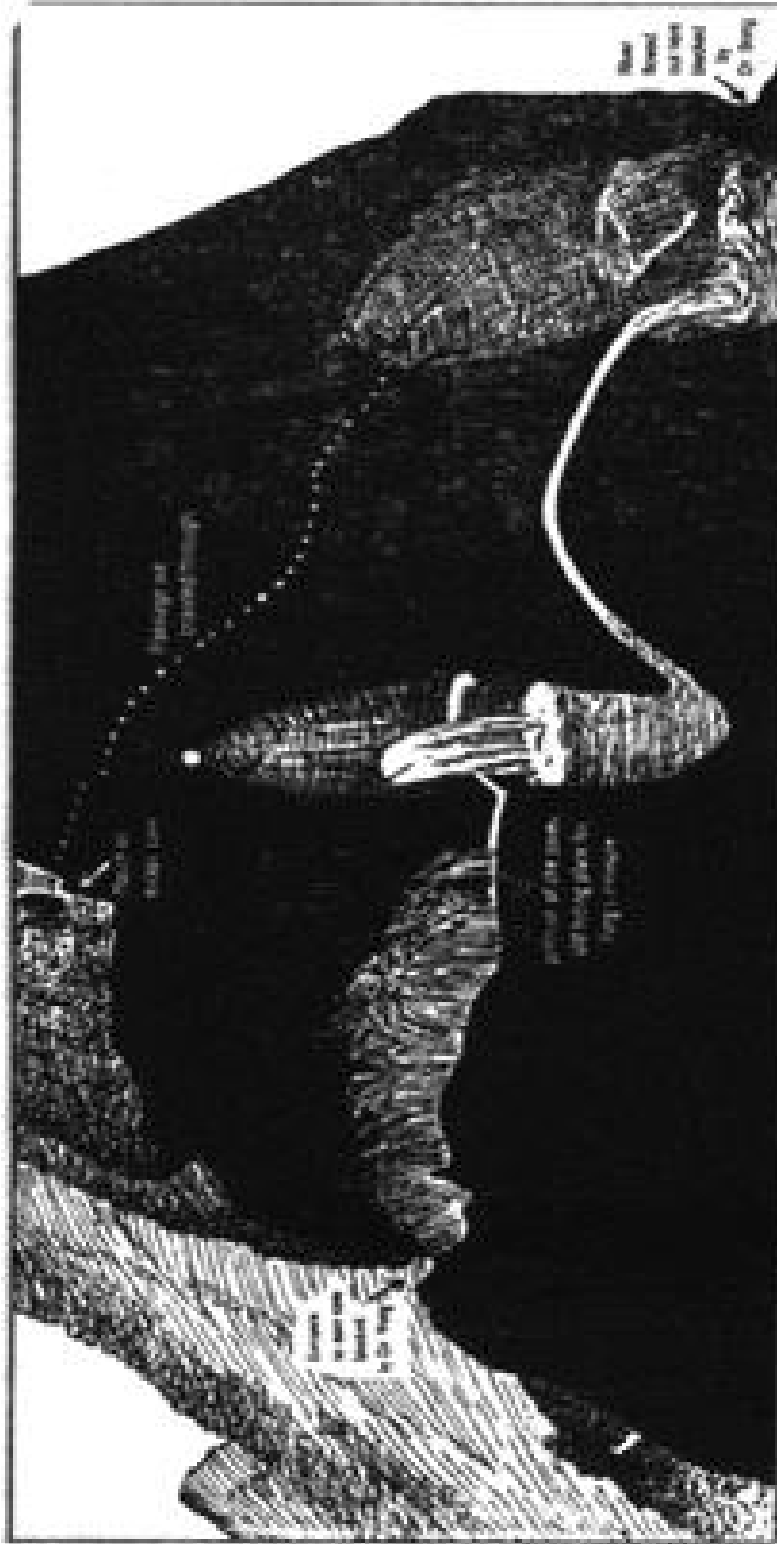
နာနေရသည့်အတွက် ယစ်သည်လည်း ကျွန်တော်တို့လိုပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်လျက်ရှိပါသည်။ လူကား မြို့တွင်မွေးဖွားသော လူဆိုတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကာများဖြင့်သာ မြို့တွင်းရာဇဝတ်မှုများကို ကျူးလွန်ခဲ့လှဖြစ်ချေ၏။ သူ့အနေနှင့် ကိုယ်လက်လေ့ကျင့်ခန်း ကောင်းစွာယူဖူးမည်ဟု ကျွန်တော်မထင်ပါ။ ဂူသည် အမှောင်တွင်းသို့ အများကြီး စူးဝင်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ စီးကရက်များ သောက်နေကြစဉ်တွင် လူများသည် မှန်အိမ်များကို ထွန်းကြပါသည်။

ယစ်က လူတစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောပြန်၏။

“ဒေါက်တာဗွန်ကို ဒီပုဂ္ဂိုလ်လာနိုင်တယ်လို့ သွားပြောချေ။ သူ့ရှိ
နေတုန်း သူတို့ကို မထွက်စေရဘူး။”

ကျွန်တော်တို့သည် စီးကရက်တို့များကို လွှင့်ပစ်လိုက်ကြပြီးနောက်
နေရောင်ခြည်ကို နောက်ဆုံး ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး ရတနာများအတွက် ပူတွင်းလို့
ဝင်ခဲ့ကြပါတော့သည်။

* * *

အခန်း ၁၄

ထောင်ချောက်

လှိုက်ဂူသည် ကြီးမား၍ ၎င်းသည် အစပိုင်းတွင်မြင့်မားလှပြီး မှန်အိမ်မှ အလင်းရောင်တို့သည် အမိုးသို့မထိုးနိုင်ပါပေ။ ထို့နောက် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့် သွားမိသောအခါကျမှ ဂူသည် တဖြည်းဖြည်းနိမ့်လာပြီး ဘယ်ညာတွန်လိမ်တွေ့ကောက်လာတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်တော်တို့သည် မသိမသာလေး တက်သွားနေရမှန်းသိပြီး ခဏအကြာတွင် အဆင်ပြေနေပြန်တော့၏။

ယစ်သည် သူ့လူတစ်ဝက်လောက်အား တူးရွင်းပြားနှင့် သဲတူးရွင်းများ ပေးထား၏။ သူတို့သည် လှိုက်ဂူအောက်ခြေအား ချိုင့်ခလောင်များ ရှိမရှိထုကြည့်ကြ၏။ သို့ရာတွင် တစ်ခါမျှ မတူးမဆွဖူးသော ကျောက်သားပကတိဖြစ်ကြောင်းကို မီးရောင်ဖြင့်ပင် သိသာပါသည်။

သူတို့၏ ဆုဆုညံ့ညံ့ နေ့နေ့တွေ့တွေ့နိုင်မှုများက ကျွန်တော်တို့အား အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် လူတစ်ယောက်ထံမှ မီးအိမ်တစ်လုံးကိုယူ၍ ရှေ့မှသွားကြပါသည်။ ဂူသည် အနည်းငယ်ဆုံး ကိုက်ငါးရာခန့်ရှည်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ထို့နောက်တွင်

ပူသည်လက်ဝဲ လက်ယာနှစ်ခွခွလွှားပါသည်။ လက်ယာဘက်တွင် ပူသည် ကိုက်အနည်းငယ်သာ ဆက်လက်လွှားပြီးနောက် ရပ်လွှားလေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် နောက်ကြောင်း ပြန်ပြီး လက်ဝဲဘက်သို့ လွှားကြ ပြန်၏။ ဤတွင်လည်း တစ်ဖန် ကိုက်အနည်းငယ်လွှားမိသောအခါ ဆုံး လွှားပြန်၏။ သို့ရာတွင် ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ပူအဆုံးရှိ ကျောက်နံရံအောက် ခြေနားတွင် တောင်ခေါင်းတစ်ခုရှိလေသည်။ ၎င်းသည် နှစ်ပေခန့်မြင့်ပြီး အနံ့ကမူ ပူနှင့်အတူတူပင်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်က အောက်ခြေတွင် ဝပ်၍ ကျဉ်းမြောင်းသောတောင်ခေါင်းပေါက်ထဲသို့ ကြည့်လိုက်၏။ တောင် ခေါင်းပေါက်သည် မြင်ရသလောက်ဆိုလျှင် အောက်သို့မြှုပ်ဆင်းလွှားလေ သည်။ အတော်ပေးသောနေရာတွင်ကား ရေစီးဆင်းကျနေသံကို ကျွန်တော် ကြားရပါသည်။

“ကိုယ်တို့ ဒီထဲကို ဝင်လွှားရင် လေကောင်းလေသန့်ရှိမှာ မဟုတ် ဘူး၊ ကိုယ်တို့ပြန်ကြစို့၊ ပူနှစ်ခွဖြစ်တဲ့နေရာမှာမှာ ကျောက်မဟုတ်ဘဲ မြေကြီးဖြစ်နေတဲ့ နေရာတစ်နေရာရှိတယ်၊ ရတနာတွေကိုသာ မြှုပ်ထားရိုး မှန်ရင်တော့ အဲဒီနေရာမှာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် ပူဆုံးသို့ပြန်လွှားကြပြီး ယစ်နှင့် လူလူများအား ဖောင်နေကြ၏။ လူတို့သည် မြေကြီးရှိသောနေရာသို့ ရောက်သောအခါ တွင် ရုတ်တရက်ဟစ်အော်ကြွေးကြော်လိုက်ကြပြီးနောက် ယစ်က တူးရွင်း ပြားကိုင်းများအား စတင်၍တူးရန် အမိန့်ပေးလေတော့၏။ ဝဏမ တစ်ပေ လောက်အနက်ထိတော့ မြေကြီးသည် ပူအနံ့ တစ်ဆုံးရှိလေ၏။ ထို့နောက် တွင်မူ မြေကြီးသည် အချင်းလေးပေခွဲခန့်ရှိသော စက်ဝိုင်းအဖြစ် ကျဉ်းလွှား လေတော့သဖြင့် လူတစ်ယောက်သာလျှင် တူးနိုင်လေတော့၏။ ကျဉ်းသည် နက်လာသောအခါတွင် တူးလူသည် မြေကြီးများကိုဆွဲပြီးနောက် တူးရွင်းကို ချ၍ လက်ဖြင့် မြေကြီးများကို ကျုံးဝစ်ရပါသည်။

ယစ်သည် ဒေါက်တာဗွန်အား အစီအရင်ခံရန် ပြန်သွားလေသည်။
လူပြန်လာသောအခါတွင် ကျွန်တော့်အား အချက်ပြု၍ခေါ်လိုက်၏။

“ဒီမယ် ပရာဆတ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် လက်ဝဲဘက်ပူအဆုံးက
တောင်ခေါင်းထဲကို ဝင်ကြည့်ကြရအောင်၊ ပြီးတော့ ဒေါက်တာဗွန်က
ပြောလိုက်တယ်၊ ကျုပ်မပါဘဲ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ထဲသာ ပြန်လာရင်တော့
ခင်ဗျားတို့တစ်လိုက်လုံး ခံရမယ်တဲ့၊ လာ သွားစို့”

“မသွားပါနဲ့ ပရာဆတ်” အဲဒီပက်က အော်လိုက်သည်။

“အန္တရယ်လီယံများ တယ်၊ ကျွန်မတို့တော့ ရှင့်ကိုမလွှတ်နိုင်
ဘူး”

“လူသွားရမယ်” ယစ်ကပြော၏။ “ဒီမယ်ချိုင်ဖယ်နဲ့လူတွေ အများ
ကြီးရှိတယ်၊ လူတို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဟာ အကြောင်းတစ်ခုခု
ကြောင့် ကျည်ဆန်ထွက်သွားနိုင်တယ်၊ ပရာဆတ်တစ်ယောက် ကျုပ်နဲ့အတူ
လမ်းမလျှောက်တာနဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အနာတရဖြစ်သွားရတယ်
ဆိုရင် စိတ်မကောင်းစရာပါဗျာ”

ကျွန်တော်တာမှမပြောပါ။ မီးအိမ်တစ်ခုကို ကောက်ဆွဲ၍ တောင်
ခေါင်းဆီသို့ လျှောက်သွားပါသည်။

ဖိလစ်က ကျွန်တော်နှင့်အတူလိုက်ပါလိုသည်။ သို့ရာတွင် အန္တရယ်
ရှိခဲ့လျှင် တစ်ခုခုလုပ်နိုင်ရန် လူနေရစ်ခဲ့သင့်ကြောင်း ကျွန်တော်က ပြော
ပါသည်။

ကျွန်တော်က ကုတ်အင်္ကျီကိုချွတ်၍ တောင်ခေါင်းထဲသို့ ဝမ်းလျှား
ထိုးဝင်ပါသည်။ မှန်အိမ်ကိုကျွန်တော့်ရှေ့တွင် တရွေ့ရွေ့တွန်းရင် ဝင်သွား
ပါသည်။ ကိုက်အနည်းငယ်ခန့် သွားမိသောအခါ တောင်ခေါင်းသည်
စိုက်ဆင်းသွား၏။ ကျွန်တော်က မီးအိမ်ကို ရှေ့သို့တိုးလိုက်သောအခါတွင်
မီးကောက်သည် ပြာသွားပြီးနောက် ဝါသွား၏။ နောက် ငြိမ်းသွား၏။

“ဆက်သွားပါ။ ခင်ဗျား ရောက်သွားရင် ပြောလိုက် ကျုပ်လိုက်လာမယ်”

ယစ်က အော်လိုက်ပါသည်။

“ဒီမှာ လေသိပ်ထိုင်းတယ်၊ အောက်ဆီဂျင်မရှိဘူး ဖိလစ်”

ကျွန်တော်က အော်ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်က အသက်အား ရအောင် ဂျှပ်ကိုပြီးနောက် တောင်ခေါင်း အနိမ့်ထဲသို့ ဆင်းလိုက်သွားပါသည်။ တောင်ခေါင်းသည် တစ်ဖန် ပြန်မြင့်တက်သွားကြောင်း ကျွန်တော်က လက်စမ်းကြည့်၍ သိရပါ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော့်အဆုတ် ပေါက်ကွဲလှမတတ် ရှိနေတော့၏။ ကျွန်တော်က မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် အတင်းရုန်းကန်တွန့်လိမ့်၍ ဝမ်းလျားထိုး တက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်က ထိပ်သို့ ရောက်သောအခါတွင် လေသည် အဆိပ်သင့်စေကာမူ ဂျှပ်ပေးတော့မည်။ ကျွန်တော်က ခဏကလေးသာ ဂျှပ်ကိုလိုက်ရ၏။ လေသည် ကောင်းရုံသာမကပဲ ပူထဲမှာထက်ပင် ပို၍လန်းဆန်းသန့်စင်လေသည်။

ကျွန်တော်က ခဏတဖြုတ်ထိုင်နေပြီးနောက် ယစ်က အခေါ်အဝေါ် အတိုင်း ရှေ့ဆက်သွားပါသည်။ ယစ်သည် ကျွန်တော် လှုပ်ရှားသွားလာသံများ ကြား၍ ကျွန်တော့်နောက်မှ မောကြီးဝန်းကြီးနှင့် လိုက်လာနေပါသည်။ တောင်ခေါင်းသည် ဘယ်ဘက်သို့ ကွေ့သွား၏။ ကျွန်တော်က ဆက်လိုက်သွားရာ ရေသံများသည် ကျယ်သည်ထက် ပို၍ကျယ်လောင်လာလေ၏။ ထို့နောက် တောင်ခေါင်းသည် အံ့ဩဖွယ်ရာ ဆုံးသွားလေ၏။ အမိုးသည် ကျွန်တော့်အထက်တွင် မြင့်တက်နေ၏။ ကျွန်တော်က မိအိမ်မပါ မြင်ရ၏။

ကျွန်တော်သည် အချင်းဆယ့်ငါးပေခန့်ရှိသော ရေအိုင်စပ်တွင် မတ်တပ်ရပ်လျက်ရှိလေသည်။ ရေအိုင်၏ တစ်ဆယ့်ခြောက်ပေလောက်တွင် မူကာ စမ်းတစ်ခုသည် ရေအိုင်ထဲသို့ စီးဆင်းကျလျက်ရှိလေ၏။ တစ်ဖြုတ်

နှစ်ဖြုတ် ကြာအောင် ကျွန်တော်က ကြက်သေသေ၍ ကြည့်နေမိပါသည်။ ရေပြင်သည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာမည့်အရေကို စောင့်စားလျက် မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် နောက်ကြောင်းလမ်းပြေးနိုင်ရန် ပြင်ထားပါသည်။ လို့ရာတွင် ရေများက တဝေါဝေါဆက်ကျနေပြီး ရေပြင်က တက်မလာ ပါချေ။

ထိုအခါကျမှ ချောင်းဝင်ပါကြီးရှိမှန် ကျွန်တော်က သဘောပေါက် လေတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့လျှောက်လာသော တောင်ခေါင်းပေါက်သည် ရေရိုင်အောက်မှဖြတ်၍ တစ်ဖန် အထက်သို့တက်ကာ နောက်တစ်ကျော့ ပြန်နိမ့်ဆင်းသွားရပေမည်။

ထိုအချိန်တွင် ယစ် ရောက်လာ၏။ သူသည် ရေရိုင်ကို ဖျက်ခနဲ တစ်ချက်သာကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အထက်သို့ မော့ကြည့်၏။ ရေပြင်အစပ်မှ နေ၍ ကျောက်နံရံသည် မတ်စောက်တက်သွားပြီး ထိပ်တွင် အလင်းရောင် စက်ပိုင်းပေါက်တစ်ခုဖြစ်နေပါသည်။ ရေရိုင်ပြင်ပတ်လည်တွင် ကျောက်စွန်း ကျဉ်းကျဉ်းရှိလေသည်။ ယစ်သည် ကျောက်စွန်းပေါ်တွင် ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်သွားနေပြီး အထက်သို့တက်နိုင်ရန် ခြေကုပ်များ ရှာဖွေလျက်ရှိပါ သည်။ သူသည် တစ်ဖက်ကနေပတ်သွားပြီး ရေများကျနေသည့် အောက်သို့ ဝင်သွား၏။ ထို့နောက် အခြားတစ်ဖက်မှ ပတ်၍ပြန်လာ၏။

“ဒီမှာတော့ လမ်းရှာလို့ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကောင်းပြီ ကျုပ်ရှေ့က ပြန်မယ်၊ ကျုပ် တစ်နေလို့ရှိရင် ခင်ဗျားက တွန်းထုတ်ပေါ့၊ နားလည်လား။”

လို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ရှော့ရှော့ရှုရှု ထွက်သွား နိုင်ကြပါသည်။ ယစ်သည် မိအိမ်ကို မေ့ထားခဲ့၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ယူမလာခဲ့ပါချေ။ သူ့ပြောစကားအရဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့အား ရတနာ တွေကို မတွေ့မချင်း ဂူထဲတွင် ပိတ်လှောင်ထားမည်ဖြစ်၍ မိအိမ်သည် အလုံးဝင်ပေလိမ့်မည်။

“သူတို့ ရတနာတွေကို တွေ့ပြီလား။”

ကျွန်တော်က ပြန်ရောက်ရောက်ချင် ဖိလစ်အာ မေးမိ၏။

“မောင်ရင် သွားနေတာ ဘယ်လောက်ကြာတယ်လို့များ ထင်နေလို့လဲ”

သူက ရယ်၍မေးပါသည်။

“မပြောတတ်ဘူး၊ မိနစ်နစ်ဆယ်လောက် ရှိမှာပေါ့”

ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကိုယ့်နာရီနဲ့ဆိုရင်တော့ မြောက်မိနစ်တိတိပဲ ကြာတယ်၊ သူတို့ တူးရတာ ဒါပဲရှိသေးတာပဲ၊ လာသွားကြစို့၊ ကောင်မလေးနစ်ယောက်က မင်းကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်လာမှာကို စောင့်နေကြတယ်”

ယခုအခါတွင် ကျင်းသည် လေးယောက်နောက်နေပေပြီ။ လူတွေက ကျင်းကို ဝိုင်း၍ရပ်နေကြသည်။ သူတို့၏မျက်လုံးများသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှု ဖြင့် အရောင်လက်နေသည်။ မြေတစ်ကော်ရောက်လာတိုင်း လက်ချောင်း များဖြင့် ပြေးလွှားမွေ့နှောက် ရှာဖွေကြပါသည်။

မကြာမြင့်မီပင် လူတစ်ယောက်သည် အရူးအမူး ဟစ်အော်လိုက် လေတော့၏။ သူ့လက်ထဲတွင်ကား ဝိုင်းဝိုင်းမှိုင်းမှိုင်း အပြားတစ်ခုဖြစ် လေသည်။ သူ့လက်ထဲမှ လူတစ်ယောက်ကယူ၍ မြေကြီးတွင် ပွတ်သပ် ကြည့်လေသည်။ ယင်းသည်ကား ရွှေပင်ဖြစ်ပါ၏။

ချက်ချင်းပင် လူများသည် ကျင်းကိုဖို့၍ ဝိုင်းကြပါတော့သည်။ လေဘက်ထောက်၍ ရတနာကို အရင်ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်ရန် ပြင်ထားကြ ပါသည်။

ဒုတိယ၊ တတိယနှင့် စတုတ္ထ ဒင်္ဂါများကို တွေ့ရှိကြလေ၏။ ထို့ နောက်တွင်မူကား သူတို့သည် ရွှေဒင်္ဂါများတွင် သိပ်စိတ်မဝင်စားလှတော့။ ရတနာသေတ္တာများကိုသာ စောင့်စားလျက်ရှိကြတော့၏။ ခဏကြာအောင်

တော့ မြေကြီးကိုတူဖော်လျက်ရှိသေး၏။ မြောက်ပေခန့်အနက်လို့ ရောက်သောအခါတွင်မူကား တူရွင်းသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ဆောင်မိတော့၏။

လူတွေကား ရှုမတတ်ဖြစ်နေကြလေပြီ။ မြေကြီးများကို ဦးထုပ်ဖြင့် သယ်ယူပစ်ကြ၏။ လို့ရာတွင် မကြာခင်မှာပင် လူတို့၏ စိတ်အား ထက်သန်မှုသည် ကျဆင်းသွားပြီး စိတ်ပျက်အားလျော့၍ ဒေါပွလာကြတော့၏။ လူတို့သည် ရတနာသေတ္တာကို သွား၍ ဆောင်မိခြင်းမဟုတ်ပါပေ။ မာကျောသော ကျောက်ထုကို တွေ့ရှိခြင်းသာဖြစ်လေသည်။ လူတို့က ကျောက်သားပြင်ကို လျှို့ဝှက်ကျင်းများ ရှိလေမည်လောဟု သံတူရွင်းနှင့် ထုနက်ကြပါသည်။ ကျင်းနံ့သောပတ်လည်တွင် လျှို့ဝှက်တံခါးရှိမရှိကို ကုတ်ခြစ်ရှာဖွေကြပါသည်။ ရတနာများသည် တစ်ကြိမ်က ဤနေရာတွင် မြုပ်နှံထားခဲ့လျှင် ကြာမြင့်စွာကပင် တစ်နေရာလို့ရွှေ့သွားလေပြီဖြစ်ကြောင်း လူတို့အနေနှင့်ရော ကျွန်တော်တို့အနေနှင့်ရော သိသာထင်ရှားလှပါသည်။

“အင်း... ဒေါက်တာဗွန် တစ်ယောက်ကတော့ ရွှေဂရီးလေးလေး ပြာရမယ့်အရေး ဒုက္ခသုက္ခတွေ ခံလိုက်ရတာနော်၊ ကျွန်မတို့ကတော့ ပူထဲကထွက်ပြီး အိမ်ပြန်နိုင်ကြပြီနဲ့ တူကယ်”

မင်နီက ပြောလိုက်သည်။

ယစ်က မီးအိမ်တစ်လုံးကိုမြှောက်၍ ကျွန်တော်နှင့် ဖိလစ်အား ကြည့်၏။

“ဒီနေရာက ရတနာတွေမြုပ်ထားတဲ့နေရာလို့ ခင်ဗျာတို့ ထင်ကြတယ်ပေါ့လေ”

ဤမေ့ခွန်းကို ပြန်မဖြေစရာမလိုပါပေ။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေလည်း လူ့လိုပင် စိတ်ပျက်နေကြောင်း လူသိနိုင်ပါသည်။ လူက ဒေါထနေသော လူများထံလို့ လှည့်လိုက်၏။

“တချို့ ဒီမှာဆောင်နေကြတော့၊ လူတို့ကို ဘယ်မှမသွာစေနဲ့”

ယစ်သည် နာရီတစ်မတ်လောက်ကြာအောင် ထွက်ခွာသွားလေ
သည်။ လူပြန်လာသောအခါတွင် မှီရသည့်မျက်နှာရှိနေသဖြင့် ဒေါက်တာ
ဗွန်ထံမှ သတင်းဆိုးပါလာပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့ သိလိုက်ပါ၏။

“ခင်ဗျားတို့ ခုလိုကူညီရှာဖွေတဲ့အတွက် ဒေါက်တာဗွန်က ကျေးဇူး
တင်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့ ပြောလိုက်တယ်”

လူက ခပ်လှောင်လှောင်ပြောပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ ရတနာတွေကို တွေ့အောင်မရှာနိုင်တဲ့ အတွက်တော့
ဝမ်းနည်းတယ်တဲ့၊ ခုဆိုရင် ရတနာတွေကို ခင်ဗျားတို့ အကူအညီမပါဘဲနဲ့
ရှာဖွေနိုင်ပြီလို့ သူတွေ့ကာယာပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ သွားနိုင်ပြီပေါ့”

မင်နီက ကျွန်တော်တို့အား လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း စိတ်မရှည်စွာ
မေးလိုက်၏။

“ကျုပ်မှာ နောက်ထပ် သတင်းတစ်ခု ပါပါသေးတယ်” ယစ်က
လူ၏ပျော့တော့တော့ အသံကလေးဖြင့် ဆက်ပြောပါသည်။ “ဒေါက်တာဗွန်
က ခင်ဗျားတို့ကို နောက်ထပ်ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်တော့ ဂူထဲမှာနေစေ
ချင်သေးတယ်၊ ဒီအတွင်း ခင်ဗျားတို့ထွက်သွားခဲ့ရင် ပစ်ခတ်ဖို့ လူတွေ
ချထားတယ်၊ အဲဒီတော့ ဆယ့်ငါးမိနစ်ပြည့်ပြီးပြီးချင်းလည်း ဂူထဲကထွက်
လာဖို့ သိပ်မလော့ပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့နာရီတွေက ခင်ဗျားတို့ နာရီတွေထက်
နေ့ကောင်းနေ့ပါလိမ့်မယ်”

လူက တဟားဟားရယ်ရင်ပြော၏။

“ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်ပြောပြဖို့တော့ ဒါပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တို့ကတော့
ကို ကျုပ်မပြောဘဲ မနေချင်ဘူး၊ ဒေါက်တာဗွန်က လူ့လူတွေကို ခုအခါ
ဂူပေါ်မှာ အလုပ်လုပ်ထားခိုင်းတယ်၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်းမှာ ခိုင်နမ့်
ပေါက်ကွဲပြီး တောင်ပြုကျလိမ့်မယ်ပေါ့၊ ဒီဂူက တစ်ခါတည်း ပိသွား
လိမ့်မယ်၊ ရဲစွမ်းသတ္တိနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့လူတွေက ခုလို အကြောင်းဆုံစည်း

ရတဲ့အတွက်တော့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းဆိုတာ ဆုံးစည်းရစမြဲမကုတ်ပါလား ခင်ဗျာ”

လူ့လူများတက်လို့ လှည့်လိုက်သည်။

“မင်းတို့သွားနိုင်ကြပြီ၊ အပြင်ကို ထွက်တဲ့အခါကြရင် သတိထားကြ မော့၊ အပြင်က မင်းတို့မှန်းသိပေစ”

“ကဲ ဒေါက်တာမာတင် ဒီဂူဟာ ခင်ဗျာတို့ဂူပါပဲ၊ ခင်ဗျာတို့ ဒီမှာနှစ်ခြိုက်ပျော်မွေ့ကြပါစေလို့ ကျုပ်မျှော်လင့်ပါတယ်”

လူက သဘောအကျကြီးကျလျက် လောကလော တချွန်ချွန်နှင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်လျက်ရှိပါသည်။

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာတော့ ဖိလစ်က မီးအိမ်ကို ကောက်ယူလိုက် သည်။

“လူက တို့ကိုဒီမှာနေစေချင်လို့ရှိရင် ကိုယ်တို့ဟာ ဂူဝကိုသွားကြ မယ်”

ကျွန်တော်တို့ ဂူဝနားရောက်သည်တွင် ယစ်သည် လိုက်ပါလာ ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် အေးစက်သော ကျောက်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက် ကြပြီ၊ အပြင်မှ နေရောင်ခြည်ကို ကြည့်နေကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး တာကိုစဉ်းစားနေကြောင်း သိသည့်အနေဖြင့် အစပတ်က ပြောပါသည်။

“ဒါတော့မဖြစ်ဘူး၊ ဒေါက်တာဗွန်ဟာ ပစ်ဖို့ ဝန်လော့မှာမကုတ် ဘူး၊ ဒီလမ်းက သေမှာကျိန်းသေတယ်”

ယစ်ကား ယခုထက်တိုင်ပင် ကျွန်တော်တို့အနားတွင် ရှိလေသေး သည်။ တစ်ယောက်တည်း ရယ်မောနေ၏။ ကျွန်တော်တို့အား မျက်စိ ထောင့်မှ ကြည့်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ လူရှိနေသေးသရွေ့တော့ ဂူကြီး မပေါက်ကွဲနိုင်သေးကြောင်းသိ၍ ကျွန်တော်တို့သည် နေရောင်ခြည်ကို ထိုင်၍သာ စောင့်ကြည့်နေကြပါသည်။

ထို့နောက် ယစ်သည် အချိန်နီးကပ်ပြီဖြစ်ကြောင်းကိုသိ၍ ပူဝလို့ လျှောက်လွှာလေတော့၏။ သူက ပူဝလို့မရောက်ခင်ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော် တို့အား လှောင်ကြည့်တစ်ချက် ပြန်ကြည့်လေလေးသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ပေါက်ကွဲသံကြီး ပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် ပူတစ်ခုလုံး အား လှုပ်ခါလိုက်ပါသည်။ ပူရှေ့သို့ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများသည် ငလော့ဆင်းကျလာပါသည်။

ပေါက်ကွဲသံကြီး ပေါ်ထွက်လာနေသည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော်တို့သည် အလိုအလျောက် မြေပြင်တွင် မှောက်နေမိရက်သား ဖြစ်ကြ၏။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် စုစုပေါင်း အော်ဟစ်သံများကို ကြားရလေတော့၏။ ယစ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သူကား ကျောက်တုံးများဖြင့် ပိလျက်ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် သူ့ထံ ပြေးလွှားပြီးနောက် သူ့အား အသက်ကယ်ဆယ်ရန် ကြိုးစားကြပါ၏။

“မြန်မြန် မြန်မြန်၊ ဒေါက်တာဗွန်ဟာ စမ်းရှိတဲ့အပေါက်ကိုလည်း ပိတ်လိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့ ရေနစ်ကုန်ကြလိမ့်မယ်”

သူက အော်လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် သူ့ခေါင်းသည် ရှေ့သို့ စိုက်ကျလွှားလေသည်။ သူကား သေလေပြီ။

* * *

အခန်း ၁၅

မှတ်ကျောက်တင်ခြင်း

အတော်ကြာအောင်ပင် မှင်တက်မိနေကြ၍ ဘာတွေဖြစ်ပျက်ကုန်သည်ကိုပင် မပြောတတ်အောင် ရှိနေပါတော့သည်။ မတော်တဆပင် ဖြစ်လေသလား၊ ဒေါက်တာဗွန်က လူ့အားတမင်တကာသတ်လေသလား၊ ပြီးတော့ လူဖို နောက်ဆုံး ပြောလောစကား ဆန်းများကလည်း ရှိလေသေးသည်။

“စမ်းကိုပိတ်မယ်လို့ ပြောသွားတာက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

အဲစပက်က စိုးရိမ်တကြီး မေးပါသည်။

“ကိုယ်ထင်တာကတော့ ကျွဲဂူနားက မြင်ရတဲ့ စမ်းလို့အောက် မေတာပဲ၊ အခုဆိုရင် အဲဒီစမ်းက ကိုယ်တို့အောက် ပေသုံးရာလောက် မှာရှိတယ်”

ဖိလစ်က ပြောပါသည်။

ဂူအဆုံးရှိ ရေအိုင်ထဲလို့ ရေတွေ ဘယ်လောက်အများကြီး ကျနေကြောင်း ကျွန်တော်က သိ၍ စိုးရိမ်မိပါသည်။ ကျွန်တော်က သွားတဲ့၍ ရေတွေကို ကြည့်လိုလှပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ပူအဆုံးကို ပြန်လွှာကြရအောင်၊ ဒေါက်တာဗွန်ဟာ ဒီအပေါက်ကောင်းကောင်းမပိတ်သေးတာတွေကိုသိရင် နောက်တစ်ချိန် ခွဲပြန်လိမ့်ဦးမယ်၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဒီနားမှာ သေးမကင်းဘူး”

ကျွန်တော်က ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ပူတွင်းလို့ ပြန်၍လျှောက်လွှာကြပါသည်။ မိအိမ်မှ တဖျတ်ဖျတ်သောအရောင်က နံရံနှင့် မျက်နှာကြက်ပေါ်တွင် ထူးဆန်းသောအရိပ်များ ထိုးစေပါတော့သည်။

“တောင်ခေါင်းထဲမှာ မိအိမ်တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ ဖိလစ် အဲဒါကို ကျွန်တော်သွားယူလိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် အကြံပေးချင်တာက တော့ ပူရှေ့မှာ ကျောက်တုံးတွေ နောက်ထပ် ဒေါက်တာဗွန် မချတော့ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ တူးထွက်ကြရင်ကောင်းမယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် ပူနှစ်ခုဆုံးရာလို့ ပြန်ရောက်လွှာကြ၏။ ကျွန်တော်က တုတ်အင်္ကျီကို တစ်ကြိမ်ချွတ်လိုက်ပြန်ပြီး တောင်ခေါင်းထဲ လို့ မှန်အိမ်ယူရန် တုတ်ကတ်၍ ဝင်ခဲ့ပြန်ပါသည်။ တဖန် ပြန်ထွက်ရန် အတော်ကြီး အခက်အခဲတွေ့နေပြန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က ထွက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းသည် ယိမ်းနေပြီး သွေးများသည် ကျွန်တော်မျက်စိရှေ့တွင် ချင်ချင်ရဲလျက်ရှိပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဖိလစ်သည် လူတိုင်းအား အိတ်သွန်ဖာမှောက်ခိုင်းလျက် ကျွန်တော်တို့တွင် ဘာစားစရာကျန်သေးကြောင်း ကြည့်ပါသည်။ တစ်နေ့လျှင် ဘီစကွတ်နှစ်ခုနှင့် ချောတလက်တစ်တုံးနှုန်းဖြင့် နောက်လေးရက်စာရှိသေးကြောင်း တွက်ချက်၍ရပါသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား ဘာမှ စားစရာမရှိတော့ပါပေ။ မသေမချင် ရေကိုသာ သောက်လွှာရုံရှိတော့သည်။

ဤလို့ တွက်ကိန်ချနေစဉ်တွင် ကျွန်တော်တို့အောက်ဆီမှ အသံကြီး နှစ်ချက်ဆင့်၍ ကြားလိုက်ရပါသည်။

“ဟော... စမ်းကိုပိတ်လိုက်ပြီ”

မင်နီက လျော့ရဲစွာပြောလိုက်၏။

“ဒီစမ်းကော မျှော်ငါ့ပင်ပန်းကို ဝင်တဲ့စမ်းမှန်း ဒေါက်တာဗွန် အသေအချာမသိပါဘူး။ ကျွန်တော် ခုပြန်ဝင်သွားပြီးကြည့်ရင် သိမယ်။ တစ်နာရီအတွင်းမှာမှ ရေတွေကတ်မလာဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကော ပူဝကိုသွားပြီး တူးထွက်ကြတာပေါ့”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။

တကယ်ပင် ရေသည် မြင့်တက်မလာပါ။ ထို့ကြောင့် ပိတ်လိုက် သောစမ်းမှ ရေများကျနေသည်ဖြစ်ပြီးလည်း ရေများသည် ထွက်ပေါက် အသစ်တစ်ခုရှိ၍လည်းကောင်း သို့မဟုတ် ရေတဖြည်းဖြည်း ပြည့်လိုက် နေသော မြေအောက်လိုက်ပူကြီးတစ်ခုရှိပေမည်။ ကျွန်တော်တို့ ပူထဲမှ ထွက်မသွားနိုင်ခင်မှာပင် ပြည့်လေမည်လား။

ပထမတော့ ပိတ်ဆို့နေသောပူဝကို အပေါက်ဖောက်ရသည်မှာ လွယ်ကူပါပေသည်။ ကျောက်ခဲများနှင့် မြေကြီးများကို ဖယ်ရှားပစ်ရန် သာဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ပိုင်း၌ ဧရာမ ကျောက်တုံးကြီးများ ပိတ်ဆို့နေသည်ကို တွေ့ရတော့၏။ ကျွန်တော်တို့က လက်ချည်းသက် သက်ဖြင့် ကျောက်တုံးကြီးကိုပတ်၍ တူးယက်ပြီးနောက် ၎င်းကို လိုမ့်ပစ် ရလေသည်။ ဤအခါတွင် ကျွန်တော်တို့လမ်းပေါက်သည် ကျွန်တော်တို့ လိုချင်သည်ထက် ပို၍ကျယ်လာပါတော့၏။

တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် နှစ်ယောက်သာလုပ်နိုင်ကြ ပါသည်။ ပထမတော့ ကျွန်တော်တို့သည် တစ်လှည့်လျှင် တစ်နာရီကျ လုပ်ကြပါသည်။ သို့ရာတွင်နောက်ပိုင်း၌ကား ကျွန်တော်တို့သည် ဖွမ်းနယ် ပန်းလှဟိုက်လာကြပြီးသော် အလုပ်ချိန်တို့သည် ဆက်တိုပေါ်လာတော့ သည်။

ပထမနေ့မှာပင် မီးအိမ်သည် ရေနံဆီ ကုန်သွားပါတော့သည်။

လို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ပူကို ကောင်းစွာသိနေပြီဖြစ်၍ မီးမပါလည်း လွှားနိုင်ကြပါသည်။

တက်ယမြောက်နေ့၏ မွန်းတည့်ချိန်လောက်တွင်ကာ ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ချိန်လျှင်ဆယ်မိနစ်လောက်သာ လုပ်နိုင်ပါတော့သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်တော်တို့သည် အချင်းဆယ်ပေခန့်ရှိသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို ကွေ့ရှိကြပါတော့သည်။ ကျွန်တော်က ကျောက်တုံးကြီးကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ မဖယ်ရှားနိုင်ကြောင်း သိပါသည်။ ကျောက်တုံးကြီး၏ တစ်ဖက်ကို ကွေ့ပတ်၍ဖောက်ရပေမည် သို့မဟုတ် ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းသစ်တစ်ခုကို ရှာကြရပေမည်။ ပထမနေ့က ကျွန်တော် ရေအိုင်ကေးမှာထိုင်၍ ရေများကို စောင့်ကြည့်နေစဉ်ကတည်းက တပင်ထွက်ပေါက်တစ်ခုရှိကြောင်း သိပါသည်။ လို့ရာတွင် စဉ်းစားရ သည်ကပင် ကြက်သီးမွေးညင်းထစရာကောင်း၍ အသာမစဉ်းစားဘဲထား ရသည်။ တခြားမြှောင်လင့်စရာရှိနေသ၍တော့ ဤနည်းကို ထည်မတွက်ဟု ပိုင်းဖြတ်ထားပါသည်။

ကျွန်တော်က လွတ်မြောက်ရေးလမ်းပကို ပိတ်ဆို့နေသော ကျောက်တုံးကြီးကိုကြည့်ရင် ထိုနေ့ညနေမှာပင် စမ်းချောင်းမှ လွတ်မြောက်ဖို့ ကြိုးစားလျှင်ကြိုးစား။ ထိုသို့မှမဟုတ်ခဲ့လျှင်တော့ ဘယ်တော့မှ လွတ်မြောက်မည်မဟုတ်တော့ပါပေ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က အားနည်းနေ၍ ဖွမ်းကိုက်နေပြီဖြစ်သဖြင့် အင်မတန်ကို အန္တရာယ်ကြီးလှပါသည်။ နောက်နေ့တွင် ကျွန်တော်က ယခုထက်ပို၍ အားနည်းမည်ဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သက်စေခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်က ကျောက်တုံးကြီးမှ လှည့်၍တွားထွက်ခဲ့ပြီး ထိုင်နေလိုက်ပါသည်။ ချွေးတစ်ပေါက်ပေါက်ကျလျက်ရှိပါသည်။ ဖုန်နှင့်မြေကြီးအလိမ်လိမ်နှင့် မောပန်းဖွမ်းဟိုက်နေပြီဖြစ်သော ဖိလစ်သည် အားယူ၍ မထနိုင်ထနိုင် ထလိုက်ပြီးနောက် တွင်းပေါက်ထဲသို့ ဝင်သွားပါသည်။

“ခဏနေပါဦး” ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။ “ကျောက်တုံးကြီးကို ခင်ဗျား မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့က ဒါကြီးပတ်ပတ်လည်ကို တူရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သိသလောက်တော့ လမ်းသစ်တူးတာကမှ မြန်ဦးမယ်၊ ကနေ့ ကျွန်တော်တို့အာမရီကြတော့ဘူး၊ မနက်ဖြန် ကာဆိုရင် ပြီးရောပဲ၊ ဒီကလွတ်မြောက်နိုင်ဖို့ တခြားလမ်းတစ်လမ်းပဲ ရှိတော့တယ်၊ အဲဒါကို ကျွန်တော့်မှာ အားကလေး အင်ကလေးရှိတုန်း စမ်းကြည့်မှ”

“ခွန်ဝရာဆတ်က ရေတွေကို စဉ်းစားနေတယ်နဲ့ တူပါတယ်၊ ဒါကော သိပ်အန္တရာယ်များပါတယ်”

ဆူဝမ်က ပြောလေ၏။

“အန္တရာယ်ကြီးကြီး မကြီးကြီး ငါကနေ့လုပ်ရင်လုပ် မလုပ်ရင်တော့ နောက်ဘယ်တော့မှ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒီတော့ အလင်းရောင်ရှိတုန်း မြန်မြန်လုပ်မှ”

ပထမတော့ သူတို့အားလုံးသည် ကျွန်တော့်အား မလုပ်ရန် ဖျက်ကြ၏။ လို့ရာတွင် ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် လွတ်လမ်းရှိသေးသည်ဟု မထင်ကြတော့၍ ဘာမဆို စွန့်စားကြရပေမည်။ ကျွန်တော်တို့က ထွက်သွားနိုင်ပြီး အကူအညီရခဲ့လျှင် ပူဝကို ဖောက်ခွဲဖွင့်မည်ဟု ဖိလစ်အား ပြောလိုက်၏။ ဖောက်ခွဲသဲ လုံးလေးချက်ပင်လျှင် အကူအညီလာနေပေပြီဟု ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါ သူနှင့်အမျိုးသမီးများသည် ပူထဲသို့ ဆုတ်နေကြရမည်။ လို့ရာတွင် အစီအစဉ်ရှိသလောက်ကို ဖြစ်နိုင်မည်ဟု မယုံကြည်လှကြောင်းကိုတော့ ကျွန်တော်က ဝန်ခံရပေမည်။

ဆူဝမ်က ကျွန်တော့်အားကူညီရန် ရေအိုင်သို့ လိုက်ခဲ့ပါသည်။ ချောင်းဝက်ပါသည် မည်မျှနက်မည်ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မသိနိုင်ပါချေ။ ကျွန်တော်က ရေအိုင်ဖွန်းမှနေ၍ ရေထဲသို့ တဖြည်းဖြည်းနှစ်၍ ခြေ

ထောက်နှင့် စမ်းကြည့်ပါသည်။ ရေက ဆေးစက်နေပြီး အကြောအခြင်များ စိမ့်သွားပါသည်။ သို့ရာတွင်ခြေမထောက်မိပါချေ။ ကျွန်တော်က ဒိုင်ဗင် ထိုးချရပေမည်။ ဆူဝမ် ကျွန်တော့်အား ဆွဲတင်ပြီး ခြေထောက်နှင့် လက်မောင်း ကြွက်သားများကို ပွတ်သပ်နှိပ်နယ်၍ပေးပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်က အသက်အားရအောင် ရှူလိုက်ပြီးနောက် ရေထဲသို့ ထိုးစိုက်ချလိုက်ပါသည်။

ရေကကျွန်တော့်ကို ဆွဲနှစ်ချလိုက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် သည် ရှေ့မတိုးနိုင်သေးဘဲ ရှိနေသေးပြီး ရေအောက်တွင် တန်လန်းကြီး ဖြစ်နေပါ၏။ ကျွန်တော့်မှာ မွန်နေပြီဖြစ်ပြီး အောက်သို့ ဆက်မကျပါ တော့ချေ။ ကျွန်တော်က ရေပြင်ပေါ်သို့ ခြေတန်၍ တက်ခဲ့ရပါတော့ သည်။ အပေါ်ရောက်တော့ ဝဲကလေးက ကျွန်တော့်ကို ဘေးသို့ရိုက်ပို့လိုက် ပါသည်။ ဆူဝမ်က ကျွန်တော့်လက်မောင်းကိုကိုင်၍ အာကုန်ပါးကုန် ဆွဲမတင်နိုင်သည်တွင် ကျွန်တော်က ကျောက်ဆောင်ဖွန်းကို ခိုကို့ရာမဲ့ ဆွဲကိုင်ထားရပါတော့သည်။

“သိပ်နက်တယ် ဆူဝမ်၊ ကိုယ်ဟာ ရေအိုင်အလယ်တည့်တည့်ကို ထိုးချပြီး မြှုပ်သွားစေမှဖြစ်မယ်”

ခဏတော့ ကျွန်တော်က ကျောက်ပြားဖွန်းတွင် လဲလျောင်းအနားယူ နေမိ၏။ ဆူဝမ်က ကြွက်သားများ ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်က မတ်တပ်ထလိုက်ပြီး နောက်သို့ ခြေလှမ်းအနည်းငယ်ဆုတ် လိုက်ကာ အသက်ဝအောင် ရှူလိုက်၏။ ကျွန်တော် သုံးလှမ်းပြေးပြီး ဝဲအလယ်သို့ ဒိုင်ဗင်ထိုးချလိုက်ပါသည်။ ဤတစ်ချိန်တွင်မူ ကျွန်တော်သည် နောက်မပြန်တော့ပါပေ။ ရေသည် ကျွန်တော့်လက်ပေါင်းတစ်ဖောင်ဖြင့် ဆွဲယူ၍ နက်သည်ထက်နက်အောင် ခေါ်သွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော် မြုပ်ဆင်နေဆဲဖြစ်ပြီး နားတွေက ကူလာ၏။ လည်မျို တစ်ဆို့လာသည်။ ကျွန်တော့်ညှိနောက်များသည် ဆူပွတ်၍ နားထင်တဒိန်း ဒိန်း ဖြစ်လာတော့၏။ အချိန်ကတုန်ခဲလှပြီ မခဲမရပ်နိုင် နာကြည်းလာပါ

တော့သည်။ ရေက ကျွန်တော်အား ဝေးသည်ထက်ဝေအောင် ဆွဲချသွား
နေပါသည်။ ကျွန်တော်အား ဟိုဘက်ဘေး ဒီဘက်ဘေး ပို့လျက်ရှိ၏။
ဘေးပတ်ပတ်လည်လည် တဖြည်းထက် တဖြည်း ကျဉ်းမြောင်းလာသည်ဟု
ထင်ရပါသည်။

ကျွန်တော် လက်များကို ရှေ့သို့ ဆန့်တန်းထားလိုက်ပါသည်။
နာကြည်းခံခက်မှုကလည်း မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဖြစ်လာတော့၏။ ကျွန်တော်
က အောက်ခြေကိုထိမိကြောင်း သိလိုက်၏။ ကျွန်တော်က နောက်ဆုံး
ကြိုးစားသည့်အနေဖြင့် ရှေ့သို့ထိုး၍ အထက်သို့ တွန်းလှိမ်တက်လိုက်
ပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ မြောနေသေးပြီ။

ကျွန်တော်က ခေါင် ကိုလက်ဖြင့်ကိုင်ထားရင်း ရေပေါ်သို့ ပေါ်တက်
လာစဉ်တွင် နားထဲ၌ ဆူဝမ်း၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“စိတ်ချရပါပြီ ပရာဆတ်၊ အသက်ဝဝရှူပါတော့”

အရေးဆိုးကြီးကြုံလေ၍ ကျွန်တော်တော့ သွားပြီဟု ထင်လိုက်ပါ
သည်။ ယခုအခါ ကျွန်တော်တို့သည် မှောင်နှင့် မည်းမည်းကြီးထဲသို့
ရောက်နေကြောင်း သိရတော့၏။ ရေအားဖြင့် တွန်းပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေ
၏။

“သဲ့ခါတိတိ ရေငုတ်တာဟာ ဆက်တိုက်ကြီး ကျလွန်းနေတယ်
ခွန်ပရာဆတ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့တာပဲ”

ယခုအခါတွင် ကျွန်တော်သည် သက်ကောင်းကောင်းရှိပြီဖြစ်သ
ဖြင့် ဆူဝမ်းအား ရှေ့မှသွားစေ၏။ စမ်းသည် ကောင်ခေါင်းငိုက်ကလေး
တစ်ခုအတွင်းသို့ တဝေါပေါ စီးဝင်လျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်တော်တို့သည်
ဘေးနဲ့ရံများအား လက်များဖြင့်ကာထားရပါသည်။ တစ်ခါခါတွင် အမိုး
သည်လည်း နိမ့်လေလွန်းလှသဖြင့် လက်ကို အပေါ်မြှောက်လိုက်လျှင်
တိုက်ခတ်၍ သွားလေ၏။

ဘေးနှစ်ဖက်သည် ရေတိုက်စားထားသဖြင့် ချောမွတ်နေလေ၍ ကိုင်စရာ ကွယ်စရာမတွေ့ရှိပါ။ ဂျွန်တော်တို့အား ရေစီးပြင်းပြင်းက တိုက်ယူသွားနေ၏။ ဂျွန်တော်တို့က ဘာမှမတတ်နိုင်။ လိုက်ပါသွားရုံသာရှိ၏။

ဂျွန်တော်တို့နားထဲတွင် တစ်ချိန်လုံးလိုပင် ရေသဲများ ဆူညံ၍ နေလေ၏။ ၎င်းတို့သည် တဖြည်းထက် တဖြည်း ကျယ်လောင်၍လာ တော့သည်။

“ဆူဝမ်ရေ အဲဒါဘာတွေလဲ”

ဂျွန်တော်က အော်၍မေးလိုက်ပါသည်။

“ရေတံခွန်တစ်ခုပါ ခွန်ပရာဆတ်၊ ဂျွန်တော်တို့ လက်ဆက်ထား ကြရအောင်”

ဂျွန်တော်တို့ လက်ချင်းဆက်မိသည်မှာ နည်းနည်းလေးမှမစောပါ။ ရေက ဂျွန်တော်တို့အား တဟုန်ထိုးတိုက်ခေါ်သွားပါသည်။ “ခုန်ချလိုက်” ဆူဝမ်၏အော်သံကို ကြားလိုက်ပါသည်။ ဂျွန်တော်က ရှေ့သို့ ခုန်ချလိုက် ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ရေက ဂျွန်တော်အား ပြန်ဆွဲယူထား လိုက်သည်။ ကိစ္စပြီးလေပြီ။

ထို့နောက် ဂျွန်တော် မှတ်မိသမျှတော့ ရေသည် ဂျွန်တော်ကိုယ် အား ခြေထောက်မှ စုပ်ယူဆွဲချသွားလေတော့၏။ ဂျွန်တော်က တန်ကျောက် ရန်ကန်သော်လည်း အောက်သို့သာ ကျသွားပြန်လေတော့၏။ ရေသဲက ဂျွန်တော် နားထဲတွင် ဆူညံလာပြန်၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ဂျွန်တော်သည် မြေအောက်ရေအိုင်တစ်ခု၏ ငြိမ်သက်သောရေသေပေါ်တွင် ပေါ်လော့ချော လျက်ရှိလေတော့၏။

ရေနှင့် နှပ်နှံလှုံ့ရ၍ မောပန်းစုတ်ပြတ်နေသော ဂျွန်တော်မှာ တခြာဘာမှ တွေးတောမနေနိုင်။ အသက်ရှင်နေသေးသည့်အတွက်သာ

ဝမ်းသာရပါတော့၏။ ကျွန်တော်က ရေပေါ်တွင်ဖော့၍နားနေရင်၊ ရေများ
 ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေသော ပူပြင်ကျယ်ကြီးအားမော့ကြည့်မိတော့၏။ မိနစ်
 အနည်းငယ်ကြာလွှားမှ ကြည့်မြင်နိုင်သော အလင်းရောင် လှဲလောက်စွာရှိ
 သည်ကို သတိထားမိပါသည်။ တစ်နေရာရာတွင် ထွက်ပေါက်တစ်ခုရှိ
 ပေမည်။ ဖန်ဘုရင်၏ နောက်ဆုံးသဲလွန်စကို ကျွန်တော်က သတိရလိုက်၏။
 “အန္တရာယ်ရှိလျှင် ရှေးနှင့်အတူ အလင်းရောင်ရှိသည်” ကျွန်တော်တို့လိုပင်
 သူလည်း ရန်သူများဖြင့်ပိတ်မိနေခဲ့လျှင် အသင့်ဖြစ်စေရန် ထွက်ပေါက်အဖြစ်
 သူသိထားလေသည်လား။

“ဆူဝမ်”

ကျွန်တော်က အော်ခေါ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အသံက ပူထဲတွင်
 ဝဲတင်သံ လိုက်သံထပ်သွားသည်။

“ဆူဝမ်ရေ တို့ဒီကထွက်ကြမှပဲ၊ ဖန်ဟာ ဒီလမ်းကိုသိတယ်၊ တို့
 ထွက်ပေါက်ရှာကြရအောင်”

ကျွန်တော်တို့သည် အလင်းရောင်ရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း
 ကူးသွားကြသည်။ ပထမတော့ ကျွန်တော်သည် ကျောက်နံရံကန်ဆီသို့သာ
 သွားနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ အနီးသို့ရောက်သွားသောအခါကျမှ လှေကား
 ထစ်အကြမ်းများ ထစ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့ဖြင့် ကျောက်စွန်းတစ်ခုမှ
 တစ်ခုသို့ တက်ရောက်သွားနိုင်ပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကနားလျှင် ဖြည်းညင်း
 စွာဖြင့် အနီးဆုံးကျောက်စွန်းကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲဖက်လိုက်ရပါသည်။ ထိုတွင်
 မိနစ်အနည်းငယ်ကြာအောင် ခြေပစ်လက်ပစ် လဲနေပါသေး၏။

“ကျွန်တော်တို့ သွားကြမှပဲ ခွန်ပရာဆတ်၊ မို့မဟုတ်ရင် ကျွန်တော်
 တို့ အအေးမိသေလိမ့်မယ်”

ဆူဝမ်က ညည်းလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် တစ်နာရီခန့်ကြာအောင် တက်ခဲ့ကြ
 ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ပူဖိုအမြင့်ဆုံးအပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါတွင်
 အထက်သို့ထောင်သွားသော လမ်းကျဉ်းလေးတစ်ခုကိုတွေ့ရှိပါသည်။ ထို
 လမ်းအတိုင်း တက်ကြပြန်သည်။ တစ်နာရီခန့် တက်မိသောအခါတွင်ကား
 ကျွန်တော်တို့သည် သုံးရက်တာ အတောအတွင်းတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်
 အဖြစ်နှင့် မိုးကောင်းကင်ပြာကြီးကို မြင်တွေ့ရပါတော့သည်။ ဤထွက်
 ပေါက် ကျွန်တော်တို့ပိတ်မိနေသော ပူပေါက်ထက် အတော်ကြီးကို ပိုမို
 မြင့်မားလေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် လေကပြင်ထဲသို့ ထွက်လိုက်သော
 အခါတွင် ကျောက်စွန်းတစ်ခုပေါ်သို့ရောက်နေကြောင်း တွေ့ရှိရတော့၏။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါတွင် ကျွန်တော်တို့သည် အောက်ခြေ၌
 အလုပ်လုပ်နေကြသော ဒေါက်တာဗွန်ဖိုလူများအသံကိုကြားရပါသည်။
 ၎င်းတို့သည် ရတနာများကို တွေ့ရှိရန် အခြားပူများတွင် လိုက်လံရှာဖွေ
 နေကြောင်း ထင်ရှားပါသည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့၏အထက်တွင်ရှိသော
 ကျွန်တော်တို့အာတော့ သူတို့သည် မမြင်မတွေ့နိုင်ပါချေ။ ကျွန်တော်
 တို့သည် အော့ပန်လွန်းလှပြီဖြစ်၍ ဘာကိုမျှ စိုးရိမ်ပူပန်မနေနိုင်ပါတော့ချေ။
 ပူဖွေးသော နေရောင်ခြည်အောက်တွင် လဲလျောင်းလိုက်သောအခါတွင်
 တုံးကနဲ အိပ်ပျော်သွားကြပါတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ မိုးသောအခါတွင် မှောင်၍နေချေပြီ။ လထွက်ပြီး
 ကျွန်တော်တို့က အောက်သို့ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွဲဂူဝတွင် ဒေါက်တာ
 ဗွန် သည် အစောင့်များချထားကြောင်း တွေ့ရ၏။ သူတို့သည် မီးဖိုကြီးတစ်ခု
 ပို၍ ပိုင်းထိုင်ကာ ရယ်ကာမောကာ စကားပြောနေကြပါသည်။ ကျွန်တော်
 တို့သည် တောင်အောက်သို့လွှတ်မြောက်၍ ရောက်သွားနိုင်စရာအကြောင်း
 မမြင်ပါချေ။ ကျွန်တော်တို့က အကူအညီရရှိစေနိုင်ရန်အတွက် တောင်ထိပ်
 သို့သာ တက်ရပေမည်။

အစောင့်များသည် သောက်စားကာ လေပန်းနေကြသဖြင့် တောင်ပေါ်တွင် ဘာဖြစ်နေသည်ကို မသိကြပါပေ။ ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ထိပ်သို့ သတိကြီးစွာဖြင့် ဝင်တွားတက်ကြပါသည်။

တောင်ထိပ်သည် ပြန်၍ ကျောက်တုံးကြီးများ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ခြေပစ်လက်ပစ်ဖြင့် တောင်ထိပ်သို့ ရောက်သွားသောအခါတွင် ကျောက်တုံးတစ်ခုအားတွင် လူရိပ်တစ်ခု လှုပ်ရှားသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

“ဘယ်သူလဲ”

ညင်သာစွာ မေးလိုက်၏။

ဝထမတော့ ဒေါက်တာဗွန်သည် တောင်ထိပ်တွင်လည်း အစောင့်များ ချထားသောပြီဟု ထင်လိုက်၏။ နောက်မှ သဘောပေါက်လာသည်မှာ လူ့လူများ ဆိုလျှင် တို-တို-တိတ်တိတ် မေးမည်မဟုတ်ပါချေ။

“မိတ်ဆွေပါ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီပါ”

ကျွန်တော်က ဖြေလိုက်သည်။

လူရိပ်သည် ကျွန်တော်တို့ထံ ဝင်တွား၍ လာနေ၏။ သူကား ပရိဝီရာကွန်၏ သစ္စာရှိသော တပည့်တစ်ယောက်ပေတကား။ သူ့ဆရာနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဘာတွေဖြစ်ပျက်ကြကြောင်း သူ့အား ခပ်မြန်မြန် ရှင်းပြလိုက်ပါသည်။ ရွာသားများသည် ဒေါက်တာဗွန်အား သင်္ကာမကင်းရှိနေကြပြီး လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ကတည်းက တောင်ကိုစောင့်ကြည့်နေကြကြောင်း၊ ကျွန်တော့်တို့အား သေချာပေါက် အကူအညီပေးလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် သူကပြောပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဒေါက်တာဗွန်အား တိုက်ခိုက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်က သိရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က သူ့အား အနီးဆုံး ရွာသို့ သွား၍ သေနတ်နှင့် တူးရွင်းကိုင်လူငယ်များကို ရသလောက် စုဆောင်းခဲ့ရန်

ပြောပါသည်။ ငါ့နောက် ရဲအဖွဲ့သို့လည်း အကူအညီတောင်းရန် ဆက်သွယ်
တစ်ယောက်လွှတ်ဖို့ ပြောလိုက်၏။

မိုးလင်းသည်အထိ ကျွန်တော်နှင့် ဆူဝမ်သည် ဘာမျှလုပ်ကိုင်နိုင်
သည် မရှိပါ။ အိပ်ကြရုံသာ ရှိပါ၏။ မာကျောလှသော ကျောက်သားပြင်
သည် ကျွန်တော်တို့၏ အိပ်ခြင်းအား မကားဆီးနိုင်ပါပေ။

* * *

အခန်း ၁၆

ဗွန်နှင့် တိုက်ခိုက်ခြင်း

ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရာမှနိုးသောအခါတွင် နံနက်ငါးနာရီထိုးပေတော့၏။
ကျွန်တော်တို့ပတ်ပတ်လည်တွင် လူခြောက်ဆယ်ခန့်စုရုံးနေသည်ကို တွေ့
ရ၏။

“ကျွန်တော်တို့ နှစ်နှစ်တွက် လူတွေစုလာတယ် ဆရာ”

တစ်စုံတစ်ယောက်က ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွစွာနှင့် ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော်က လူတို့အား သေသေချာချာကြည့်ရှုပါသည်။ လူတို့
တွင်သေနတ်နှစ်ဒါဇင်ခန့်ရှိပါသည်။ ၎င်းတို့အနက်မှတချို့သည် ကျောက်တုံး
များကိုသာ ပစ်ခတ်စေကာမူ ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းသည် ပြည့်စုံပါချေပြီ။
ကျွန်တော်တို့ကသာ လိမ်လိမ်မာမာရှိခဲ့လျှင် ဒေါက်တာဗွန်ထက် အား
ကောင်းပေသည်။

တောင်ပေါ်ဘက်သို့ ရန်သူများတက်ရောက်၍ ကျွန်တော်တို့အား
တောင်ထိပ်မှနေ၍ မတိုက်ခိုက်နိုင်စေရန်အတွက် ကျွန်တော်က သေနတ်ကိုင်
လူခြောက်ယောက်ကိုအစောင့်လွှတ်ထားလိုက်၏။ ကျန်လူများကိုမူ ရိုင်ဖယ်
များကို ဖွဲ့ကိုင်လျက် တောင်အောက်သို့ မြန်မြန်ဆင်းရန် ပြောလိုက်ပါသည်။
သို့မှသာ ကျွဲပူဝကို အုပ်မိမည်ဖြစ်လေသည်။

“ခင်ဗျားတို့အားလုံး အသင့်ဖြစ်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ပူထဲကို စပစ်ကြပေတော့ ဒါမှ ဒေါက်တာဗွန်ရဲ့လူတွေက တို့ကိုမပစ်နိုင်မှာ”

ကျွန်တော်နှင့် ကျန်ရစ်သူများသည် တောင်ကုန်းထိပ်ငယ်မှနေ၍ လူတို့ တောင်အောက်သို့ ဆင်းသွားနေကြသည်ကို ကြည့်နေကြပါသည်။ ၎င်းတို့ စတင်ပစ်ခတ်သောအခါတွင် ကျွန်တော်တို့သည် အောက်သို့ပြေးဆင်းသွားကြပြီး တခြားပူထဲတွင် ပိတ်ဆို့နေသည်များအား တူးဖော်ကြပါတော့သည်။ ဤကား အောင်ပွဲဆင်သောကာလဖြစ်ပေသည်။ လို့ရာတွင် ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်တော်တို့သည် အတော်ကြီး ကြိုပမ်းဆောင်ရွက်ရပါသည်။ ဒေါက်တာဗွန်၏ လူများသည် ကျွမ်းကျင်စွာ လို့မဟုတ် ကံအားလျော်စွာဖြင့် အကြီးအကျယ် တောင်ဖြူချထားသဖြင့် ၎င်းတို့ကို ပေါက်တူးများနှင့်သာလုပ်နေလျှင်တော့ ရက်အတော်ကြာပေလိမ့်မည်။

ရွာသာများအား အတူ ခိုင်းထားခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော်နှင့် ဆူဂမ်သည် ဒေါက်တာဗွန်၏ပစ္စည်းများစုဝုံထားရာ တောင်အောက်ခြေသို့ဆင်းခဲ့ကြပါသည်။ ပေါက်တူးနှင့် တူးရွင်းများကြာတွင် မိုင်းသေတ္တာတစ်လုံး ရှိလေသည်။

ဒေါက်တာဗွန်၏ အစောင့်များသည် အလစ်အတိုက်ခံရကြောင်း ထင်ရှားလှပါသည်။ ၎င်းတို့သည် အနည်းငယ်သာ ပြန်လှန်ပစ်ခတ်နိုင်ပါသည်။ ဒေါက်တာဗွန်တို့ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်မတိုက်ခိုက်ခင် ကျွန်တော်တို့ အနည်းဆုံး တစ်နာရီ နှစ်နာရီတော့ အချိန်ရပေမည်။

ကျွန်တော်တို့က အချက်ပေးသည့်အနေဖြင့် အသေးစားလုံးချက်ဖောက်ခွဲလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ဖိလစ်နှင့်အမျိုးသမီးများပူထဲမှ ထွက်ခွာသွားနိုင်ရန် အချိန်ပေးသည့်အနေဖြင့် ဖောင်ဆိုင်းနေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ပထမမိုင်းကို ကျောက်တုံးကြီးနောက်ဘက်တွင် လျင်မြန်စွာ မြှုပ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့က ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်ပြီးသောအခါတွင် ရွာသာများက ကျောက်တုံးငယ်များကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ပါသည်။

လုံးကြိမ်မြောက် ဖောက်ခွဲပြီး သောအခါတွင်ကား အပေါက်ပေါ်လေး တစ်ခု ပေါ်ထွက်လာပြီး ကျောက်တုံးများသည် ပူတွင်းသို့ လှိုမိုင်ဝင်သွားတော့ လေ၏။ ကျွန်တော်တို့ နီးစပ်လာကြပြီဖြစ်ကြောင်း သိရ၍ ဆက်လက် ဖောက်ခွဲရန်မှာ အန္တရာယ်များလှကြောင်း ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ရွာသား များသည် လူတို့၏ အသက်ရှင်ရေးသည်ပင် ဤအပေါ်၌ တည်နေသည့် ပမာ ပေါက်တူးများ လက်နက်များနှင့် ဆက်လက်တူးဖောက်ယက်ထုတ် ကြပါသည်။

ဤမျှ ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင်သည်တိုင် နှေးကွေးလေးလံလှပေ သည်။ လုံးနာရီမျှကြာသွားသည်တိုင် ပူအနားသို့ မရောက်သွားပါသေးချေ။ ထိုအချိန်အထိတော့ ဒေါက်တာဗွန်လူများ အရိပ်အရောင်ကို မမြင်မတွေ့ ရဘဲ ကျွန်တော်တို့အား လုံးဝမေ့သလောက်ပင် ရှိနေပါတော့၏။

ထိုနေ့နက်တွင်ကား မည်သို့မျှ သတိပေးခြင်း မရှိဘဲနှင့် သေနတ်သံ များသည် တွဲပူထဲမှ တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာပါတော့သည်။ ဒေါက်တာ ဗွန်၏လူများသည် ကျွန်တော်တို့အားမြင်သည်တိုင် ပူထဲမှ ဝပ်တွားတက် လာခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ၎င်းတို့၏ ပစ်ခတ်သောအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ အထဲမှ လူတစ်ယောက်သည် ပေါ့ပေါ့ဆဆနှင့် ထိုင်၍ စီးကရက်မီးညှိ လျက်ရှိလေသည်။ သူသည် ပခုံးကို လက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ကာ တစ်ချက်မျှ ကော်လိုက်ပြီးနောက် မြေကြီးပေါ်သို့ ပစ်ကျသွားလေ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်၌ လူ့အား အကူအညီပေးရန် အချိန်မရရှိပါ။ ပူထဲမှ ပစ်ခတ်များရပ်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လူမြောက်ယောက်သည် ပြေးထွက်လာပြီး ကျောက်တုံးများနောက်တွင် အကာအကွယ်ယူလိုက်ပြီး ပစ်ခတ်ကြပြန်ပါသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ၎င်းတို့အနက် လုံးယောက် သည် ဂဏ်ရာရရှိသွားလေသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ထပ် လူလေးယောက် သည် ပူထဲမှပြေးထွက်လာပြန်ပါသည်။ တစ်ယောက်မှာမူ နှစ်လှမ်းလုံး လှမ်း အတွင်းမှာပင် ထိမှန်လဲကျသွားလေသည်။ ရွာသားများသည် မှန်မှန်ကြီး

ပြန်လှန်ပစ်ခတ်လျက်ရှိချေပြီ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ ကြာကြာခံနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်းကို ကျွန်တော်က သိမြင်ပါသည်။

ဗွန်၏လူများသည် ဂူတွင် တူးနေသူများထံသို့လည်းကောင်း၊ သေနတ်ကိုင် ရွာသာများထံသို့လည်းကောင်း နှစ်ပိုင်းခွဲ၍ ပစ်ခတ်နေပါ သည်။ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်ကလူတို့အားလုံး ပင်နေ ကြရန်ပြောလိုက်ရပါသည်။ ဆူဝမ်အား ကျောက်တုံးများကို သွားရောက် ကူညီဖယ်ရှားရန် ပြောလိုက်သည်။

ဒေါက်တာဗွန် စမ်းကိုပိတ်ထားသောတောင်အောက်ပိုင်းသို့ သူက လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ ရေများက ပန်ထွက်စပြုနေလေပြီ။ နောက်ပိုင်း မှနေ၍ ရေလုံးကြီး အတင်တွန်းတန်လျက်ရှိပေမည်။ ဆူဝမ် ဘာကိုဆို လိုကြောင်း ကျွန်တော်က သိရှိတော့၏။ ကျွန်တော်တို့သည် မိုင်းများကိုယူ၍ စမ်းဆီသို့ရောက်အောင် ကျောက်တုံးတစ်ခုမှတစ်ခုသို့ ပြေးသွားပါတော့ သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အန္တရာယ်ပေးနိုင်ကြောင်းကို ဒေါက်တာဗွန်၏ လူများသည် သိမြင်သွား၍ တစ်ခဲနက်ပစ်ခတ်ပါလေတော့သည်။ သို့ရာ တွင် သူတို့သည် ကိုက်အနည်းငယ်များဖြင့် ပစ်ခတ်သည်မဟုတ်သဖြင့် ကျည်များသည် ကျွန်တော်တို့ပတ်ပတ်လည်တွင်ဖြာလျက် ကျောက်တုံးများ အနံ့အပြား ထိမှန်လေတော့၏။ ကျွန်တော်တို့သည် စမ်းကိုပိတ်ထားသော နေရာတွင် ပစ်လွဲလိုက်ပြီး ယမ်းများကို ကျောက်ထဲသို့ နက်နိုင်သမျှ နက်အောင် မြှုပ်လိုက်ပါသည်။ မိနစ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့သည် နောက်ကြောင်း မြန်မြန်ဆုတ်ပြီး အကွယ်အကာယူလိုက်ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဒေါက်တာဗွန်၏လူများသည် ဂူထဲမှ ပြေးထွက်လာ ပါသည်။ သူတို့အထဲတွင် တိပ်သည် ရပ်လျက်ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့ကိုသေပြီဟု ထင်နေခဲ့သည်။

ကျွန်တော်က ဘာမှမလုပ်နိုင်ခင်မှာပင် ပေါက်ကွဲသံကြီး ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ အတော်ကလေးကြာသော်တော့ ပကတိ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိလေသည်။ မည်သူ့မျှ တုပ်တုပ်မျှ မလှုပ်။ ထို့နောက် ရေများသည် ဂလကောစီး ထွက်လာသံကြားရ၏။ ရေလုံးသည် ဧရာမ ကျောက်နံရံဖွန်းကြီးကို တိုက်ခိုက်ဖြိုဖျက်လျက် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲကြီးများကို ကောင်ကောက်သို့ သယ်ချသွားလေတော့၏။ ဗွန်ဇီလူများသည် ပုန်းကောင် ခိုလှုံရန်အတွက် ဂူဆီသို့ ပြန်ပြေးကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ကောင်စောင်းကလျောက်အတိုင်း ကျွဲဂူထဲသို့ စီးဆင်းသွားသောရေထဲတွင် သူတို့သည် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် လောလောဆယ်အတွင်းတော့ သေးကင်းပေပြီ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သော တိပ်ဇီအသက်ကို ဆုံးရှုံးပေးပါတော့၏။ မည်သူတစ်ယောက်မျှ ရေလုံးဂဏံကလွတ်မြောက်မည်မကုတ်ကြောင်း ကျွန်တော်က သိရှိပါသည်။ ကောင်စောင်းမှကျလာသော ရေလုံးကြီးများပမာ ကျွန်တော့်တွင် စိတ်ကို ထိခိုက်မှုလှိုင်းသည် ရိုက်ခတ်လာပါတော့သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်မတိုက်ခင် ၁ နာရီ ၂ နာရီအချိန်အထိ ဤမျှ အဆုံးခံလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော်က ဂူပေါက်သို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။ ကျောက်တုံးများက ဖောဖောကအတိုင်းပင် မြင့်မား စုပုံလျက်ရှိပါသည်။ ရွာသားများသည် ဖရွံ့တူးကြပြန်ပါသည်။

ကြည့်ရလျှင်မှာ မျှော်လင့်ချက် မရှိပါပေ။ ကျွန်တော်တို့သည် ဂူထဲသို့မရောက်နိုင်တော့မည်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်လာပါတော့သည်။ မကြာခင်ပင် နောက်တစ်ကြိမ် တိုက်ခိုက်ကြပေဦးမည်။ လူတွေက ဖပ်သေကြရပေဦးမည်။ ကျွန်တော်က ထိုတွင်ထိုင်နေစဉ် အချိန်က မကုန်နိုင်မဆုံးနိုင်ဖြစ်နေပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက် လာတင်လေသည်။ ကျွန်တော်က မော့ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော့်ဘေးတွင် မင်နီရောက်နေလေ

သည်။ ရွာသားများအားလုံး မတ်တပ်ရပ်၍ ပြုံးနေကြသည်ကို မြင်ရပါသည်။
 ပူဝရှိ ကျောက်တုံးများကြားတွင် အပေါက်ကလေးတစ်ပေါက်ရှိပြီး အစပက်
 အား ဆွဲထုတ်လျက်ရှိကြသည်။ ခဏကြာတော့ ဖိလစ် ထွက်လိုက်လာသည်။
 လူတို့လုံးယောက်စလုံး ဖြူဖော်ဖြူရော် မျက်ကွင်းတောက်ပက်နှင့် အသေ
 ကောင်များနှင့် တူနေကြတော့၏။ ထို့နောက် ဖိလစ်က ပြုံး၍ ကျွန်တော်
 ထံသို့ နှစ်လှမ်း လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ တစ်ယောက်ယောက် လူ့အား
 ဖမ်းလိုက်လျှင် သူသည် လဲကျသွားပေမည်။ ကျွန်တော် သူ့ထံပြေသွား
 စဉ်တွင် တောင်တန်းပေါ်မှ ရွာသားများက အော်လိုက်ကြသည်။

“ပုလိပ်တွေလာပြီဟေ့ ပုလိပ်တွေ”

မှတ်ကျောက်တင်ခြင်းကား ပြီးဆုံးလေပြီကကား။

* * *

အခန်း ၁၇

ဘေးဘယာဝေးကွာရာ

ကျွန်တော်တို့အား ဘန်ကောက်ဆေးတိုက်သို့ တန်ခေါ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်က အားရပါးရကြီးအိပ်ချလိုက်ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာချမ်းမြေ့မိပါသည်ကို အမြဲထားစဉ် သတိရနေပေလိမ့်မည်။ ဆရာဝန်က ကျွန်တော်တို့အား ဆေးတိုက်တွင် တစ်ပတ်ခန့် ကြပ်မတ်ကုသခြင်းခံနေရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်ထားပါသည်။ ထိုအတောအတွင်း၌ ကျွန်တော်တို့အား မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ အတိတ်ဖတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောခွင့်မပေးပါချေ။ ထိုအတွက် ကျွန်တော်တို့က ညည်းညူတန်ဆောင်ကြသော်လည်း တကယ်တော့မူ မေ့လျော့ထားရသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့သည် ဝမ်းသာလျက်ရှိကြပါသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ လေ့လာသော ဥယျာဉ်တွင်း၌ ဆုံမိကြသောအခါတွင် တိပ်အကြောင်းကို မပြောဆိုကြဘဲ အနာဂတ်အကြောင်းကိုသာ ပြောဆိုကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ဆေးတိုက်မှ ဆင်းသည့်နေ့တွင် အဖေက လူ့ကားကလေးဖြင့် လာကြိုပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သတင်းကို နားထောင်လိုကြသော ပြတိုက်၊ တက္ကသိုလ်နှင့် အစိုးရဘက်က လူများအား ဖိတ်ကြားထားကြောင်း လမ်းတွင်အဖေက ပြောပြပါသည်။

ညစာစားပွဲသည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ပြီးစီးသွား
ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့က အဖြစ်အပျက်များကို ကိုယ်တိုင်ခံစားရသည်ထက်
လူများတွေ့ကြုံရသည်ပိုမျိုး ပြောပြကြပါသည်။ ကော်ဖီသောက်ကြသော
အခါတွင် ကျွန်တော့်ဖခင်က ထ၍ ကျွန်တော်တို့ အံ့အားသင့်ကြရပါသည်။
လို့ရာတွင် သူ့စကားများကို ကြားရသောအခါတွင် ပို၍ပင် အံ့ကြမိပါသည်။

“အမျိုးသမီးအပေါင်းနဲ့ လူကြီးမင်းများခင်ဗျာ၊ ဖန်ဘုရင်ရဲ့ရတနာ
များကို တွေ့ရှိလူများအား ဂုဏ်ပြု၍ သုံးဆောင်ကြပါရန် ခင်ဗျာ။”

“ဖန်ဘုရင်ရဲ့ ရတနာများကို တွေ့ရှိလူများသို့”

မည်သည့်များက ဆိုလိုက်ကြပါသည်။

“မင်းတို့တတွေတော့ အတော်အံ့ကြသွားကြမှာပဲ၊ ညစာစားမပြီး
မချင်၊ မင်းတို့ကို ဒီအကြောင်း မပြောပြသေးဖို့ ကိုတိုင်ပင်ထားကြတယ်၊ ကဲ
အခုတော့ မင်းတို့ ဘန်ကောက်ကို ပြန်လာကြပြီးနောက် ဘာတွေ
ဖြစ်ပျက်တယ်ဆိုတာကို နားထောင်ကြပေတော့”

လို့နှင့် ကျွန်တော်တို့အား ဖာတ်စုံခင်းပြကြပါသည်။ ရဲအဖွဲ့သည်
တောင်ပေါ်မှ ရေများကျဆင်းသည်အထိ စောင့်နေကြသည်။ ထို့နောက်
လူတို့သည် ဒေါက်တာဗွန်၏ စစ်တပ်ကလေးထဲမှ အသက်ရှင် ကျန်ရစ်
လူများကို ရှာဖွေကြပါလေသည်။ သူတို့တတွေသည် ကျွဲပူဝသို့ လျှောက်သွား
စဉ်တွင် ကျောက်တုံးများအကြား၌ ပြောင်လက်သောအရာများကို တွေ့ရလေ
သည်။ လူတို့သည် အသေးစိတ်ဆက်ရှာဖွေကြရာ သုံးရက်တိုင်တိုင်ကြာရှိ
လေသည်။ ဖန်ဘုရင်၏ ရတနာအားလုံးလောက်ကို ရရှိလေသည်။ ဖန်ဘုရင်
ကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း၊ လို့မဟုတ် တစ်ယောက်ယောက်ကသော်
လည်းကောင်း ရတနာများကို မူလမြူဝန်ထားရာ ကျွန်တော်တို့ ပိတ်မိနေ
သောပူထဲမှ ရွှေပြောင်း ထားပေမည်။ စမ်း၏ကိုက်ခတ်မှုဖြင့် ရတနာတို့
ကျလာခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

စမ်းစီးထွက်လာရာ တောင်စောင်းတွင် အမြင့်ဆယ်ပေ အလျား ဆယ်
ငါးပေခန့်ရှိသော ပူကလေးတစ်လုံးရှိလေသည်။ ဤပူကကို စမ်းရေတို့က
ဖုံးကွယ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

ဤကျောက်ဆောင်ထဲတွင် အာလုံးသော ရတနာများကို သိုလှောင်
ထားလေသည်။ ဆူဂမ်နှင့် ကျွန်တော်က ဖောက်ခွဲလိုက်သောအခါတွင်
ရေတို့သည် ကျောက်ဆောင်ခန်းကို ပြည့်လျှံသွားစေတော့၏။ ရေများ
စီးကျလာသောအခါတွင် သေတ္တာများကို ရိုက်ခွဲချေမှုလျက် တောင်အောက်
သို့ လယ်ချလာပါတော့၏။ ရတနာများသည် မြေပြင်ပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊
ကျွဲပူထဲတွင်လည်းကောင်း ပြန်ကျလျက် ထိန်ထိန်ညှိနေစေပါတော့သည်။

စကားပြောပြီး၍ ဆုံးသွားသောအခါတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ကိုယ့်
အစုနှင့်ကိုယ် ဥယျာဉ်ထဲသို့ သွားကြပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဘန်
ကောက်မှ ထွက်သွားကတည်းက သေတ္တာပင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် နှင့်
မိတ်ဆွေများကို ပြန်တွေ့ကြရပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က တစ်ချိန်လုံး
စိတ်မဖြောင့်ဘဲရှိနေပြီး အဖေအား မတွေ့တွေ့အောင်ရှာပြီး တိပ်အကြောင်းကို
မေ့ကြည့်ပါသည်။

“တိပ်လား၊ အေး သူ့အလောင်းကို တွေ့ရတယ်၊ မင်းအနေနဲ့တော့
အတော်ကြီးကို စိတ်ထိခိုက်သွားမှာပဲ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မင်းဟာ သူ့ကို
ကယ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့သေးတာကိုး၊ ဒါပေမဲ့နောက်ဆိုရင်တော့ မင်းဟာ ဒါကို
တွေ့မိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ သူ့ဟာ ဖေဖေအတွင်း
ရှေးမှူးလုပ်ခဲ့ပြီး အတော်ကြာသောသူကေသနလုပ်ခဲ့တယ်၊ ဖေဖေ စာကြည့်
တိုက်ထဲမှာ ဘာတွေရှိတယ်ဆိုတာ သူ့ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ သူ့ဟာ
အလုပ်လုပ်နေတဲ့တိုင် သူ့ကျောက်စာ သုတေသနလုပ်ငန်းကို မစွန့်လွှတ်
သေးကြောင်း ထင်ရှားတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်လောက်ကတော့ သူ့ဟာ
ဖန်ဘုရင်ရဲ့ နောက်ပါတစ်ဦးအကြောင်းကို တွေ့ခဲ့တယ်၊ အဲဒီအထဲမှာ
ရတနာတွေကို တကယ်မြှုပ်ထားကြောင်း တွေ့ရတယ်၊ သဲလွန်စကား အဲဒီ

ခေတ်ရာဇဝင်ထဲမှာရှိကြောင်း၊ ရတနာတွေကို ရွေးထားကြောင်း၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့နေရာမှာ ဖြစ်ကြောင်းပေါ့ကွာ”

“ဒါကြောင့်မို့လို့ ရတနာတွေဟာ ပူထဲမှာ မတွေ့ဘူးလို့ ယစ်က ပြောတဲ့အခါမှာ ဒေါက်တာဗွန်ဟာ သိပ်မပူတာပေါ့၊ ပြီးတော့ မင်းအနေနဲ့ အကူအညီ မဝေးနိုင်တော့ဘူးဆိုတာကိုလည်း ဒါကြောင့် ဒေါက်တာဗွန် သိတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် တိပ်ဟာ ဒေါက်တာဗွန်ကို ကူညီနေတယ်လို့ ဖေဖေ ဆိုလို တာပေါ့”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်မိပါသည်။

“အဲဒီလိုပဲ နားလည်ထားဦးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါဆုံးအောင်ပြောပါရ စေဦး၊ မေးခွန်းတွေလျှောက်ထုတ်မနေပါနဲ့၊ အဲဒီတော့ တိပ်ဟာ ငါ့စာကြည့် တိုက်ထဲမှာ ပေမူရှိတယ်ဆိုတာ သိနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင် မလာ ချင်ဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူဟာ ဒီလုပ်ကြံမှုကြီးနဲ့ ဆက်စပ်သွားပြီး ပုလိပ်တွေက ဘယ်သူ့ကိုဖမ်းရမှန်းလဲသွားမှာစိုးလို့ပဲ၊ သူ့ကိုယ်သူ ဒေါက်တာ ဗွန်လို့ဆိုတဲ့လူကတော့ ပရိနီရာကွန် မင်းကိုပြောသလိုပဲ လူငှားတစ်ယောက် ပဲ၊ နောက်တော့ သူဟာ အသတ်ခံရတာပဲ၊ ဒါမှာပဲ သူက လျှို့ဝှက်မှုကို မဖော်နိုင်မှာမဟုတ်လား၊ ကဲ ကျွန်တာတွေတော့ မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ”

အဖေ ပြောနေရင်းဖြင့် ကျွန်တော်က ဖြည်းဖြည်းချင်း သဘောပေါက် လာလေသည်။ တိပ်သည် ဘယ်သောအခါတွင်မှ ကျွန်တော်တို့၏မိတ်ဆွေ မဖြစ်ခဲ့ပါ။ တကယ်တမ်းကျတော့ သူသည် အားလုံးထက် ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးလူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့သည်။ သူကား ကျွန်တော်တို့၏ မဟာရန်သူကြီး ဖြစ်ခဲ့လေသည်တကား။

“ဒါဖြင့် တိပ်ဟာ ဒေါက်တာဗွန်ပဲပေါ့”

ကျွန်တော်က အဖြေကိုသိရက်သားနှင့် မေးလိုက်ပါသည်။

“အင်းပေါ့၊ မင်း ယစ်ကိုကြိုးနဲ့တုပ်ခဲ့ပြီ။ ပရိဒီရာကွန်နဲ့ ထွက်ပြေးကြဖို့ အကြောင်းပြောတော့ သူ့ဟာ အဲဒီအချိန်မှာ အရှုံးဘက်ကနေတာပေါ့။ မင်းမပါဘဲနဲ့ ဖိလစ်ဟာ ရတနာတွေကိုတွေ့နိုင်တယ်ဆိုတာကို သူမသိဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ဟာ မင်းကိုလွတ်ထွက်ပြေးစေတာပေါ့။ မင်းတို့လည်း သွားကြရော သူ့ဟာ မင်းတို့ကို ပြောတဲ့အတိုင်း သူ့မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းတစ်ယောက်ကို တွေ့ရအောင်တဲဆီကို ပြေးတော့တာပဲ။ သူ့မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းကတော့ ယစ်ပဲပေါ့ဗွာ”

“ယစ်ကတော့ အမြဲတမ်း တိုက်ချင်ခိုက်ချင်တဲ့လူ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် မင်းသေမှအေးမယ်ဆိုပြီး သူက တိပ်ကိုဆွယ်တာပေါ့။ ဒါကြောင့် လူသုံးယောက်ကို ရိုးထဲကို အမြန်လွတ်လိုက်ပြီး မင်းတို့ကို အတိုက်ခိုင်းတာပေါ့။ သူတို့ဟာ တောင်ကက်အလေ့အထကို ရှိနေတော့ အလွယ်တကူပဲ မင်းတို့ရှေ့က ရောက်သွားတာပေါ့။ ပြီးတော့ မင်းတို့ဟာ ပရိဒီရာကွန်အကွက်ဖြည်းဖြည်းလေး သွားနေရတယ် မဟုတ်လား။ မင်းတို့ကြားရတဲ့ အော်သံတွေနဲ့ သေနတ်သံတွေကတော့ တိပ်ရဲ့ဆင်လဲ့ပဲ။ သူ့အသတ်ခံရပြီလို့ မင်းထင်အောင် လုပ်တာပဲ”

“ကယ်လီကော့ပတာနဲ့ လာတဲ့လူဟာ တိပ်ပဲပေါ့။ ဒါကြောင့် မင်းတို့ကို တဲထဲမောင်းသွင်းတာပေါ့။ သူ့ဟာ ရတနာတွေကို လိုချင်လွန်းအားကြီးနေတော့ သူ့လမ်းမှာ ဘာမှအတားအဆီးမခံဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဟာ အမြဲတမ်း ပိုဏ်းရဲ့လျှို့ဝှက်ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ချင်နေတယ်။ သူ့ဟာ ဖန်ရဲ့ရတနာတွေကို ရခဲ့လို့ရှိလျှင် ကမ္ဘာရဲ့တစ်နေရာမှာ တူးဖော်ဖွင့်ယူမယ်။ ဒါဆိုရင် တို့ဟာလည်း ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီးမှ မသိနိုင်တော့ဘူး။ သူ့အလောင်းကို တို့ဟာ ချောက်ထဲကရတယ်။ တို့ဟာ သူ့အကြောင်းကို မေ့ထားလိုက်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ”

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာအောင်တော့ ကျွန်တော်က ဘာမှမပြောနိုင်ပါ။ နောက်တော့ ကျွန်တော့်အဖေပြောသည်မှာ မှန်သည်ဟု ကျွန်တော်

ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ကာလကြာညောင်း၍ အဖြစ်အပျက်များ၏ နာကြည်းလတ်ဆတ်မှု လျော့သွားသည်အထိ မေ့လျော့ထားသည်က အကောင်းဆုံးပင်ဖြစ်ပါသည်။

အဖေ့ထံမှထွက်လာသောအခါ ကျွန်တော်က အားလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ထံလို့ မင်နီ လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဖိလစ်နဲ့ အဲစပက်ကို လိုက်ရှာကြရအောင်၊ ကိုဇွန်သည်တွေ အားလုံးကို သူတို့က ဇွန်ခဲနေတာ မတရားပါဘူး။”

ကျွန်တော်က သူမအား ပြောလိုက်သည်။

ဗိုကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဇွန်သည်များကိုဖြတ်လျက် သူတို့အားရှာဖွေရန် ဥယျာဉ်တွင်းလို့ လျှောက်သွားကြပါသည်။ သစ်ပင်များအောက်တွင်တည်ဆောက်ထားသော ကြာပန်းဆိုင်ကလေးတော့တွင် သူတို့နှစ်ယောက်ရပ်နေသည်အား တွေ့ရပါ၏။ သူတို့နှစ်ဦးတည်းသာ ရှိလေသည်။ သူတို့သည် ကိတ်ဆိတ်သောချမ်းမြေ့မှုကို ရှာဖွေတွေ့ရှိနေကြဟန်တူပေသည်။ ကျွန်တော်တို့က သူတို့အားမနှောင့်ယှက်ပါတော့ပေ။ ပူတွင်း၌နေရသောရက်များက ဖိလစ်အား အဲစပက်အနေနှင့် ပဝေသင်္ကေတတည်းကသိခဲ့သည်များကို သင်ကြားပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ သူ့အဖို့ကား ဤသည်မှာ ရှာဖွေတွေ့ရှိခြင်းခရီးပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။ ဤခရီးကို ကျွန်တော်နှင့် မင်နီကအတူအညီမပေးနိုင်ပါ။ ဗိုကြောင့်ကျွန်တော်တို့သည် ဇွန်သည်များကိုဇွန်ခဲရန် တောက်ပသောမြက်ခင်းပြင်လို့ ပြန်လာခဲ့ကြပါသည်။

နတ်မွှေး

နတ်နွယ်

ရတနာလိုက်

THE TREASURES OF A KINGDOM

P. F. J. SIMMS

ပြန်ဆိုသူ

GRAPHIC DESIGN : RO JIN JOE

